Apiemistika.lt
pristato
Pasaulio paslaptys

# PASAULIO PASLAPTYS

# TURINYS


**Religijos paslaptys**

8. Šventojo Jurijaus kraujo stebuklas
12. Mergelės Marijos apsireiškimai
18. Kalbantys kryžiai
21. Verkiančios statulos
23. Šėtono muziejus Vatikane
27. Ar egzistuoja rojus ir pragaras?
31. Reinkarnacija
40. Ararato anomalija

**Pasaulio paslaptys**

44. Paslaptingi garsai
48. Žmogaus evoliucijos paslaptys
52. Kelionės laike
59. Viena paslaptingiausių neištirtų bylų pasaulyje
62. Vyras lankantis žmones sapnuose
64. Diatlovo perėjos incidentas
68. Savaiminis žmogaus užsidegimas

**Šmėklos ir vaiduokliai**

73. Anneliesies Michel apsėdimas
84. Amitvilio košmaras
87. Laivai vaiduokliai
91. Balsai iš ano pasaulio
98. Ouija lentos

**Nežemiška gyvybė**

103. Ateivių laiškai žmonijai
117. NSO avarija prieš 12000 metų
126. Laisvio pagrobimo istorija
140. Ateivių egzistavimo įrodymai?
144. Ateiviai. Jų rasės ir civilizacijos

155. „Dangaus žmogus” atvykęs prieš 600 metų
157. Apskritimai javų laukuose

**Mistinės vietovės**

162. Negrįžtančiųjų sala
165. Perų kaimelio paslaptys
168. Miškų anomalijos
174. Meksikos tylos zona
175. Drakono trikampis
177. Lėlių sala Meksikoje
179. Ąžuolų salos paslaptys
182. Paryžiaus katakombos
184. Požeminis nacių miestas
189. Dadlitaunas - mirties zona
193. Senovės Maltos technologijos po žeme

**Tikroji tiesa**

198. „The Slender Man“ tiesa
201. New Yorko NSO. Kas už to slypi?
202. Angelas išgelbėjo dviratininką?
204. Ateivio skrodimas – ar galime tuo tikėti?

# Pratarmė

Pasaulis kuriame gyvename yra kupinas paslapčių ir mįslių. Mėnulyje žmogus pabuvojo daugiau kartų nei giliausioje Žemės vietoje – Marianų įduboje. Žemė esanti po mūsų kojomis vis dar neištirta ir slepianti daugybe paslapčių.

Kuomet kalba pakrypsta apie paranormalius reiškinius dauguma tai laiko kliedesiais. Vienas iš pagrindinių argumentų būną mokslo žinios ir neigimas to ko mokslas neįrodė. Tačiau tai kas šiandien yra nesuvokiama galbūt rytoj taps faktu. Juk kalbos, kad Žemė yra apvali kadaise taip pat buvo laikomos bepročio kliedesiais.

Galbūt išauš tokia diena kuomet bus pripažintas ir pomirtinio pasaulio egzistavimas. Žinoma įrodyti Žemę esant apvalia tereikėjo ją apiplaukti, tačiau kaip įrodyti anapusinio pasaulio realybę? Reikėtų ten pakliūti ir sugrįžti atgal, bet juk tai ir vyksta.

Tūkstančiai liudininkų pasakoja savo potyrius klinikinės mirties būsenoje, tačiau mokslas tai laiko haliucinacijomis ir kliedesiais. Galbūt reikėtų, kad tuos išgyvenimus patirtų mokslininkai? Pasirodo egzistuoja ir tokie liudijimai kuomet klinikinę mirtį išgyveno gydytojai, astrofizikai, biologai. Savo išgyvenimus jie pristatė plačiajai visuomenei, tačiau ir vėl į tokias kalbas nėra žiūrima rimtai.

Kuomet protingiausias žmogus Stivenas Hokinsas paskelbė jog jis nė neabejoja jog visatoje egzistuoja ir kitos protingos būtybės, nutiko šis tas keisto. Dažnu atveju kai apie ateivius kalba niekuo neišsiskiriantis asmuo jis yra palaikomas bepročiu ar keistuoliu. Bet kai apie tai prakalbo mokslo pasaulyje puikiai žinomas astrofizikas, mokslo bendruomenė į tokias kalbas reagavo gana santūriai. Žinoma žodžiai ir lieka tik žodžiais ir mūsų brolių iš

kitų planetų egzistavimą dar reikia įrodyti, tačiau kai apie tai ima kalbėti tokie garsūs mokslininkai kaip Hokinsas kažkur giliai savo pasąmonėje imi tikėti, kad mūsų dar laukia daugybė atradimų.

Dažnam lietuviui paranormalūs reiškiniai vykstantys pasaulyje yra retenybė. Apie tai nerašo spauda, apie tai nerodo mūsų televizija, tačiau svetur tokie reiškiniai kaip pvz NSO yra plačiai nušviečiami. Mus pasiekia tik trupiniai to kas vyksta svetur.

Gyvenant Lietuvoje ir nesidomint užsienio spauda ir naujienomis imi manyti kad, nieko keisto čia nevyksta. Kiek kartų per žinias Lietuvoje esate matę reportažus apie pastebėtus neatpažintus skraidančius objektus? Aš pats nepamenu nė vieno. Mūsų šalyje yra nesuvokiami tikrieji NSO stebėjimo mąstai.

2012 metais vien Kanadoje buvo užfiksuota 986 NSO stebėjimai. Vidutiniškai 3 per dieną. Apie tai pranešė Kanados NSO tyrėjai. Rekordas buvo užfiksuotas 2008 metais, kuomet per metus buvo stebėta 1004 neatpažinti skraidantys objektai.

Ši knyga tai apiemistika.lt komandos dovana jums. Apiemistika.lt šiemet švenčia 4 metų gimtadienį tad tai puiki proga atsidėkoti jums už tai, kad esate kartu su mumis.

Tie kas domisi paranormaliais reiškiniais galbūt joje neras nieko naujo ar sukrečiančio, tačiau tai ir nebuvo mūsų tikslas. Mes tenorėjome supažindinti jus su pasauliu ir jį supančiomis paslaptimis.

Dėkojame visiems, kad esate kartu su mumis.

*Apiemistika.lt komanda*

# Religijos paslaptys

Ko gero niekur kitur nerasime tiek daug pasaulio paslapčių ir stebuklų kaip religijoje. Pasaulyje šiuo metu egzistuoja daugybė skirtingų religijų kurios atsirado skirtingais laikotarpiais ir skirtingais būdais. Pagrindinės keturios pasaulio religijos ( Krikščionybė, Islamas, Induizmas, Budizmas) užima 71,5 % visų pasaulio religijų.

Daugiausiai dėmesio reikėtų skirti populiariausiai pasaulio religijai – Krikščionybei. Krikščionybė kaip ir kitos religijos savo istorijoje turi daugybe stebuklų ir paslapčių. Visame pasaulyje yra žinomi mergelės Marijos apsireiškimo stebuklai, stigmų atsiradimai, anapusinio pasaulio vaizdai, bei išgyvenimai.

# ŠVENTOJO JURIJAUS KRAUJO STEBUKLAS

Neapolio miestas Italijoje 3 kartus per metus tampa krikščionių piligrimų lankymo vieta. Tikintieji čia plūsta pažiūrėti stebuklo kuris jau vyksta daugiau nei 600 metų. Visi šie žmonės keliauja į

Neapolio katedrą pamatyti tai apie ką pasakoja kiti. Stebuklas vykstantis šioje katedroje negali būti sulyginamas su Mergelės Marijos apsireiškimu kurį dažniausiai mato tik tas asmuo kuriam ji apsireiškia. Tai kur kas stipresnis ir mistiškesnis nesuvokiamas įvykis kurio metu sukrešėjęs pusantro tūkstantmečio kraujas „atgyja“ ir tampa vėl skystu. Tas kraujas yra laikomas Šv. Jurijaus krauju, kuris buvo surinktas jo mirties dieną. Taigi pradėkime iš pradžių.

Mažai yra duomenų apie patį Jurijaus gyvenimą. Žinoma, kad jis gimė Benevento miestelyje, Italijoje, turtingoje šeimoje. 15 metų amžiaus jis tapo vietinės parapijos kunigu, o sulaukęs 20 metų buvo paskirtas Neapolio vyskupu. Krikščionių persekiojimo laikais jis padėjo daugybei žmonių pasislėpti ir išvengti bausmės kurios tais laikais galėjo baigtis mirtimi. Deja 305 metais lankant kalėjime draugą Šv. Jurijus buvo suimtas. Nuosprendis buvo vienareikšmiškas – mirties bausmė. Pradžioje buvo planuojama „nusikaltėlius“ sušerti meškoms amfiteatre, tačiau nuosprendis buvo pakeistas galvos nukirtimu.

Pasak istorijos po įvykdytos egzekucijos moteris, vardu Eusebia, surinko kraują į maža buteliuką norėdama išsaugoti jį kaip relikviją. Daugybe metų kraujas su buteliuku buvo saugomas įvairių žmonių ir tik tuomet kai pasaulyje įsigaliojo Krikščionybė – relikvija buvo gražinta į Neapolio katedrą ir parodyta visam pasauliui.

17 amž. Relikvija buvo perpilta į du mažus buteliukus. Didžiausias jų yra 60 ml talpos ir pripildyta apie 60 % tamsaus sukrešėjusio kraujo. Mažesnėje yra vos keli lašai. Teigiama, kad iš jos kraujas buvo išpiltas ir padovanotas Ispanijos karaliuj Čerlzui III. Talpos su krauju yra įtvirtintos sidabriniame stove. Iš abiejų pusių ampules supa 12 cm skersmens stiklas. Ampulės su Šv. Jurijaus krauju visą laiką laikomos aklinai uždarytos specialioje koplyčioje katedros viduje. Kraujas buteliukuose būna sukrešėjęs kaip ir priklausytų, tačiau tris kartus per metus jis vėl tampa skystas. Kartais net ima burbuliuoti ir sudaro putas buteliukų viduje. Pirmą kartą stebuklas nutiko 1389 rugpjūčio 17 d. kuomet tuo metu katedroje buvęs kunigas pastebėjo jog kraujas ėmė burbuliuoti ir skystėti.

Dažniausiai kraujo virtimas iš sukrešėjusio į skystą trunka akimirksniu, tačiau kartais tam prireikia ir kelių valandų. Kraujo „atsigavimas“ įvyksta kai jis išnešamas iš koplyčios kurioje yra saugomas ir suplakamas. Kraujo atgijimo stebuklas vyksta tris kartus per metus: rugsėjo 19 d. - Januarijaus nužudymo dieną, gruodžio 16 d. – stebuklingo Neapolio išsigelbėjimo nuo Vezuvijaus išsiveržimo dieną ir šeštadienį prieš pirmąjį gegužės mėnesio sekmadienį – V - ame amžiuje tą dieną pirmą kartą Januarijaus palaikai buvo perkelti iš Pocuolio į Neapolį.

Kraujo stebuklas vyksta tūkstančiams tikinčiųjų stebint. Nei oro sąlygos, nei temperatūra neįtakoja kraujo virtimui į skystą pavidalą. Stebuklas įvyksta tūkstančiams tikinčiųjų matant, tad jokios apgaulės tame nėra. Kraujas skystame pavidale išbūna 8 dienas, o po to vėl sukreša.

Žinoma toks stebuklas neliko nepastebėtas ir skeptikų. Atsirado ir tokių kurie teigė, kad bažnyčia stebuklą sufabrikuoja tam, kad pritrauktų tikinčiuosius ir sustiprintų jau esamų tikėjimą. Pasak jų kraujo suskystėjimo stebuklas įvyksta todėl, kad buteliukai sušyla nuo žvakių ar kunigo rankų. Taip įkaitęs kraujas tampa skystu. Kuomet ėmė daugėti skeptikų pritariančių šiai teorijai bažnyčia nusprendė jiems įrodyti, kad tai tėra jų fantazijos vaisius kuriuo bandoma paaiškinti tai kas iš tiesų vyksta. Dabar bet kuris piligrimas nuvykęs į Neapolio katedrą gali stebėti visą procedūrą.

Relikvija yra ištraukiama iš jei skirtos laikymo vietos žmonių akivaizdoje. Kunigai neliečia stiklo savo rankomis. Relikvija yra parodoma laukiantiesiems stebuklo ir buteliukai yra suplakami laikant už specialaus koto kuris sudaro relikvijos apvalkalą. Negano to gruodžio 16 dieną kuomet oro temperatūra yra žemesnė nei vasarą Šv. Jurijaus Kraujas yra išnešamas iš katedros į lauką ir tai vis vien neįtakoja to ko visi susirinkusieji laukia. Tad skeptikams po kurio laiko teko atsikratyti tokios savo versijos bandančios paneigti stebuklą kuris vyksta jau daugiau nei 600 metų.

Žinoma negalima teigti, jog kraujas suskystėja kiekvieną kartą. Per visą istoriją stebuklas neįvyko 4 kartus. Visais laikais tai buvo ir yra laikoma blogu ženklu pranašaujančiu didelę, globalią nelaimę. Pirmą kartą stebuklas neįvyko 1527 metais, kai Italijoje kilo maro epidemija, nusinešusi 40 tūkstančių žmonių gyvybes.

XX amžiuje tai nutiko 3 kartus: 1939 metais – prieš Antrąjį pasaulinį karą nusinešusį 70 mln. gyvybių. Šis karas laikomas didžiausiu ir daugiausiai daugiausia žalos padariusiu karu žmonijos istorijoje. 1944 metais – prieš ugnikalnio Vezuvijaus išsiveržimą kuris yra visai šalia Neapolio miesto ir 1980 metais – prieš labai stiprų žemės drebėjimą.

Dabartiniais laikais yra daugybė mokslininkų kurie norėtų ištirti Šv. Jurijaus kraują ir įminti šią paslaptį, tačiau katalikų bažnyčia nesutinka, kad buteliukai su krauju būtų atidaryti nes tai gali sukelti nepataisomą žalą. Nepaisant to ankstesniais laikais buvo tiriamas kraujas ir buvo prieita prie nuostabą keliančių rezultatų. 1902 metais Gennaro Sperindeo  ir Raffaele Januario atliko spektroskopinius tyrimus kurių metu nustatė, kad kraujas

savo sudėtyje turi hemoglobino. Kai kraujas suskystėja, pasikeičia jo tankis ir tūris bei spalva – iš tamsios, beveik rūdžių spalvos kraujas pasidaro ryškiai raudonas. Vėlesni panašūs tyrimai kurie buvo atliekami 1989 metais priėjo prie tos pačios išvados – tai tikro žmogaus kraujas. Tačiau tai, kad jis suskystėja ir vėl sukreša netelpa į jokius mokslo pasaulio rėmus.

Naujausia mokslininkų teorija, kurią pasiūlė Ramaccini ir Della Sala teigia, kad buteliuke yra triksotropinio gelio. Šios medžiagos tankis sumažėja kai ji yra judinama ir vėl padidėja jei pastatoma ir paliekama. Tai galėtų paaiškinti kraujo skystėjimą ir krešėjimą, tačiau nepastovumas kurį gauna ampulės su krauju rodos neleidžia šiai teorijai egzistuoti toliau. Norint gelį paversti skystu tam neužtenka vien  smarkaus papurtymo. Reikalinga ir pastovi temperatūra. Be to gelis netampa visiškai skystas, nepakeičia spalvos ir nepadidėja jo tūris, tad daugelio nuomone ši teorija yra dar vienas tolimas šūvis bandant įminti 600 metų mįslę.

Kol mokslas yra bejėgis įminti Šv. Jurijaus kraujo stebuklą, tikintiesiems tai dar vienas įrodymas, kad pomirtinis pasaulis egzistuoja.

# Mergelės Marijos apsireiškimai

Populiariausias, geriausiai dokumentuotas ir moksliškai tirtas atvejis apie Mergelės Marijos apsireiškimą nutiko Medžugorejės kaime, buvusioje Jugoslavijoje. Nuo 1981 m., kai grupė vaikų ėmė regėti vaiduoklį, tą vietą aplankė 17 milijonų piligrimų. Šiandieną norėtumėme panagrinėti ne patį apsireiškimą, o tyrimus atliktus bandant išsiaiškinti kas gi nutiko Jugoslavijoje.

Viskas prasidėjo birželio 24, kai keturiolikmetė Vicka Ivankovič ėjo per lauką. Netikėtai jos dėmesį patraukė keista šviesa ant miglose skendinčio kalvos šlaito. Kitą dieną, kai tas reiškinys pasikartojo, ji nubėgo ir susikvietę penkis draugus nuo dešimties ligi septyniolikos metų amžiaus.

*Mergelė Marija*

Šviesa išsisklaidė į moters figūrą ilgais tamsiais plaukais. Ji vilkėjo pilkos spalvos mantiją ir baltą šydą. Kairėje rankoje ji kažką laikė, atskleisdama ir vėl slėpdama. Ji buvo palaikyta Mergele Marija, ir tarp jų įvyko pokalbis.

Nuo tos dienos vizijos regėtojai matė Mergelę Mariją nuolat ir su ja kalbėdavo. Susitikimų vieta buvo perkelta į kambarį kaime. Kiti susirinkusieji negalėjo nieko nei matyti, nei regėti, išskyrus vaikų kalbėjimus, tačiau pokalbio dalyviai tebuvo patys vaikai. Beje, vaikai klaupdavosi itin sutartinai.

Iš pradžių Tėvas Jozo Zovko, naujasis parapijos kunigas, nepatikliai vertino šį reiškinį ir svarstė, ar vaikai meluoja, ar serga psichine liga. Jis teiravosi jų, ar jie nevartoja vaistų ar narkotikų. Vieną dieną, jam besimeldžiant bažnyčioje, balsas jam tarė: „Eik ir apgink vaikus.” Nespėjęs atverti durų, jis išvydo priešais subėgusius vaikus, kurie prašė

apginti juos nuo milicijos: komunistų valdžios atstovai kreivai žiūrėjo į stebuklus.

Tėvas Jozo paslėpė vaikus, kol paieška buvo atšaukta. įsitikinęs vizijų tikroviškumu, Tėvas Jozo užstojo juos. Jam ne tik teko kovoti su valdžia, bet ir su galingais religijos atstovais. Spalį jis buvo areštuotas ir apkaltintas sąmokslo ruošimu. Praėjus aštuoniolikai mėnesių, Tėvas Jozo iš kalėjimo buvo perkeltas į Tichajiną, esantį už dvidešimties mylių nuo Medžugorejės.

Netrukus saujelė maldininkų virto didžiule minia. Pasibaigus susitikimui, kuris trukdavo tris ar keturias minutes, vaikai buvo smulkiai apklausinėjami pranciškono kunigo. Šis reiškinys tapo žinomas visame pasaulyje ir pripažintas netgi atsidavusių katalikų. Greta vizijų buvo skelbiamas ir stebuklingų gydomųjų galių veikimas. Ant Krizevaco kalno buvo pastatytas cementinis kryžius, kuris spindėdavo neonine šviesa. Šis reiškinys buvo užfiksuotas fotonuotraukose. Viso įvykio centre buvo vaikai ir jų bendravimas su Mergele Marija.

*Kryžius pastatytas  Medžugorėje*

Tas bendravimas pasireiškė tuo, kad buvo žadama dešimt dangaus bausmių ženklų žmonijai. Apie kiekvieno ženklo pasirodymą vaikams buvo liepta pranešti kunigui, kuris turės paskleisti žinią. Bet dauguma ženklų nebūsią įspūdingi reginiai, pavyzdžiui, kaip šis: „Brangūs vaikai! Aš geidžiu, kad jūs taptumėte Jėzaus atspindžiu, kuris nušviestų tamsoje klaidžiojančių netikėlių pasaulį . Trokštu, kad jūs visi būtumėte šviesuliai ir šviesos liudytojai. Brangūs vaikai, jūs esate pašaukti į šviesą. Todėl gyvenkite šviesų gyvenimą ir skleiskite šviesą. Dėkoju už jūsų atsiliepimą į mano kvietimą.”

Devintojo dešimtmečio pabaigoje, kai Džonas Kornvelas aplankė Medžugorejės kaimą ir apklausė daugelį šios dramos dalyvių, Vicka Ivankovič, viena iš vaikų, o dabar jau suaugusią moterį, smulkiai papasakojo apie susitikimus su antgamtinėmis būtybėmis. Ji apibūdino, kaip Mergelė Marija atsirado „šviesos paveikslu” prieš tapdama trimate figūra.

Vieną kartą Mergelė Marija apsireiškė jai ir vienam berniukui Jakovui jo namuose. Mergelė Marija sakė, kad ji pasiima juos parodyti dangų. Jakovas nesutiko, bet ji paėmė juos už rankų ir jie trise ėmė kilti pro lubas ir virš jų, kol namas pranyko. Jie nusklendė į vietovę su „gražiomis gėlėmis ir angelais”.

Gilūs moksliniai tyrimai buvo atlikti tuo metu, kai vaikai buvo ekstazėje. Iškilo netikėtų rezultatų ir minčių. Mokslininkų grupei vadovavo profesorius Henris Džoijo iš Prancūzijos Montpeljė universiteto. Jie atliko įvairius testus, naudojo net elektroencefalogratą (smegenų rentgeną), elektrookuliogratą (įrenginį akies judesių diagramai nubraižyti), darė akies refleksinius tyrimus ir klausos ekspertizę! Grupė, kurioje buvo smegenų ir akių chirurgai, buvo penkis kartus nuvykę į Medžugorę.

Jiems rūpėjo išsiaiškinti, kodėl regėtojai reagavo unisonu į tariamą apsireiškimą, kai jų akys buvo nukreiptos į apsireiškusios būtybės judesius, ir kodėl, kalba su ja, nė vienas garsas neišeidavo iš jų lūpų, nors jų gerklos tuo metu veikė, judėjo. Žodžiu, kaip galėjo būrys vaikų nesusitarę, bet sutartinai vienu laiku reaguoti

tokiais vienodais judesiais, kokiais jie būtų reagavę tuo atveju, jei prieš juos stovėtų tikras žmogus?

Testų duomenys rodė, jog regėtojų sąmonė nebuvo pakitusi, nors skeptikai to ir tikėjosi, sakydami, kad vaikai serga smilkinių smegenų skiltelių epilepsija. Koordinuoti vaikų judesiai, manyta, buvo sąmoningas ar nesąmoningas vieno dominuojančio jų būrelio nario judesių kopijavimas. Bet kartais dalyvaudavo ne visi būrelio nariai, ir įvairūs variantai nieko nekeitė. Jų atsakymų trukmė buvo nuo 0.1 iki 0.4 sekundės. Elektrookuliogramos parodė, jog regėtojų akys reagavo tuo pačiu momentu, kai apsireiškusysis pasirodė. Psichologiniai tyrimai nerodė jų neurozės ar psichozės požymių.

Per psichologinius testus, kuriuos atliko profesorius Kadilhakas, paaiškėjo, jog subjektai buvę normalių protinių gabumų. Testai buvo neapgalvoti ir šiurkštūs. Vieną kartą kunigas nesterilia adata per suknelę dūrė vienai mergaitei, kol ši kalbėjosi su Mergele Marija. Tačiau mergaitė niekaip neparodė jaučianti skausmą. Italų mokslininkas daktaras Farina ir profesorius Santinis buvo rafinuotesni ir pritaikė algometrą regėtojų skausmo pojūčiui išmatuoti. Šis elektroninis prietaisas kalibruoja subjekto reakciją, palietus subjektą įkaitusiu metalu.

*Fatimos vaikai regėję Mergelės Marijos apsireiškimą*

Normaliomis sąlygomis į įkaitinto metalo prisilietimą regėtojai reaguoja tokia pat sparta, kaip ir kiti - tarp 0.3 ir 0.4 sekundės. Tačiau susitikimo su apsireiškusią būtybe metu skausmo pojūtis nebuvo užregistruotas. Įkaitintas metalas buvo panaudotas septynias sekundes, po to bandymas buvo nutrauktas, kad nebūtų nudeginta iki žaizdų. Daktaras Santinis nustatė, jog ekstazės metu subjekto akys nerodė jokios reakcijos į dirgiklį.

Pritaikęs esteziometrą, prietaisą akies ragenos reakcijai matuoti, neužregistravo jokio reflekso. Akių nebuvo galima taip paveikti, kad jos mirksėtų ar ašarotų, o vyzdžiai, staiga apšviesti skaisčia šviesa, nesusitraukdavo. Mokslininkai turėjo progos įsitikinti, jog poveikis buvo perduotas tiesiog į smegenis, o ten, smegenų žievėje, jis blokuojamas.

Branduolinės fizikos profesorius Emanuelis More ir elektrochemikas Paulius Amezė išanalizavo aplinkos faktorius. Jie nustatė normalų radiacijos lygį.

Medžugorejė suteikė mokslininkams retą galimybę išbandyti įsivaizduojamus fantastiškus dalykus. Dvidešimtajame amžiuje buvo užregistruota 230 didesnių susitikimų su Mergele Marija. Ar mes privalome priimti tuos vaizdinius už tikrą tiesą? Ar Mergelė Marija tikrai aplanko vaikus iš savo buveinės danguje?

Įdomu pažymėti, jog kai kuriais atvejais reiškinys prasideda keista šviesa. Tik kai percipientai (suvokiantieji) nusprendžia, jog tai Mergelė Marija, tada vizija paklusniai įgyja jos pavidalą.

O dabar pakalbėkime apie kitą, ko gero geriausiai žinomą apsireiškimą - tai Fatimos pranašystes. 1917 m. gegužės 13 d. trys vaikai ganė avis Kova da Irijos vietovėje, netoli Fatimos miestelio. Du jaunesnieji vaikai - devynerių metų amžiaus Fransiskas ir septynmetė Jasinta Martai (Jacinto Marto) buvo brolis ir sesuo. Jie padėjo savo pusseserei - dešimtmetei Liucijai de Chesus (Lucia de Jesus) ganyti bandą. Visi vaikai buvo gerai išauklėti, kilę iš labai religingų katalikiškų šeimų. Kiekvieną vidurdienį jie be pertrūkio sukalbėdavo rožinį ir tik paskui tęsdavo savo darbą arba žaidimus. Tą dieną jų popiečio darbus pertraukė

netikėtas šviesos blyksnis. Jie manė, kad tai žaibas, ir jau susiruošė namo, tačiau juos sustabdė nuostabaus grožio moteris baltais drabužiais, kurie spindėjo skaisčiau už saulę. Rankose ji laikė rožinį. Vaikams ji nurodė kiekvieno mėnesio tryliktą dieną ateinančius penkis mėnesius vis ateiti į tą pačią vietą.

Vaikai darė, kaip jiems buvo nurodyta. Kitų susitikimų metu moteris atskleidė jiems tris paslaptis apie ateities įvykius ir pažadėjo, kad, kai jie ateisią paskutinį kartą, parodys jiems stebuklą. Gandai apie apsireiškimą pasklido, ir į paskutinį vaikų susitikimą spalio 13-ąją susirinko maždaug 70 000 stebėtojų minia. Tačiau moteris pasirodė tik vaikams. Ji pasakė jiems esanti Rožinio Mergelė ir paprašė, kad apsireiškimo vietoje būtų pastatyta koplyčia. Tada ji padarė stebuklą, kurį matė visa minia. Reginys buvo pavadintas „Saulės stebuklu", mat visų akyse staiga milžiniškas švytintis skritulys subyrėjo į daugybę tarp debesų spindinčių įspūdingų spalvų, o iš dangaus pabiro gėlės.

Vaikams taip pat buvo nurodytos ir jų pačių mirties datos. Fransiskui ir Jasintai neteko ilgai laukti. Abu jie mirė nuo plaučių uždegimo: Fransiskas 1919-ųjų balandį, o jo sesuo - 1920-ųjų vasarį. Iš pradžių jie buvo palaidoti Fatimos parapijos kapinėse, tačiau vėliau jų palaikai buvo perkelti į Kova de Irijoje pastatytą Apreiškimo koplyčią. Liucija de Chesus po to, kai patyrė regėjimą, davė įžadus ir tapo vienuole. XX a. 5-ajame dešimtmetyje ji išsiuntė laišką popiežiui Pijui XII, kuriame portugalų kalba aprašė savo regėjimus.

Pirmoji paslaptis buvo pragaro ir išsigelbėjimo vizija, kurią Vatikanas išsiaiškino kaip įspėjimą dėl Antrojo pasaulinio karo. Antroji pranašystė buvusi apie komunizmo išplitimą ir jo žlugimą. Trečioji paslaptis ilgą laiką nebuvo viešinama. Daugelis spėjo, kad joje kalbama apie pasaulio pabaigą, tačiau popiežiaus vizito į Fatimą 2001 m. metu jo pareigūnai atskleidė, kad trečioji paslaptis buvusi baltais drabužiais apsirengusio dvasininko, krintančio ant žemės, vizija. Popiežius interpretavo tai kaip įspėjimą apie pasikėsinimą į jį Šv. Petro aikštėje Romoje 1981 m. gegužės 13-ąją.

Popiežius įsitikinęs, kad Mergelė Marija nukreipė kulkas į šalį ir išgelbėjo jam gyvybę. Jis taip tvirtai tikėjo, kad dėl savo išgijimo turi būti dėkingas Fatimos Apsireiškimui, jog davė nurodymą vieną kulką, paleistą į jį per pasikėsinimą, įsegti į Mergelės Marijos statulos, esančios apreiškimo koplyčioje, karūną.

Šis įvykis padarė galą vienai didžiausių praėjusio šimtmečio Katalikų bažnyčios paslapčių. Keista, kad iš viso šito paslaptį padarė paties Vatikano slapukavimas. Su šiuo įvykiu susiję iš tiesų antgamtiniai stebuklai žinomi, ir visuomenės reakcija į juos normali. Tiesą sakant, religijos politikoje dažnai pasitaiko, kad žmonių reakcija į paslaptingus reiškinius būna labiau nesuprantama negu patys reiškiniai.

# Kalbantys kryžiai

Vienas iš žinomiausių garsinio poltergeisto atvejų - atsitikimas su kalbančiais indėnų majų kryžiais. 1847-ais metais Cano kaimelyje, esančiame sunkiai pasiekiamame Jukatano pusiasalio rajone, kur gyvena majų palikuonys, netikėtai ėmė kalbėti medinis kryžius. Reikia priminti, kad kryžius, kaip religinis simbolis, indėnams buvo žinomas daugelį metų prieš tai, kai Kolumbas atrado Ameriką. Kryžiaus atvaizdus galima pamatyti senųjų indėnų piramidžių rūsiuose. Nieko nuostabaus, kad iš visų

krikščioniškų simbolių indėnai kryžių priėmė pirmiausia ir juos ėmė statyti visose savo šventyklose.

Balsas, sklindantis iš Cano kaimelio šventyklos kryžiaus, liepė: „Kilkite į šventąją kovą su baltaisiais! Nuvykite juos nuo sienų, nuo Kintana Roo upės krantų. Susijunkite su savo broliais Jukatane ir karą perkelkite tenai. Jus visur lydės kryžius”.

Į Caną atvyko vos ne visi Kintana Roo miesto gyventojai ir suklaupė prieš kryžių. Paklusdami kryžiaus balsui, majai užpuolė baltuosius. Sukilimas išplito visame Jukatano pusiasalyje. Kalbantis kryžius iš Cano visą laiką kišosi į įvykių eigą. Jis skelbdavo savo pranašystes ir įsakymus. Pagal vieną tokį įsakymą Cane buvo įrengta Kryžiaus šventykla. Greitai kaimelis tapo sukilėlių sostine ir buvo pavadinta Canu Santa Kruzu. Įdomiausia tai, kad tuo metu kryžiai kalbėjo ir kituose majų miestuose - Tulumoje ir Compone. Suskilimo rezultatas buvo tas, kad indėnų teritorija tapo faktiškai nepriklausoma valstybe.

Mechike esanti vyriausybė netikėjo, kad kryžiai gali kalbėti. Jukatano gubernatorius Migelis Barbareno į Caną pasiuntė savo agentus, kurie turėjo surinkti demaskuojančius faktus. Išliko Pablo Rochaso, vieno iš agentų, ataskaita. Jam pavyko įgyti sukilėlių pasitikėjimą ir pabuvoti šventykloje, kurioje buvo kalbantis

kryžius. Savo ataskaitoje Rochasas tvirtino, kad kryžius tikrai kalba. Keistas, nežmoniškas, aukštas, spiegiantis balsas sklido iš šventyklos patalpos centro, kuriame stovėjo kryžius. Tai reiškia, kad kalbėjo būtent kryžius. Ataskaitoje taip pat pranešama, kad šventykloje savaime imdavo judėti įvairūs daiktai, girdėjosi beldimas ir neaiškios kilmės krebždesys.

Kaip pasakoja žyniai, kryžius, kaip taisyklė, imdavo kalbėti, jei šalia būdavo vienas paauglys berniukas. Kai berniukas su šeima persikėlė gyventi į Tulumą, šio miesto šventyklos kryžius irgi pradėjo kalbėti, pranešdamas tą patį, ką prieš tai kalbėjo Cano kryžius, po berniuko išvykimo jis nutilo. Tas pats atsitiko, kai berniuko šeima persikėlė į Componą.

Tikriausiai, berniukas, kurio vardas neišliko, buvo poltergeisto mediumas. Poltergeisto reiškinių priežastis gali būti vaiduoklių veikla arba kokio nors gyvo asmens, kuris nesąmoningai savo energijas atsuka prieš save patį, dvasinės galios. Poltergeisto reiškiniai paprastai pasireiškia tuose namuose, kur santykiai tarp asmenų yra įtempti arba kur kai kas iš jo gyventojų yra priversti tramdyti savo gyvybingumą ar energiją. Kita vertus, anomalijos paprastai pradingsta, kai ketinama jas užfiksuoti. Tie du faktoriai pakiša mintį, kad reiškiniai priklauso nuo asmens, kuris yra gyvas ir nesivaržydamas savo energiją atpalaiduoja šeimoje, bet ją sutramdo, kai jaučia esąs stebimas.

Anot Hanso Benderio, daugumoje atvejų poltergeistas pasireiškia tuose namuose, kur yra lytiškai bręstančių jaunų žmonių arba emocinės ar psichinės pusiausvyros neturinčių asmenų. Nekontroliuojama jų psichinė galia, išlaisvėjusi dėl hormoninių arba kitų gilių pasikeitimų, gali nesąmoningai sukelti tokius reiškinius. Tokie poltergeisto reiškiniai iš tikrųjų yra nekontroliuojamos psichokinezės pasireiškimai.

Grįžkime prie kalbančių kryžių. Šio įvykio keistumas yra tas, kad panašus fenomenas visiškai nesusijęs su majų kultūros tradicijomis. Nei majų, nei jų kaimynų folkloras ar religija nežino nieko panašaus.

Meksikos vyriausybė ne kartą bandė susigrąžinti atsiskyrusias

teritorijas savo valdžion. 1899-ais metais diktatorius Porfirijus Diasas pasiuntė baudžiamąją ekspediciją, kuri užėmė Cano Santa Kruzo miestą, tačiau indėnai suspėjo šventuosius kalbančius kryžius, kurie tuo metu jau nebekalbėjo, išgabenti į Selvos gilumą. Prasidėjęs pilietinis karas Meksikoje atitraukė dėmesį nuo Jukatano, ir 1915-ais metais indėnai sugrįžo į savo sostinę. Tik 1935-ais metais vyriausybė nusprendė sudaryti taiką su indėnais. Jų vadui oficialiai buvo suteiktas generolo laipsnis, jis buvo apdovanotas ordinu ir paskirtas laisvos indėnų teritorijos valdytoju. Ir šiomis dienomis indėnai laisvai renka savo valdytoją, o vyriausybė visiškai nesikiša į jų gyvenimą.

Kalbantys kryžiai buvo išgabenti į naująją majų sostinę Componą, kur stovi ir šiandien. Jų kultas yra oficiali laisvosios indėnų teritorijos religija. Tačiau kryžių balsų jau seniai nebesigirdi.

# Verkiančios statulos

Verkiančios ar balsu raudančios statulos - vienas seniausių ir labiausiai įprastų katalikybės reiškinių. Turime gerai dokumentuotų liudijimų iš Airijos, Pietų Amerikos ir Pietų Europos apie Švč. Mergelės Marijos skulptūras, išskiriančias neaiškios kilmės skystį. Nepaisydami skeptikų abejonių tokių reiškinių tikrumu, vietos gyventojai paprastai aiškina šį reiškinį tik vienu žodžiu - stebuklas.

1992 m. lapkritį kruvinomis ašaromis pravirko šešių pėdų aukščio baltai mėlyna porcelianinė Svč. Mergelės Marijos statula, esanti Santjago mieste (Čilė). Statulėlė, kuri priklausė La Cisternos kvartalo namų šeimininkei, sukėlė viso kvartalo gyventojų susidomėjimą. Įvykį tikrino netgi Čilės policija. Santjago teismo medicinos gydytojai nustatė, kad iš statulos akių išsiskiriantis skystis esąs IV grupės žmogaus kraujas.

Panašus nutikimas buvo užfiksuotas Ispanijoje, nedideliame

Muros kaimelyje, esančiame 35 mylios į šiaurę nuo Barselonos. Kaimo bažnyčios šventoriuje ant septynių pėdų aukščio postamento stovėjo dviejų pėdų aukščio marmurinė Švč. Mergelės Marijos statula. 1998 m. kovą vietos kunigas Luisas Kosta (Luis Costa) pastebėjo, kad ji verkia kruvinomis ašaromis. Muros gyventojai neabejojo, kad čia nėra jokios apgaulės. Statuloje nerasta nieko įtartino, o tolesni tyrimai parodė, kad tai - žmogaus kraujas.

Skeptikai tokiomis istorijomis netiki. Jie kelia netgi tokias keistas teorijas, esą prie statulų pagrindo susikaupia vandens, kuris kildamas į viršų susimaišo su raudonu moliu ir, kai išsiskiria iš statulos galvos, būna labai panašus į kraują.

Kiti teigia, kad čia naudojamas vienas iš iliuzionistų triukų. Iš tikrųjų, reikia pripažinti, kad atvejai, kai kraujo pasirodymo momentas užfiksuojamas liudininkų parodymais, yra labai reti. Nukreipus žmonių dėmesį galima nepastebėtam pripildyti skysčiu statulos vidų. Tačiau tokie aiškinimai gali įtikinti nebent lengvatikius. Kad ir kaip svarbu būtų išsiaiškinti tiesą, tokio pobūdžio religinės paslaptys labai subtiliai primena mums, kad gyvenime yra dalykų, kurių nesugebame paaiškinti.

# Šėtono muziejus Vatikane

Pasaulyje yra daugybė muziejų. Jie skirti tam kad mus supažindintų su Žemės ir žmonijos istorija, technologijų vystymusi,  ar menu. Tačiau Vatikane egzistuoja šiek tiek kitoks muziejus. Jis skirtas įrodyti demonų, pragaro, vaiduoklių egzistavimą.

Reikia priminti, kad ankstyvojoje krikščionybėje nebuvo tokio supratimo, kaip skaistykla. Tuo metu buvo kalbama tik apie pragarą ir rojų. Apie skaistyklą pradėta kalbėti tik vėlyvaisiais Viduramžiais. Yra manoma, kad į skaistykla patenka vėlės tų žmonių, kurie nebuvo tokie nuodėmingi, kad jų vėlės iš karto keliautų į pragarą, tačiau jie nebuvo tokie be nuodėmių, kad vėlei iš karto būtų atverti vartai į rojų. Skaistykla - niūri vieta, kur vėlėms tenka kurį laiką kęsti kančias ir atgailauti už nuodėmes, kurias žmonės padarė per savo gyvenimą. Tik tada vėlės gali gauti atleidimą ir patekti į rojų. Vėlės buvimo skaistykloje laiką galima žymiai sutrumpinti, jei už ją melsis mirusiojo žmogaus artimieji ir draugai, likę gyventi Žemėje.

Ypač dažnai vėlės vaiduoklių pavidalu Žemėje likusiems gyviesiems pasirodydavo XV-XIX amžiais. Vaiduokliai rodydavo žaizdas, kurias gavo kančių metu skaistykloje, palikdavo kokį

nors ženklą ar užuominą, kad gyvieji neužmirštų savo maldose paminėti mirusiųjų. Dažniausiai dvasia prisiliesdavo prie daikto, ant kurio likdavo jos pirštų ar delnų atspaudai. Daiktai su tokiais atspaudais buvo laikomi tokiu pačiu stebuklu, kaip ir stigmos, kraujuojančios ikonos, Mergelės Marijos apsireiškimas - visi šie stebuklai katalikų pasaulyje ypač vertinami.

*Knygos puslapiai pradeginti tose vietose kur lietėsi vaiduoklis*

Šventosios kankinio širdies bažnyčioje esančiame muziejuje yra eksponuojami daiktai, turintys tokias keistas žymes. Vienoje vitrinoje yra prijuostė ant kurios matosi apdegę pirštų atspaudai. Šį ženklą paliko sesuo Klara Skelers, kuri 1637-ais metais mirė nuo maro. Ji vaiduoklio pavidalu pasirodė savo vienuolyno narei, prašydama užtarimo prieš Viešpatį. Kitoje vitrinoje padėta Marijos Zaganti maldaknygė. Ši moteris gyveno Italijoje, Parokjos miestelyje. 1871-ųjų m. kovo 5 d. naktį prieš jos akis pasirodė mirusio tėvo vaiduoklis. Jis atvertė ant stalo gulėjusią maldaknygę. Maldaknygė, tikriausiai, buvo atversta toje vietoje, kur buvo ypač svarbi mirusiam tėvui malda. Maldaknygės lapai pradeginti tose vietose, kur lietėsi vaiduoklio pirštai.

Tačiau kur kas įdomesnė antroji muziejaus dalis, į kurią lankytojai patenka nepaprastai retai. Daugelis atvykusiųjų turistų,

apsilankančių muziejuje, net nežino, kad egzistuoja antra jo dalis. Ši dalis įrengta bažnyčios požemyje. Norint tenai patekti, reikia praeiti pro trejas metalines duris, kurios paprastai būna užrakintos. Būtent ši požemyje esanti patalpa, o tiksliau – joje esantys eksponatai, kai kuriems žurnalistams sukėlė visiškai pagrįstą mintį Šventosios kankinio širdies bažnyčioje įrengtą muziejų pavadinti „Šėtono muziejumi".

Štai ką pasakoja apie muziejuje esančius eksponatus muziejaus vedėjas tėvas Ismaro Benediktas: „Daiktai, kurie matomi požemyje įrengtoje patalpoje, neabejotinai rodo apie piktosios dvasios egzistavimą. Šiuos daiktus Bažnyčia laiko konkrečiais įrodymais to, kad egzistuoja velnias ir pragaras. Mes šių eksponatų neafišuojame, tačiau juos saugome, kad galėtumėm parodyti, ką sugeba padaryti žmonijos priešas". Daugumą šioje patalpoje esančius daiktus, bei viršutinėje patalpoje saugomus eksponatus Vatikanui 1933-iais metais perdavė muziejaus įkūrėjas tėvas Vitorė Zojė. Jis buvo šventyklos prižiūrėtojas, tačiau šventykla sudegė per baisų gaisrą.

Ugnies liežuviuose tėvas Vitorė pamatė siaubingą šėtono veidą. Kai gaisras buvo užgesintas, ant išlikusios sienos buvo matomas neryškus iš degėsių susidaręs moters atvaizdas. Jos veide atsispindėjo neviltis ir kančia. Pažiūrėti nepaprastą atvaizdą vyko gyventojai iš visos Romos, o viena žymi ponia užsakė 30 mišių tam, kad išgelbėtų nelaimingosios kankinės vėlės, esančios skaistykloje, išgelbėjimą. Yra pasakojama, kad po šio poelgio žymioji ponia pasveiko nuo sunkios ligos.

Tėvas Vitorė liepė moters atvaizdą perkelti į drobę. Ji ir tapo pirmuoju būsimojo muziejaus eksponatu. Po šio gaisro tėvas Vitorė ėmė visame pasaulyje ieškoti panašių reiškinių daiktinių įrodymų. Jų pavyko rasti daugiau nei 300. Kai kuriems iš įrodymų yra po kelis šimtus metų.

Tarp rūsyje įrengtos patalpos eksponatų yra akmuo, kuriame, kaip manoma, iškaltas šėtono veidas. Jo išraiška nuolat keičiasi, o akys visą laiką seka lankytojus. Kitas požemyje esantis eksponatas -Luizos de Senešal, gyvenusios Šanvriero mietelyje, Prancūzijoje,

sijonas. Ši moteris 1875-ais metais tuščiame kelyje, kuriame daugiau nesimatė nė vieno žmogaus, sutiko velnią ir mirė iš baimės. Sijonas pradegintas tose vietose, kur lietėsi šėtono ranka. Netoli šio sijono galima pamatyti ikoną, kurioje pavaizduotas nebūdingas ikonoms vaizdas – pragare besikankinančios nuodėmingųjų žmonių vėlės. Ikonoje pavaizduotas velnio atvaizdas kartais sudrėksta nuo skystos sieros.

*Vienoje iš vitrinų eksponuojama kaukolė. Kam ji priklausė?*

Patekti į požemiuose įrengtą ekspoziciją nėra lengva netgi aukštas pareigas užimantiems bažnyčios tarnams ar valdininkams, nekalbant apie paprastus turistus. Laisvas šios muziejaus dalies lankymas buvo uždraustas XX amžiaus 6-ame dešimtmetyje, kai vienas iš kardinolų pareiškė nepasitenkinimą požemyje saugomais eksponatais. Be to, muziejaus lankytojams ne kartą nutiko nemalonūs dalykai – vieni jautė galvos svaigimą, kiti matė tamsias figūras, einančiais kiaurai per sieną. Gali būti, kad už viso to tikrai slepiasi nelabojo jėgos, tačiau tai tik dar kartą įrodo, kad šie eksponatai nėra falsifikatai.

Siekiant pažaboti piktąją dvasią, visose vitrinose pakabinti pašventinti kryžiai ir ikonos. Nesunku suvokti, kad didžiulio susižavėjimo tikinčiųjų tarpe Skaistyklos muziejus nekelia. Paskutiniame praėjusio amžiaus dešimtmetyje buvo bandoma

eilinį kartą jį likviduoti. Tačiau vis tik viršų paėmė nuomonė, kad muziejus reikalingas – nuodėmingųjų pavyzdys padės netikintiesiems pasukti į doros kelią, parodys jiems, kokioms kančioms save pasmerkia pomirtiniame gyvenime netikėdami Dievu. Svarbiausia muziejaus reikšmė ta, kad jame esantys daiktiniai įrodymai patvirtina skaistyklos, pragaro iš šėtono egzistavimą, o tuo pačiu, kaip atsvarą, rojaus ir Dievo egzistavimą.

## Ar egzistuoja rojus ir pragaras?

Ar egzistuoja pragaras ir rojus? Tai klausimas į kurį atsakymo nėra. Sakoma, kol nenumirėme, tol atsakymo nesužinosime. Tailandietis vardu Montri Sangkumtong teigia, kad žino atsakymą. Po nelaimingo atsitikimo kuomet jį nutrenkė elektra, jis atsidūrė pragare. Savo išgyvenimus jis papasakojo vietiniam televizijos kanalui. Štai ką jis pasakojo:

“Mano vardas Montri Sangkumtong. Netoliese aš turiu savo mažyti restoraną. Aš turėjau keistą patyrimą, kurį sunku paaiškinti. Dvasinį patyrimą kurio mes negalime pamatyti. Ne taip jau daug yra pasaulyje žmonių kurie kažką patiria. Gal vienas iš šimto, gal vienas iš tūkstančio… Ar tai buvo tikra, kas nutiko man? Ar egzistuoja rojus ir pragaras? Jei jūs būtumėte paklausę manęs anksčiau, ar aš tikiu į rojų ar pragarą, bučiau atsakęs galbūt taip, ar ne. Tačiau aš kai ką mačiau. Jei to nebūčiau pamatęs savo akimis aš nebūčiau patikėjęs. Dabar mano tikėjimas yra 70 ar 80 procentų, bet ne 100. Aš negaliu sakyti, kad tikiu visais 100 procentų, nes kaip tu gali įrodyti mistiškus dalykus? Taigi, kas gi man nutiko.

Aš grįžinėjau iš šventyklos savo gimimo dieną. Kai grįžau namo pasiskolinau grąžtą iš kaimynės, nes norėjau pritvirtinti mūsų televizorių. Po kurio laiko dirbant mane nutrenkė elektra. Taigi, numečiau grąžtą ir nuėjau paklausti kaimynės ar su juo viskas gerai. Ji atsakė, kad taip, todėl grįžau toliau dirbti. Aš

pabandžiau dar kartą gręžti, bet šį kartą elektra nutrenkė kur kas smarkiau.

Mano akys užsimerkė ir aš išvydau laiptus apsuptus tamsos. Nesupratau, kas man nutiko. Nieko nejaučiau. Tada aš pamačiau save ir kitus žmones stovinčius šalia mano namo. Aš mačiau kaip žmonės verkia. Mano draugė verkė. Jie verkė taip smarkiai… Mačiau kaip mano draugė stengėsi atgaivinti mane. Ji trenkė man per veidą. Ji stengėsi pažadinti mane. Girdėjau savo sesę sakant: „jis išėjo pas Dievą". Aš galėjau girdėti viską ką jie sako. Norėjau paliesti savo merginos petį, kad pasakyčiau jog esu gyvas, bet ji nieko nepajuto.

*Tailandietis Montri Sangkumtong*

Po viso to pamačiau save einantį ilgu, ryškiai raudonu koridoriumi. Man rodos, kad nemačiau jo galo. Aš supratau, kad šalia buvo du vyrai, kurie paėmė mane už rankų, taip pat jaučiau, kad kažkas yra man už nugaros. Eidamas koridoriumi mačiau kambarius. Kas buvo jų viduje negalėjau gerai įžiūrėti. Ten buvo kankinami žmonės. Kambariuose buvo statinės ar kubilai. Ten buvo rūgšties ir verdančio vandens kubilai. Žmonės buvo tuose kubiluose. Aš nežinojau kodėl ir už ką jie ten buvo. Jie visi verkė. Žmonės lipo į erškėčių medžius, ir tokios pačios būtybės kurios mane vedėsi baksnojo į juos su ietimis ir neleido ištrūkti. Ant tų

medžių viršaus buvo varnos. Kambarys buvo raudonos spalvos ir aš jaučiau karštį. Vėliau mačiau kambarį pilną besilydinčio metalo.

Taigi aš vis ėjau kol pasiekiau didelę salę. Salės viduje pamačiau Liuciferį. Jis turėjo didelius ragus ir buvo apsikarstęs auksu ir brangakmeniais. Jis taip pat turėjo ūsus, barzdą ir raudoną veidą bei didelį kūną. Jis buvo labai didelis. Jo ietis buvo tokia didelė, kad mes nė neišlaikytumėme jos. Jis buvo maždaug dvigubai didesnis už žmogų.

Liuciferis sėdėjo ir aplink jį buvo sustoję jo pagalbiniai. Vienas iš jų turėjo sąrašą su žmonių vardais ir į jį nuolat žiūrėjo. Jie privertė mane atsiklaupti ant kelių ir paklausė: „kodėl tu čia?". Aš atsakiau, kad nežinau, kad nežinau kaip čia patekau. Tada Liuciferis paklausė savo pagalbininkų: „pažiūrėkim kas parašyta knygoje apie šitą vyrą".

Pagalbininkas pasakė: "Jis pusiau miręs ir pusiau gyvas. Tai yra ne ta data šiam vyrui. Gražinkite jį atgal". Aš išgirdau kaip Liuciferis pasakė: „Pirmas vardas teisingas, bet paskutinis ne". „Aš buvau toks laimingas, kad grįžtu namo."

Vėliau vyras atsigavo po klinikinės mirties kuri jį buvo ištikusi. Šios istorijos tikrumu sunku patikėti, tačiau tokių liudijimų yra šimtai. Žmonės išgyvenę klinikinę mirtį dažnai teigią matę rojų ar pragarą. Galbūt iš tiesų po mūsų mirties niekas nesibaigia? Gal būt tai tik pradžia? Pradžia naujame pasaulyje?

Apie pomirtinius žmonių pergyvenimus buvo žinoma dar prieš daugelį metų. Visa tai atsispindi įvairių tautų mituose ir religiniuose tekstuose. Rimtai šie klausimai buvo pradėti spręsti tik XX amžiuje, kai medicinos pasiekimai leido grąžinti gyvybę tiems, kurie, jau atrodo, „peržengė ribą". Paaiškėjo nepaprasti dalykai, kurie kartais visiškai nekelia optimizmo…

1976-ais metais gydytojas Raimondas Moudis išleido knygą „Gyvenimas po gyvenimo", kurioje aprašė 150-ies žmonių, patyrusių klinikinę mirtį, pasakojimus. Stebina daugybė detalių, kurios būdingos visiems pasakojimams. Beveik visi, sugrįžę į

gyvenimą, pasakojo, kad ėjo arba skrido tamsiu tuneliu, kurio gale matėsi šviesa, apie susitikimus su angelais ir anksčiau mirusiais artimaisiais. Kai kurie teigė, kad matė nepaprastus miestus, pilnus laimingų žmonių. Visi, kuriems pavyko grįžti iš „ten", teigė, kad „ten" žymiai geriau, nei čia.

Tai, kad pomirtinius vaizdinius žmogus greitai užmiršta, o po to žmogus pasiduoda į religiją, charakteringa daugumai žmonių, patyrusių klinikinę mirtį. Ir visiškai nesvarbu kur šios mirties metu pabuvota – rojuje ar pragare. Savo knygoje Roulingsas pasakoja apie inžinieriaus Hilario atvejį, kuris į upę nukrito nuo aukšto tilto ir beveik 40 minučių išbuvo po vandeniu. Jį iš vandens ištraukę žmonės reanimobilį iškvietė greičiausiai tam, kad nuramintų savo sąžinę. Tačiau automobilyje, kur buvo atliekamos reanimavimo procedūros, Hilaris visiems netikėtai atsigavo.

Pirmieji jo žodžiai buvo: „Viešpatie, atleisk man, kad netikėjau!" Vėliau pacientas papasakojo gydytojui, kad skrido kažkokiu tamsiu tuneliu ir pateko į kraupią vietą. Tai buvo kažkas panašaus į didžiulį tamsų urvą su gyvatėmis. Jos šliaužiojo savo aukų kūnais, apsisukdavo aplink juos, spausdavo krūtinę ir kaklą, įkąsdavo į kūną ir taip sukeldavo nepakeliamą skausmą.

Tamsoje kankinys nieko nematė, tačiau vien mintis apie tai sukeldavo tikrą siaubą. Staiga, paties košmaro įkarštyje, jis virš savęs pamatė blyksnį ir išgirdo balsą: „Grįžk ir gyvenk kitaip!" Kažkieno nematomos rankos jį pakėlė ir nurinko nuo jo gyvates. Paskutinis dalykas, kurį išgirdo Hilaris, tai piktas urve gyvenančių padarų, nenorėjusių išsiskirti su savo auka, šnypštimas.

Sugrįžęs į gyvenimą, pirmiausiai pamatė save, gulintį reanimacijos automobilyje. Po to viskas aplinkui ėmė suktis, ir inžinierius atsidūrė savo kūne. Po trijų dienų Hilaris, kaip ir visi kiti, kuriems teko pabuvoti pragare, visiškai užmiršo apie patirtus pojūčius ir vėliau tapo giliai tikinčiu žmogumi.

# Reinkarnacija

Kodėl kai kurie vaikai moka svetimų kalbų ir atsimena dalykus, kurie vyko prieš jiems gimstant? Reinkarnacijos teorija teigia, kad siela po mirties grįžta į Žemę ir įsikūnija naujame kūne. Ši teorija atsirado religinėse Rytų filosofijos sistemose. Ji grindžiama gamtoje egzistuojančiais karmos dėsniais. Šis įsitikinimas yra toks stiprus, kad budistai laiko nusikaltimu užmušti bet kokią gyvą būtybę, nes ji, galimas dalykas, jų mylimojo ar mylimosios įsikūnijimas. Toks mistinių Rytų požiūris mūsų šiaip jau skeptiškoje visuomenėje randa vis palankesnę dirvą. Mūsų laikais nemaža dalis žmonių sąmoningai mėgina išsiaiškinti savo praeitį regresyviosios hipnozės būdu.

Krikščionybė, ypač Katalikų bažnyčia, reinkarnaciją laiko erezija, tačiau daugelis kitų religijų jos galimybės neatmeta. Pavyzdžiui, budizmo religijoje reinkarnacija — vienas pagrindinių jos principų. Pats Buda mokė, kad reinkarnacijos pavidalas priklauso nuo to, kaip buvo nugyventas ankstesnis gyvenimas. Tai karmos dėsnis ir įsitikinimas, kad už kiekvieną poelgį susilaukiama atitinkamo atpildo. Budistų įsitikinimu, reinkarnacija reikalinga tam, kad galėtume pažinti pasaulį ir pasiekti nušvitimą. Pasiekus nušvitimą siela nutraukia reinkarnacijų grandinę ir pereina į nirvanos, arba dvasinės palaimos, būseną.

Vienas iš geriausiai žinomų reinkarnacijos atvejų yra Dalai Lama. Jo atvejis tiesiog glumina. Skeptikai tai laiko kliedesiais, o tikintys – stebuklu. Kaip gi atėjo į valdžią dabartinis Tibeto valdovas?

1933 m. Potala rūmuose, Lasos šventajame kalne užmerkė akis ir pasitraukė į mirusiųjų pasaulį buvęs Tibeto vadovas. Po jo mirties prasidėjo ilgas, mįslingas ieškojimas vaiko, kuriame, tibetiečių įsitikinimu, greitai įsikūnys teisėtasis valdovas ir Dalai Lamos įpėdinis, tinkamas liūto sostui. Nuo 1391 m., kai Dge-dun-grub-pa, kaip pirmasis Gyalva Pvinpoche, įžengė į sostą, Tibeto valdovas nuolatos reinkarnuojasi iki šių dienų.

Jau praėjo dveji metai, o berniukas, į kurio kūną įžengė mirusio tryliktojo Dalai Lamos siela, dar nerastas. Mirus valdovui pastebėta pranašingų ženklų: kelios dienos po pašarvojimo mirusiojo veidas pakrypo į Rytų pusę, didelis akmens formos grybas užaugo ant šarvojimo paviljono šiaurės rytų kolonos.

Aukštuomenei ir aukšto rango religiniams pareigūnams tai neabejotinas ženklas, kad tas mažas berniukas, kuriame reinkarnuosis Gyalva Rinpoche siela, yra šiaurės rytuose nuo Lasos. Reikėjo rasti kitų požymių, norint apriboti ieškojimo plotą.

*Dabartinis Tibeto dvasinis vadovas kuomet buvo atrastas Taktser kaime*

1935 m. laikinasis valdovas išsiruošė prie šventojo kalnų ežero Lhamo Latso, kad stebėdamas vandens paviršių ir medituodamas išvystų kelią nurodančią viziją. Tas ežeras tibetiečiams svarbi pranašavimo vieta, kaip senovės graikams Delfai. Pirmasis Dalai Lama prie Lhamo Latso ežero matė viziją, sakančią, kad visas jo inkarnacijas saugos deivė Pandan Lhamo. Po kelių dienų susikaupimo, meditacijos ir maldų laikinasis valdovas išvydo prieš akis vienuolyną, žalius ir geltonus stogus, iš tiurkio spalvos plytų pastatytą namą. Jis galėjo tiksliai nupasakoti, kaip atrodė namas, jo aplinka, net šuo prie jo bei ten gyvenanti šeima.

Ta vizija padėjo aukštiesiems lamoms, jie sudarė užmaskuotą

„paieškos būrį” ir iššukavo visą kraštą šiaurės rytų pusėje nuo Lasos. Jie ieškojo vietovės, matytos vizijoje. Kitais metais, praėjus trejiems metams po tryliktojo Dalai Lamos mirties, paieškos būrys pagaliau rado vietą, kuri atitiko regėtą vizijoje prie Lhamo Latso ežero. Tai buvo tie patys žali ir geltoni Kumbum vienuolyno stogai, tiurkio spalvos namai šalia esančiame Taktser kaime. Vieta buvo tiksliai šiaurės rytuose nuo Lasos. Toliau buvo sunkiau. Name gyvenusi pora turėjo 1935 m. gimusį berniuką, taigi tik dvejų metų.

Lamos aplankė šeimą, bet neišdavė savo tikslų. Losangas Tsevangas, jauniausias grupės narys, pasivadino vadovu, o tikrasis vadovas lama Kevtsangas Rinpoche, apsirengęs tarnu, laikėsi nuošaliau. Keturioliktas Dalai Lama savo autobiografijoje „Mano šalis ir žmonės” rašė: „Mano tėvai sutiko svečius prie vartų ir pakvietė Losangą, kurį laikė vadovu, į vidų. Persirengęs lama su kitais buvo nuvestas į kambarį tarnams. Ten jis sutiko mažą berniuką. Kai šis pamatė lamą, nudžiugęs nubėgo jo pasitikti ir norėjo atsisėsti ant vadovo kelių.

Persirengęs lama ant gerų rūbų nešiojo nutrintą kailinį švarką, o ant kaklo kabėjo Dalai Lamai priklausęs rožinis. Atrodė, kad vaikas atpažino rožinį, pagriebė ir norėjo užsidėti sau ant kaklo. Lama Kevtsangas Rinpoche pažadėjo berniukui rožinį, jei šis pasakys, kas jis esąs. Berniukas atsakė, kad jis Sera aga, to krašto tarme tai reiškia „Seros lama”. Kevtsangas Rinpoche iš tiesų buvo iš Seros vienuolyno.

Berniukas sklandžiai su juo kalbėjosi oficialia Tibeto rūmų kalba. Nė vienas vaiko aplinkos žmogus nemokėjo tos kalbos. Lama visą dieną buvo su berniuku ir stebėjo jį su didėjančiu dėmesiu. Kai kitą dieną grupė susiruošė grįžti į Lasą, berniukas norėjo eiti kartu ir prašė palaukti. Tačiau dar nebuvo atėjęs laikas. Lamos turėjo įsitikinti ir pasitarti su pranašais. Visi, su kuriais buvo tariamasi, patvirtino, kad mažasis berniukas yra Gyalva Rinpoche.

Visi paieškos būrio nariai vieningai nusprendė, kad rado keturioliktąjį Dalai Lama, dvasinį ir pasaulietinį Tibeto valdovą.

Geležinio drakono metais, keturioliktą pirmojo mėnesio dieną (tai buvo 1940 m.) berniuką pasodino kaip Bstan'dzin-rgya-mtsho į liūto sostą Potala rūmuose. Ilgi pavadavimo metai, laikas tarp dviejų Dalai Lamos inkarnacijų, po šventės baigėsi. Kaip keistai beatrodytų naujojo „Pasaulio Stogo" valdovo paieškos, daugiau nei 600 metų jo siela atėjus laikui iškeliauja, kad vėl sugrįžtų

*Dalai Lama*

Egzistuoja daugybė liudijimų apie reinkarnaciją ir žmonių prisiminimus iš praeitų gyvenimų. Šis nutikimas nutiko Donui Makneirui kuriam gyvenimas suteikė dar vieną šansą. Donas tik po daugelio metų pradėjo suprasti kas jam nutiko. Tačiau viskas prasidėjo nuo stipraus De Javu jausmo. Jis sako, kad praeitame gyvenime buvo mažas berniukas kuris nuskendo ežere, šalia savo namų. Štai jo pasakojimas:

„Tai kažkas tokio kas persekioja jus nuo gimimo. Tai panašu į De Javu pojūtį kurį patiria žmonės pergyvenę reinkarnaciją. Atėję į kurią nors vietą jie sako, kad pažįsta šią vietą, esa čia buvę. Vieniems tai nutinka, kitiems ne. Dažnai sapnuodavau vandenį, kad jame skęstu. Pamenu, kad atsibusdavau iš baimės. Vienas tų sapnų kiek pamenu kartojosi mėnesį ar panašiai.

Vanduo buvo neramus ir purvinas. Po to sapno visada atsibusdavau nuvargęs, tai buvo keistas ir bauginantis jausmas.

Skendau daugumoje savo sapnų. Visada bijojau lipti į vandenį ir niekada į jį nėjau. Pamenu, kad po tų sapnų atsibusdavau išsekęs ir sunkiai kvėpuodavau.

Tai atsitiko 1958 metais. Tėvai sesuo ir aš nuvažiavome į Santariją aplankyti giminių. Buvau 19 metų amžiaus. Vairavau mašiną ir staiga pradėjo skaudėti dantį. Skausmas buvo nepakeliamas. Sustojome viename miestelyje, techninio aptarnavimo stotyje. Paklausiau darbuotojo kur artimiausias stomatologas. Jis pasakė, žemyn gatve ir į kairę. Mes nuvažiavome ten ir važiuojant ta gatve aš pajutau, kad jau esu čia buvęs ir žinau kur važiuoju. Žinojau kur pasukti ir kai pasukau ten buvo ežeras, ar vandens telkinys apaugęs aukšta žole. Važiavau gatve ir žinojau kaip atrodys man reikalingas namas. Įsukau į kiemą ir tikrai pamačiau dantisto iškabą.

Laukdamas kol atidarys duris, pažvelgiau į ežerą ir mane apėmė keistas jausmas. Tarsi nebeliko kuo kvėpuoti. Atsidarė durys ir išėjo pagyvenusi moteris. Žiūrėjome vienas kitam į akis, kai staiga pajutau tai… Žinojau, kad jau esu matęs tas akis, tai buvo keistas jausmas. Ji paklausė kuo galėtu padėti, o aš pasakiau, kad apsirikau adresu ir grįžau į mašiną. Mama paklausė ar man viskas gerai, nes siaubingai atrodžiau. Pasakiau, kad jie užsiėmę ir negali manęs priimti. Norėjau iš ten kuo greičiau išvažiuoti.

*Donas Makneris*

Po keleto metų, darbo reikalais susipažinau su moterimi, kurios dukra mirė nuo vėžio. Pradėjome kalbėtis apie reinkarnaciją. Ji norėjo tikėti, kad reinkarnacija egzistuoja, kad jos dukra grįš į gyvenimą. Tada prisiminiau savo istoriją, kurią jau buvau spėjęs pamiršti. Ji panoro išsiaiškinti tą paslaptį. Kartu nuvažiavome į Renfru (miestelis kuriame Donas sustojo ieškodamas dantisto) ir užėjome į vietinio laikraščio redakciją. Jei šovė į galvą peržiūrėti 1938 metų laikraščius, nes tais metais aš gimiau. Ir ji rado pranešimą apie dantisto šešiamečio sūnaus žūtį. Jis paskendo mano gimimo metais. Buvau sukrėstas tai pamatęs.

Buvau sukrėstas, netikėjau, kad tai įmanoma. Nuvykau antrą kartą į tą patį namą. Pasakiau, kad nenoriu su tuo prasidėti ir noriu važiuoti iš čia. Bet ji nenuleido rankų. Ji kitą kartą ten nuvažiavo vieną ir paskambino, kad pasakytu, jog matė to berniuko kapą ir dar tvirčiau įsitikino, kad aš ir esu tas berniukas. Tai priminė mane prisiminti, kad bijau vandens ir stengiuosi į jį nelipti. Visada ne kaip jausdavausi, net gi ant ledo. Tada ir suvokiau kame reikalas. Tai tikrai viską paaiškina. Bijau nuskęsti, nes nuskendau pereitame gyvenime. Praeitame gyvenime buvau tas berniukas. Ne princas, ne karalius, o tiesiog nuskendęs berniukas.

Norėčiau manyti, kad ant mano antkapio parašyta: “kelias tęsiasi”. Nemanau, kad jis tuo baigiasi. Yra gyvenimas po mirties”.

Dar viena nepaprasta istorija nutiko šešiamečiam berniukui kuris ėmė prisiminti savo praėjusio gyvenimo etapus. Šis įvykis net gi buvo nufilmuotas dokumentiniam filmui apie žmogaus galimybes reinkarnuotis.

Mažasis Kameronas Makaulis yra tipinis šešemetis berniukas nuolat kalbantis apie savo mamą ir namus kuriuose jis gyvena. Jis mėgsta piešti savo namus – baltą namą stovintį pakrantėje. Tiesa – berniukas pasakodamas apie savo šeimą kalba visiškai apie kitus žmones nei jo tikrieji tėvai. Bei namas kurį jis piešia yra už 160 mylių nuo tos vietos kur jis gyvena ir nėra niekada ten buvęs.

Berniukas įsitikinęs, kad jo tikroji šeima yra visiškai kiti

žmonės ir jie dabar nerimauja kadangi jis yra dingęs be žinios. Kamerono mama Norma sakė: “Vos tik Kameronas ėmė kalbėti jis pradėjo pasakoti apie savo tikruosius namus esančius Baros saloje. Jis pasakoja apie savo tėvus, kaip mirė jo tėtis, apie brolius ir seseris. Galiausiai mes turėjome pasiimti jį ir nuvežti į tą vietą apie kurią jis vis pasakoja. Tai buvo įspūdinga patirtis”.

*Kameronas Makaulis*

Berniuko kelionė į praeito gyvenimo namus buvo filmuojama TV dokumentikos kanalo. Norma sakė: „Kamerono tėtis ir aš nebeesame kartu, tačiau nei vienas iš mūsų nesame buvę toje saloje. Iš pradžių mes jo istorijas palaikėme lakios fantazijos vaisiumi. Kai nekreipėme dėmesio į jo pasakojimus, berniukas tapo labai piktas. Jis vis bandydavo mums paaiškinti, kad jam čia ne vieta ir jo laukia jo tikruosiuose namuose. Jis tapo irzlus ir depresuotas. Tai truko apie metus”.

„Kai Kameronas pradėjo eiti į darželį jo auklėtoja pasikvietė mane. Ji papasakojo, viską ką darželyje kalba mano sūnus. Jis nenustoja kalbėti apie jo namus esančius Baros saloje. Kuomet mokytoja pabandė sužinoti daugiau ji ėmė klausinėti Kamerono. Jis papasakojo viską apie save, tačiau jis pasakojo savo gyvenimą kitoje vietoje. Jis nepaminėjo nei manęs nei mūsų šeimos. Jis skundėsi, kad mes turime tik vieną tualetą, nes Baroje jis turėjo

tris. Jis verkė, nes jo mama mano, kad jis yra dingęs ir jis nori pranešti jei kad jam viskas gerai.

Jis ko gero niekada nebūtų nustojęs kalbėti apie savo ankstesnius namus. Ką jie veikė, kur jie buvo, kaip jis pro savo langą žiūrėdavo į lėktuvus besileidžiančius tolumoje. Jis netgi pasakė, kad jo tėčio vardas Šeinas Robertsonas ir kad jis mirė, nes nepasižiūrėjo į abi puses. Aš manau, kad jis turėjo omenyje, kad jo tėtis buvo partrenktas mašinos kuomet bandė pereiti per gatvę, bet berniukas niekada taip nepasakė.

Vieną dieną Kemerono mokytoja papasakojo apie kino kompaniją kuri ieško žmonių kurie prisimena savo praeitą gyvenimą. Ji pasiūlė man į juos kreiptis. Kameronas nebūtų nustojęs maldauti manęs, kad nuvežčiau jį į Barą, tad aš sutikau su kompanijos pasiūlymu, kad jie sumokės visas išlaidas, tačiau viską nufilmuos savo laidai.

*Namas, kurį berniukas prisimena iš savo praeito gyvenimo*

Kartu su mumis vyko ir vaikų psichologas daktaras Džimas Tukeris iš Virdžinijos. Jis specializuojasi reinkarnacijoje ir yra dirbęs su panašiais vaikais kaip Kameronas. Kai pasakiau savo sūnui, kad mes skrisime į Barą jis tiesiog pašoko nuo sofos. Jis buvo toks laimingas…

Kai nusileidome saloje į tokį patį paplūdimį apie kokį vis pasakodavo Kameronas atsisuko į mane ir pasakė: „Dabar manimi tiki?". Kuomet išlipo iš lėktuvo jis iškėlė rankas į dangų ir suriko: „Aš grįžau". Jis buvo pasakojęs apie savo tikrąją mamą kuri turi rudus plaukus. Jis tikino, kad ji man patiks kaip ir aš jai. Jis taip pat pasakodavo apie "didelę knygą" kurią jis mėgdavo skaityti. Pasak jo ta knyga buvo apie „Jėzų ir Dievą", nors mūsų šeima nebuvo religinga. Pasirodo, kad jo šeimą Baroje tikėjo į Dievą.

Dokumentinio filmo kūrėjai mus apgyvendino viešbutyje ir ėmė ieškoti Kamerono praeities. Jie susisiekė su paveldo centru ir pasiteiravo apie Robertsonų šeimą kuri gyvena baltame name, paplūdimyje su vaizdu į įlanką. Jie sakė nežiną tokio namo. Kameronas labai nuliūdo. Mes važinėjome aplink salą bandydami pamatyti tą namą, bet mums nesisekė. Tada prisiminėme, kaip Kameronas pasakodavo apie besileidžiančius lėktuvus kuriuos matydavo pro savo langą. Pasirodo mes važiavome ne į tą pusę".

Vėliau šeimai į viešbutį paskambino paveldo centras ir patvirtino jog išsiaiškino apie Robertsonų šeimą gyvenusią baltame name šalia įlankos.

Berniuko mama pasakojo: „Mes nieko nesakėme Kameronui. Tiesiog važiavome į tą pusę kur manėme jog yra namas ir žiūrėjome kas gi nutiks. Sūnus namą pažino iškarto. Jo veide pasirodė plati šypsena. Kai priartėjome prie namo jo veide šypsena dingo. Jis nuliūdo. Aš manau, kad jis galvojo jog namai bus visiškai tokie patys ir jo mama lauks jo viduje. Namuose nieko nebuvo… Buvę namų savininkai jau buvo mirę, tačiau namo prižiūrėtojas mus įleido.

Namuose buvo daugybe kambarių. Visus juos Kameronas žinojo gerai. Jis parodė savo kambarį, taip pat visus tris tualetus esančius namuose".

Tyrėjai taip pat susisiekė su Robertsonų šeimos giminėmis. „Mes aplankėme juos tačiau jie negalėjo rasti jokių Robertsonų šeimos nuotraukų. Kameronas buvo labai nuliūdęs dėl to. Kaip ten bebūtų, aš manau, kad tai geriausia ką mes galėjome padaryti. Kameronas grįžęs namo nebebuvo toks koks būdavo anksčiau. Jis

nebekalba apie savo namus Baroje su tokiu ilgesiu su kokiu kalbėdavo anksčiau. Mes negavome visų atsakymų kurių ieškojome, tačiau tai geriausia ką galėjome padaryti.

Kameronas nebesijaučia toks vienišas. Kartą jis pasakė, kad jis po mirties ir vėl sugrįš. Kai jo paklausiau koks buvo jo vardas praeitame gyvenime jis atsakė: “Kameronas. Aš vis tas pats berniukas”. Tai neįtikėtina” – pasakojo berniuko mama.

Šios istorijos mums primena, kad reinkarnacija yra realus dalykas ir po mirties mes atgimstame tam, kad tobulintume savo sielą.

# Ararato anomalija

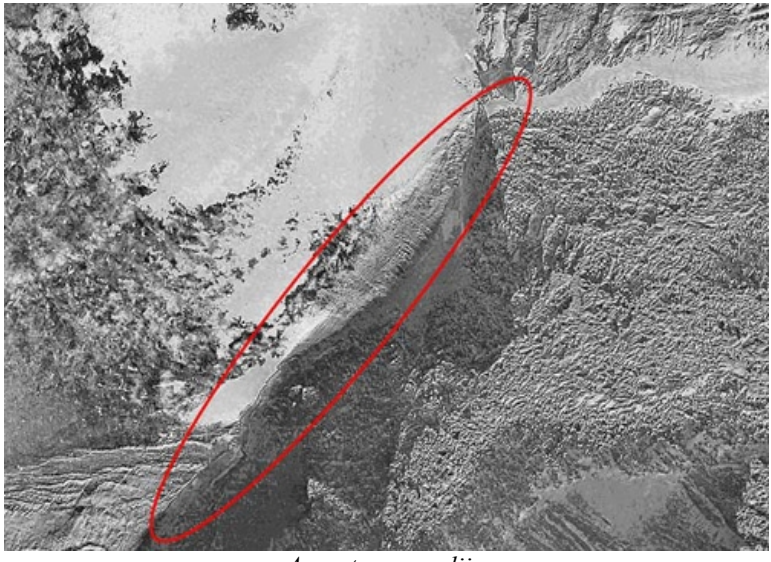

*Ararato anomalija*

Biblijoje rašoma,kad Dievas įspėjo Nojų apie savo ketinimus sunaikinti žmoniją, mat ši pasidariusi pernelyg nuodėminga. Jis pasakė Nojui norįs išsaugoti po porą kiekvienos rūšies gyvūnų ir patį Nojų su šeima, idant po Didžiojo tvano kūrinijos raida

nesustotų. Nojui buvo nurodyta pastatyti didžiulį medinį laivą, kuris būtų 45 pėdų ilgio, 75 pėdų pločio ir 45 pėdų aukščio, kad į jį sutilptų visi, kurie turi būti išgelbėti pakilus vandeniui.

Lijo 40 dienų ir 40 naktų. Jūros vandenys kilo, kol visa žemė atsidūrė po vandeniu. Ir Biblijoje, ir Korane rašoma, kad vandeniui atslūgus Nojaus laivas liko ant Ararato kalno. Į šį kalną nukreipti visų Nojaus laivo ieškotojų žvilgsniai.

Ararato kalnas yra pačiuose Turkijos rytuose, pagal Rusijos, Irano ir Irako sieną. Aukščiausia kalno viršūnė siekia beveik 17 000 pėdų, tačiau manoma, kad pats laivas yra žemiau, Ahoros tarpeklyje. Tarpeklyje stūkso apledėjęs kalnas, vadinamas Al Džudi. 1876 m. kopdamas į Ararato kalną aptiko Britanijos ambasadorius Turkijoje. Jo surasti rąstai buvo nukirsti ir sutvirtinti kažkokia ypač tvirta juodos spalvos danga.

Praėjus beveik 80 metų, 1955-aisiais, kalno plyšyje keletą medinių rąstų rado ir tyrinėtojas Fernandas Navara su sūnumi Rafaeliu. Jie paėmė medienos pavyzdžių. Ištyrus radioaktyviosios anglies metodu paaiškėjo, kad jie yra maždaug 4000 metų senumo.

Taip pat yra ir patį laivą mačiusiųjų liudijimų. Pirmasis žinomas mūsų laikų liudijimas yra gautas 1865 m. Tais metais į kalną kopė jaunų ateistinių pažiūrų anglų mokslininkų grupė, lydima dviejų vietos palydovų. Visi dalyviai buvo prisiekę saugoti paslaptį, tačiau du iš jų gulėdami mirties patale visai nepriklausomai vienas nuo kito papasakojo ką matę.

Radusi Nojaus laivą paskelbė ir oficiali caro nurodymu XX a. 2-ajame dešimtmetyje atvykusi rusų karinė ekspedicija. Ekspedicijos nariai laivą išmatavo ir nufotografavo. Spalio revoliucijos įvykių sūkuryje carui išsiųstos ekspedicijos ataskaitos ir tyrimų duomenys dingo arba buvo sunaikinti, tačiau patirtus įspūdžius pasakojo ekspedicijos dalyviai. Pažymėtina tai, kad visi, kurie skelbiasi radę Nojaus laivo liekanas, nurodo tą pačią Ararato kalno vietą.

Dar vėliau buvo padaryta viso kalno nuotrauka iš kosmoso. Ištyrus ją buvo iškelta mintis, kad laivas esąs kažkur kitur.

Neįprastą objektą, esantį šiaurinėje Ararato plokštikalnėje, kitoje Ahoros tarpeklio pusėje, iš 15 000 pėdų aukščio 1949 m. nufotografavo JAV karinių oro pajėgų lėktuvas. Nuotraukose matyti iš ledo išsikišęs laivo pirmagalys. Objektas buvo pavadintas Ararato anomalija. Dar kartą jis buvo ištirtas XX a. 8-ajame dešimtmetyje, kai atsirado galimybė nukreipti į tą vietą karinių palydovų monitorius. Nuo tada, pradėjus naudoti galingesnius, geresne įranga aprūpintus palydovus (taip pat ir komercinius), keistasis objektas buvo tiriamas detaliau. Atrodo, kad jis yra 600 pėdų ilgio. Kai kurie mokslininkai teigia, kad tai senovinio medinio laivo korpusas.

Kiti Nojaus laivo tyrinėtojai mano, kad tai gali būti paprasčiausia uoliena, senas įtvirtinimas ar galų gale sudužęs lėktuvas. Be abejo, vienintelis būdas gauti neginčijamų įrodymų - nusigauti į tą vietą ir ją tiesiogiai apžiūrėti. Tačiau tam trukdo auganti įtampa tarp Turkijos vyriausybės ir kurdų gyventojų. Be to, įtampą regione didina ir nestabili padėtis Irake. Kol archeologai neištirs nufotografuoto radinio tiesiogiai jo buvimo vietoje, tol Nojaus laivo paslaptis taip ir liks neatskleista.

# Pasaulio paslaptys

Pasaulis kupinas paslapčių ir mįslių. Kai kurios jos žadina mūsų vaizduotę ir kaitina kraują. Tiesos ieškojimas visada pastūmėdavo.

Pabandykime pamąstyti kiek kitaip. Atverkime savo protus naujiems išbandymams ir ir teorijoms, naujoms galimybėms. Nustokime mąstyti taip kaip mus moko. Norint suvokti pasaulio paslaptis reikia protus laikyti atvertus. Tas kuris proto nelaiko atverto, niekada nesupras paslapčių.

# Paslaptingi garsai

Paslaptingi garsai sklindantys mūsų planetoje yra gana dažnas reiškinys. Įvairiausi nepaaiškinami garsai yra girdimi įvairiausiose Žemės vietose. Garsai fiksuojami ir danguje, ir vandenyje, ir po žeme.

Maždaug 2011 metais internete ėmė plisti daugybė video įrašų iš viso pasaulio kuriuose užfiksuoti keisti ir nesuprantami garsai sklindantys iš dangaus. Šiuo metu šie paslaptingi garsai ko gero yra vieni populiariausi ir mistiškiausi dalykai aptarinėjami interneto platybėse, kadangi niekas nesugeba surasti aiškaus paaiškinimo tam kas vyksta.

Prieš 2012 metais Majų išpranašautos pasaulio pabaigos daugybė žmonių šiuos nepaaiškinamus garsus ėmė vadinti "apokalipsės garsais". Šie garsai sklindantys iš dangaus yra labai garsūs ir be galo kraupūs. Liudininkai juos apibūdina kaip traukinio ar garvežio važiavimo garsą, ar trimito pūtimą. Kitiems jie primena būgnų mušimą. Kas tai bebūtų viena aišku – tai globalus fenomenas vykstantis visame pasaulyje. Garsai atsiranda tarsi iš niekur. Negalima nustatyti net pusės iš kurios jie sklinda, nes rodosi, kad garsas sklinda iš visur. Žinoma liudininkai pirmiausiai ima dairytis lėktuvų skrendančių padangėje, tačiau jų ten nebūna.

Youtube vaizdo įrašų puslapyje kiekvieną savaitę atsiranda vis naujas įrašas kuriame skamba liudininkų užfiksuoti garsai iš dangaus. Jei kas nors mėgintų suklaidinti visuomenę ir padirbti visus tuos įrašus tai būtų per ne lyg sudėtinga, nes juos įkelia žmonės iš įvairiausių pasaulio šalių. Beje, internete taip pat galima aptikti liudininkų kurie šiuos garsus girdėjo ir Lietuvoje.

Kai kurie mokslininkai iškėlė prielaidą apie garsų priežastį. Jie mano, jog aukšto slėgio dujos įstrigusios gyliai Žemės plutoje yra pašalinamos iš jos, to pasekoje susidaro garsas kurį žmonės ir girdi. Tokia teorija visai tikėtina kadangi tai gali sukurti garsus, tačiau tai nepaaiškina kodėl jie yra girdimi visame pasaulyje.

Viena iš labiausiai tikėtinų teorijų yra ta, jog garsų kaltininkai yra žemės drebėjimai. Ir ši teorija yra visai reali. Paskutiniu metu pasaulyje žymiai padaugėjo smulkių žemės drebėjimų bei yra jaučiamas padidėjęs ugnikalnių aktyvumas. Rodosi, kad Žemės pluta tampa nestabili. Daugelis mokslininkų mano, kad greitu metu mes visi tapsime beprecedenčio įvykio liudininkais, kurio metu stebėsime nepaaiškinamus Žemės pakitimus.

Dar viena teorija sako, kad paslaptingus garsus iš dangaus sukelia meteoritų lietus. Meteoritai įskrisdami į Žemės atmosferą dėl milžiniško greičio užsidega ir pradeda skleisti visus gluminantį garsą. Astronomai jau yra pranešę anksčiau, kad 2012 – 2013 metais yra laukiama padidėjusių meteoritų aktyvumo, tačiau atrodo kiek kvailoka kaltinti juos tuo kas vyksta. Juk anksčiau tokie atvejai nebūdavo užfiksuojami.

Galbūt šie garsai turi kažkokį ryšį su Žemės magnetinio lauko pokyčiais? Ši teorija kur kas labiau tikėtina Daugelio nuomone ši teorija turbūt ir yra teisinga ir ją reiktų tirti plačiau atmetus visas prieš tai išvardintas.

Žinoma yra teorija, kad šiuos garsus sukelia neatpažinti skraidantys objektai (NSO). NSO fenomeno tyrėjai sako, kad ko

gero šiuos garsus galėtų sukelti neatpažinti objektai tuo metu skrendantys toje vietovėje kurioje yra fiksuojami garsai. Liudininkų teigimu tuo metu kai yra girdimi garsai dangus būna švarus ir nesimato nieko kas galėtų būti garsų šaltinis, tačiau NSO tyrėjai teigia, kad kartais mes negalime matyti NSO plikomis akimis. Galbūt jie yra taip aukštai, kad mūsų akys jų tiesiog nemato?

Dar viena labai populiari teorija yra ta, kad šiuos garsus sukuria HAARP (nukreipiamosios energijos ginklas). Tai galėtų paaiškinti kodėl jie yra girdimi visame pasaulyje, tačiau mūsų žinios apie tokią technologiją yra gana ribota. Pasaulio vyriausybės nelabai noriai pasakoja apie tai. Taigi jei iš tiesų HAARP sukuria šiuos garsus – valdžia gali niekada neatskleisti tiesos.

HAARP pagrindinis tikslas aiškus – nukreipus į jonosferą elektromagnetines bangas, gauti labai žemo dažnio bangas, kurios iki šiol yra vienintelė priemonė ryšiui su pasinėrusiais povandeniniais laivais. Tam tikri jonosferos sluoksniai, atspindintys radijo bangas, nėra paprasčiausi reflektoriai. Patekusios į juos radijo bangos sąveikauja su jonais labai sudėtingai, kartais net taip, kad pasikeičia pačių radijo bangų ilgis (dažnis): pasiuntus aukštyn trumpąsias bangas, grįžti gali ir labai ilgos bangos. Ar toks jonosferos apspinduliavimas pavojingas? Niekas to nežino, nes niekas iki šiol rimtai jo netyrinėjo (o jei ir tyrinėjo, tai rezultatų plačiai neskelbė).

Žinoma ši HAARP paskirtis yra vieša, tačiau yra manoma, kad už to slypi kur kas daugiau, tačiau JAV vyriausybės yra kruopščiai slepiama. Yra manoma, kad radijo paskirtis yra tik priedanga, nes iš tikro tai yra ginklas. Ginklas kuris gali sukelti žemės drebėjimus ir ugnikalnių išsiveržimus pasaulyje. Jei tai tiesa, toks ginklas yra nepaprastai galingas, nes po katastrofos ištikusios šalį, niekas nežinos kas dėl to kaltas ir kaltins gamtą.

Vieni žmonės mano, kad tai yra natūraliai paaiškinamas reiškinys, kiti sako, kad tai antgamtinis reiškinys. Treti teigia, kad tai tik didelis pokštas. Kaip ten bebūtų kol kas nėra aiški nei šių

garsų priežastis, nei kas juos sukelia.

Garsų įrašus galite perklausyti šioje nuorodoje: Visoje Žemėje girdimi paslaptingi garsai iš dangaus.

Paslaptingi garsai yra fiksuojami ne tik danguje. Nepaprasta istorija nutiko Kolos pusiasalyje esančiame gręžinyje. Jame darbai prasidėjo 1970 metais ir baigėsi 1995 metais. Iš pradžių gręžimo darbai vyko greitai, tačiau kuo gylis darėsi didesnis, tuo darbai lėtėjo, o paskutiniuosius 200 metrų teko gręžti daugiau kaip 10 metų. Periodiškai grąžtas būdavo iškeliamas į paviršių pakeitimui. Ši pakėlimo operacija trukdavo net keletą parų. Per tą laiką buvo sunaudota nemažai grąžtų, o po žemėmis paliko nemažai vamzdžių. Pabaigoje gręžinys priminė išsikerojusias medžio šaknis, nes kiekvieną kartą, kai sugesdavo grąžtas, jį tekdavo nustumti į šoną.

Kai vyko gręžimas 14-ame kilometre, staiga grąžtas su švilpesiu ėmė leistis gilyn. Pasirodo, ir tokiame didžiuliame gylyje yra tuštumų. Grąžtą iškėlė į paviršių, o į vamzdžio vidų įleido mikrofoną, kuris turėjo įrašyti tektoninių plokščių trinties garsą. Tačiau vietoje to buvo įrašyta… daugybė riksmų ir žmonių aimanų!

Nė vienas mokslininkas nenumanė, kad tokiame dideliame gylyje bus erdvė, kurioje temperatūra siekė apie 2000°C. Dar

keisčiau buvo tenai girdimi žmonių balsai. Bandymas buvo pakartotas, tačiau rezultatai buvo tokie patys. Nežiūrint į tai, kad dėl per keletą dešimčių ateizmo skleidimo metų tarp gręžėjų nebuvo nė vieno tikinčiojo, visus juos apėmė mistinis siaubas, o gręžimo darbai buvo skubiai sustabdyti. Tokio veiksmo priežastimi oficialiai buvo nurodytas “nepakankamas finansavimas”. Ir tai įvyko, nežiūrint į tai, kad įvairūs tarptautiniai fondai išreiškė norą tęsti šio projekto finansavimą. Vakarų spaudoje apie šį įvykį buvo rašoma: “Rusai išsigando, nes iš pragaro išleido demonus…”.

Dabartiniu metu šis gręžinys yra užkonservuotas, jame nevykdomi jokie darbai. Kartais Interneto puslapiuose pasirodo įrašas su šiais šiurpiais garsais iš pragaro. Labai norėtųsi, kad tai būtų falsifikatas.

Norėdami perklausyti garso įrašą, tai padaryti galite šioje nuorodoje: Užfiksuoti garsai iš pragaro

# Žmogaus evoliucijos paslaptys

Norėčiau pakalbėti apie kiek kitokią evoliucijos teoriją. Žinoma nereikia visa tai laikyti teiginiais ir faktais. Nereikia į tai žiūrėti rimtai. Tereikia, kad užduotumėte sau klausimą. O kas jei…?

Pradėkime nuo dinozaurų. Mokslininkai sako, kad dinozaurai Žemėje gyveno prieš 230 ir 65 milijonus metų. Visai netrumpas amžius. Kitaip sakant dinozaurai žemėje viešpatavo 165 milijonus metų. Tada į Žemę atsitrenkė asteroidas, kuris jų viešpatavimą nutraukė – taip mums sako mūsų garsūs ir žymūs protai.

Homo Sapiens (dabartinis žmogus) sakoma, kad yra 40 – 50 tūkstančių metų amžiaus. Visa jo evoliucija nuo pirmųjų protingų gyvybės formų truko 3,4 – 5 milijonus metų. Po 5 milijonų evoliucijos metų žmogus yra toks koks yra dabar. Su savo miestais, technologijomis, kelionėmis į Mėnulį ir kosmosą. Ir tam prireikė tik 5 milijonų metų. Tačiau dinozaurai kurie

evoliucionavo 165 mln. metų nieko nepasiekė. Kaip taip gali būti? Ar tikrai yra taip kaip mums teigia mokslas?

Štai čia laikas pamąstyti šiek tiek kitaip ir atverti savo protus kitokioms teorijoms. Kas jei dinozaurai evoliucionavo ir pradėjo statyti miestus, naudotis įrankiais, technologijomis

Nepamirškime, kad jie tam turėjo 33 kartus daugiau laiko nei mes. Beje, galima sakyti, kad jie buvo ne tokie protingi, tad neišsivystė iš gyvūnų į protingas būtybes nei viena dinozaurų rūšis, tačiau žmogus pasak mokslo juk taip pat išsivystė iš beždžionių. Juk ir mes buvome paprasčiausi gyvūnai, tačiau mums prireikė vos 5 mln. metų tapti tuo kuo esame dabar.

*Dale Russell ir Ron Seguin skulptūra vaizduojanti dinozaurų evoliuciją*

Tai skamba lyg fantastika, tačiau tęskime toliau. O ką jei jie turėjo tokias technologijas, kurios buvo daug pranašesnės nei mūsų? Ką jei jie paliko Žemę ir išskrido į kosmosą prieš atsitrenkiant asteroidui. Kalbu ne apie visas dinozaurų rūšis, bet apie kai kurias, kurios tarkim galėjo išsivystyti iki protingų

sutvėrimų. Ar gali būti, kad dabartiniais laikais matomi NSO ir kalbos apie reptilijų rūšies ateivius yra gryna tiesa? Ar gali būti, kad tos reptilijos ir yra dinozaurų evoliucijos pasekmė? O galbūt jiems ir nereikėjo niekur išskristi? Galbūt reptilijos pasislėpė Žemės gelmėse ir taip išgyveno katastrofą? Žinoma tai tik klausimai į kuriuos atsakymo nėra, bet visgi.

Kanados gamtos muziejuje (Otava) yra nepaprasta dinozauro ir humanoido skulptūra. Jos autoriai yra paleontologai Dale Russell ir Ron Seguin. Paleontologai kompiuterine evoliucijos programa tyrė, kaip dinozaurai atrodytų dabar jei jie būtų evoliucionavę. Rezultatas tikrai stulbinantis, tiesa?

Kas keisčiausia, kad būtybė į kurią dinozaurai būtų pavirtę yra ganėtinai panaši į vadinamas reptilijas kurios lanko Žemę. Galėtumėme užduoti paprastą klausimą. Jei tai yra tiesa, tai kodėl nerandame jokių to įrodymų? Atsakymas taip pat būtu paprastas. Ar tikėtumėtės rasti ką nors ką paliko civilizacija prieš 65 milijonus metų? O jei dar ir asteroidas nukritęs į Žemę viską sunaikino? Šansų kaip ir nebėra, bet pasikapstykime gyliau.

*Reptilijų rūšies ateiviai gana dažnai vaizduojami panašūs į gyvūnus*

Juk mus pasiekia pranešimų apie rastas keistas kaukoles, griaučius, kurie neatrodo lyg būtų žmogaus. Žinoma visi tie pranešimai siejami su ateiviais ir jų lankymusi Žemėje prieš milijonus metų, o jei tai ne ateiviai? Jei tai tikrieji ir pirmieji Žemės gyventojai kurie evoliucionavo iš dinozaurų? Ar pamenate pranešimą apie rastą plaktuką uolienoje kuri siekia dinozauro laikus?

1934 m. birželio mėn. uolose, esančiose netoli Londono miestelio Teksaso (JAV) valstijoje archeologai aptiko iš pažiūros įprastą plaktuką – 15 cm ilgio, 3 cm skersmens. Atrodo, kas čia keisto? Keista tik tai, kad radinys tiesiog buvo įaugęs į klintis. Medinė plaktuko rankena iš išorės suakmenėjo, o viduje iš viso buvo pavirtusi anglimi. Reiškia, rastasis daiktas yra senesnis, nei aplink jį susidariusi kalnų uoliena. Atlikus paskaičiavimus, galima sakyti, kad plaktuko amžius – apie 140 milijonų metų! Atlikus nuodugnesnius tyrimus paaiškėjo, kad pats plaktukas pagamintas iš aukštos kokybės metalo, kokį sunkiai pasiseka išgauti ir šių dienų metalurgams.

Pasirodo, panašūs artefaktai, kurių laiko skirtumas šimtai milijonų metų - toli gražu nėra reti. Šachtininkai gana dažnai kalnų uolienose aptinka vinis, varžtus, grandines ir kitokius daiktus. Kas gi tai: senovėje egzistavusios išsivysčiusios civilizacijos produktai ar daiktai iš ateities?

Mokslui nėra suprantama, kaip tai galėjo nutikti? Randami daiktai, įrankiai kurie neturėtų priklausyti tam laikotarpiui. Kaip tai gali būti? O gal atsakymas paprastas. Kai kurios dinozaurų rūšys išsivystė ir tapo protingomis gyvybės formomis?

Tarkim visa tai apie ką kalbėjome yra netiesa ir viso to nebuvo. Tuomet kitas klausimas. Kodėl dinozaurai egzistavę Žemėje 33 kartus ilgiau nei žmogus nesugebėjo evoliucionuoti į protingas gyvybės formas, o žmogui tam prireikė tik 5 mln metų. Štai šis klausimas mokslininkams ir neduoda ramybės. Teigiama, kad žmogus po 5 mln. metų vystymosi neturėtų būti toks koks yra dabar. Pasak mokslininkų mes tik dabar turėtumėme bandyti užkurti ugnį. Čia ir yra didžiausia evoliucijos mįslė. Iš kur ir kaip

Žemėje atsirado toks staigus gyvybės proveržis. Savaime tai nenutinka.

Pasak mūsų mokslo protų (kurie nežiūri aklai į Darviną), mūsų evoliucija buvo per staigi ir per greita, kad galima būtų sakyti, jog ji įvyko savaime be niekieno įsikišimo. Egzistuoja teorija ir ja tikinčių yra tikrai nemažai, kad mums kažkas padėjo. Kad mūsų DNR kodas buvo pakeistas taip, kad paspartinti mūsų evoliuciją. Žinoma galima ir vėl užduoti sau klausimą, tai o kam to reikėtų? Kokia iš to nauda? Atsakymas ir vėl čia pat.

O ką jei kažkur visatos toliuose egzistuoja kita nežemiška protinga gyvybės forma. Jie atskrenda į Žemę ir čia randa dar neišsivysčiusią civilizaciją. Nėra jokių protingų gyvybės formų, tik gyvūnai. Jie nustato kokie gyvūnai turi daugiausiai potencialo tapti protingais ir paspartina jų vystymąsi tam, kad sukurtu protingesnes gyvybės formas savo reikmėms.

Kad mes galėtumėme dirbti darbus kurios jie jau seniai patys nebedaro, o už juos tai atlieka sutvėrimai iš kitų planetų. Žinoma ir tokiai evoliucijai reikia laiko, tad jie išskrenda ir ruošiasi sugrįžti po kelių milijonų metų, tačiau jie negrįžta (nesvarbu kodėl, galbūt jiems mūsų nebereikia, ar jie išnyko) ir mes evoliucionuojame sau toliau...

# Kelionės laike

Kelionės į ateitį ar praeitį. Ar tai bus kada nors įmanoma? Pirmiausia apie keliones laike prabilo rašytojai - fantastai. Tačiau pirmasis tai padaręs buvo ne visiems gerai žinomas Herbertas Velsas, parašęs romaną „Laiko mašina”.

1881-ais metais Niujorko žurnale „Sun”buvo atspausdinta rašytojo ir redaktoriaus Edvardo Mitčelo novelė „Laikrods, kuris ėjo atgal”, kurioje pirmą kartą buvo užsiminta apie kelionę laike. Tačiau tada ši novelė nesulaukė jokio susidomėjimo.

Beje, ir garsusis H.Velso romanas “Laiko mašina”, išleistas

1895-ais metais, iš pradžių buvo gana šaltai sutiktas kritikų ir skaitytojų. Gal dėl to, kad knygoje buvo aprašomi iš tiesų fantastiški ir rimti reikalai. Įdomiausia tai, kad šiame kūrinyje rašytojas išdėstė mokslinius samprotavimus, kuriuos vėliau patvirtino mokslininkai - fizikai. Pvz., kai kurie teiginiai panaudoti A.Einšteino reliatyvumo teorijoje, kuri atsirado tik 1905-ais metais!

Tačiau ne vien tik rašytojai-fantastai galvojo apie keliones laike. Fizikai ir matematikai taip pat rimtai nagrinėjo persikėlimo laike problemą. Matematikas Kurtas Hedelis 1949-ais metais iškėlė prielaidą, kad Visatoje egzistuoja uždaros kreivės, kuriomis galima patekti į ateitį, padaryti kilpą ir vėl grįžti į dabartį. XX-o a. 9-o dešimtmečio pabaigoje fizikas Kipas Tornas iškėlė teoriją, kad tarp nutolusių objektų egzistuoja savotiški tuneliai laike ir erdvėje.

Paskutinis tyrinėjimas šioje srityje yra kosminių stygų teorija, kurią iškėlė ir iki šių dienų ją toliau vysto astrofizikas Ričardas Gotas. Jis tvirtina, kad pagal jo atliktus skaičiavimus, Visatoje egzistuoja kažkokios ypač stiprios ir plonos nematomos stygos, tarp kurių gali susidaryti laikinas koridorius, kuriuo galima patekti į praeitį!

1996 m. pabaigoje daugelis pasaulio žurnalų rašančių apie neįtikėtinus dalykus, perspausdino anglų savaitraščio „Independent wording" pateikta sensacingą straipsnį. Didžiosios Britanijos gynybinės oro pajėgos užfiksavo lėktuvą nedideliame aukštyje artėjanti prie Anglijos krantų nuo Prancūzijos pusės. Į klausimus pilotas neatsakė. Netrukus radarai objektą pametė.

Po paros šis lėktuvas rastas laukuose netoli Martos Krauford fermos. Štai ką pasakoja M.Krauford: „darbuodamasi sode išgirdau artėjantį garsų ūžesį ir džerzgesį. Pažvelgusi į dangų netekau žado - nedideliame aukštyje nuo pakrantės pusės skrido lėktuvas. Man užgulė ausis. Siaubingai išsigandau, kai tiesiai virš mano namo lėktuvas stipriai krestelėjo. Po akimirkos jis išleido važiuoklę ir labai nevikriai siūbuodamas, bei kresčiodamas nusileido už kokių šimto jardo nuo mano daržo.

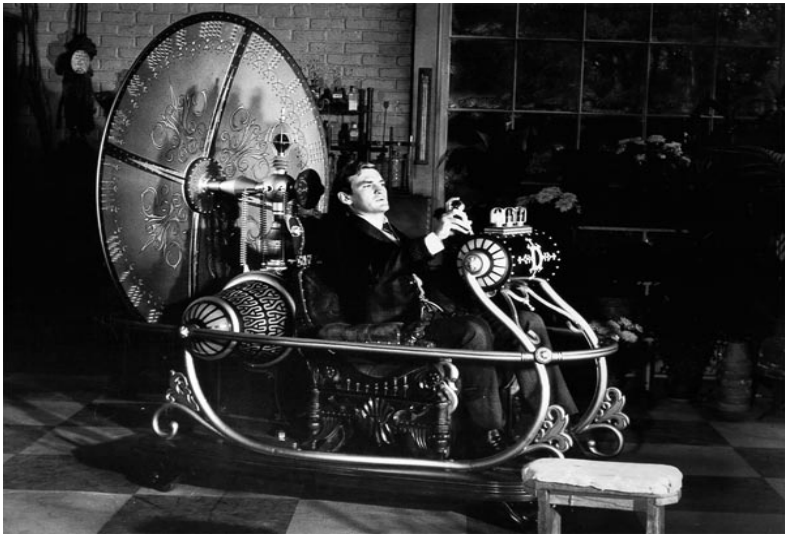

Pribėgus pabeldžiau į kabinos šoną, pasirodė galva su šalmu. Paskui ant sparno išsiropštė jaunas vaikinas, vilkintis karine uniforma. Jis stipriai siūbavo, tad pamaniau, kad pilotas visiškai girtas. Vaikinas atsisėdo ant lėktuvo sparno ir šuktelėjo: „Ponia dėl Dievo, kur aš pakliuvau?" Atsakiau, kad jis yra Anglijoje. Lakūnas nugriuvo ant žolės. Jis buvo labai išblyškęs ir drebėjo.

Nuėmusi šalmą ir apžiūrėjusi jį fermerė pamatė, kad pilotas nebuvo girtas ir neatrodė sužeistas. Nuvedusi jį į kambarį paskambinau gydytojui. Atvažiavus gydytojui, atidžiai apžiūrėjus lakūną jis iškvietė automobilį ir po geros valandos jie išvažiavo… Apžiūrėjus lėktuvą paaiškėjo, kad jis labai sugadintas - septyniose vietose kulkos pramušė korpusą ir tik per plauką nepataikė į deguto talpyklas.

Ekspertai atvykę iš kariniu oro pajėgų bazės, nesunkiai nustatė, kad tai naikintuvas P-40. Šiais lėktuvais II pasaulinio karo metu, buvo ginkluotos Amerikiečių karinės oro pajėgos. Lėktuvas buvo tuoj pat nugabentas į bazę.

Ligoninėje sąmonę atgavęs amerikietis pilotas Džonas Vokeris papasakojo tokių neįtikimų dalykų, kad net visko mačiusiems reporteriams atvėpo žandikauliai. Jis, JAV karinių oro pajėgų leitenantas, tarnaujantis priedangos eskadrilėje, 1944 m. balandžio 9 dieną, naikintuvu lydėjo britų "lanksterius"- sunkiuosius bombonešius, skridusius bombarduoti objektų Hitlerio okupuotoje Belgijoje. Trys vokiečių "mesersmitai" pradėjo oro mūšį. Dž.Vokeris vieną jų numušė, tačiau kiti du ji ilgai vijosi ir apšaudė.

Sunkiai valdomas lėktuvas bet kurią akimirką galėjo nukristi į Lamanšą. Pilotas atidarė kabinos gaubtą ir jau rengėsi šokti… „Staiga pilkas, pilnas aitrių dūmų ir džarzgiancių karo garsų pasaulis tarsi sprogo. Pamaniau, kad man į galvą pataikė kulka ir tuoj mirsiu. Netekau sąmonės… Kai atsipeikėjau, lėktuvas smigo stačiai žemyn, bet variklis veikė. Sugebėjau išlyginti lėktuvą tik 200 jardų aukštyje. Mane apstulbino tyla- danguje nebuvo ne vieno lėktuvo! Vargais negalais priskridau netoliese esantį krantą ir ten nusileidau beveik be sąmonės…"

Nors karo ligoninės personalas su Dž.Vokeriu stengėsi bendrauti atsargiai, vis dėl to žinia, kad dabar 1996-ieji, vis dar neatsigavusiam lakūnui sukėlė tikrą šoką. Jo būklė labai pablogėjo ir amerikiečių pilotas buvo perkeltas į psichiatrijos kliniką. Valdžia pranešė, kad jis nėra tikrasis Dž.Vokeris ir jam yra susidvejinusi asmenybė. Aplankyti lakūną buvo draudžiama.

Vyriausybė pradėjo slėpti nuo žurnalistų informaciją.

Tačiau Džeimsas O'Hara ir jo šalininkai, atlikę išsamų šios keistos teorijos tyrimą, nustatė, kad: "Lėktuvas, kurio numeris P0327, tikrai priklausė JAV karo pajėgu 123-ąjai priedangos eskadrilei dingo be žinios 1944 m. balandžio 9d., pradėjus oro mūšį su trimis "mesersmitais". Šį naikintuvą pilotavo leitenantas Džonatanas Vokeris, kurio nuotrauka jiems pavyko rasti archyvuose. Ant jo dešiniojo skruosto yra apgamas. Šalia ponios Krauford daržo nusileidęs lakūnas irgi turi ant dešinio skruosto apgamą ir toks panašus į pilotą Dž.Vokeri karo laikų fotografijoje, kokie negali būti net panašūs identiški dvyniai.

Be abejo, tai tas pats asmuo. Be to, ant lėktuvo matyti visiškai neseniai padaryti įbrėžimai ir kulkų pramuštos skylės. Akivaizdu, jog naikintuvas buvo pašautas ne prieš 52 m., o daugiausiai prieš 20 minučių. Ir dar. Iš kur šios žymės galėjo atsirasti ant restauruoto lėktuvo?! Tolesnis Dž.Vokerio likimas atkakliai nutylimas.

Ir vis dėlto, jei ši istorija yra neišgalvota, kaip lakūnas atsidūrė ateityje? Galbūt Žemėje egzistuoja vartai atveriantys duris į praeitį ar ateitį? Tokių liudijimų yra ne vienas.

Keistas nutikimas nutiko Filadelfijos meno muziejuje 2012 metais. Vyriškis kurio vardas Maksas Galupo vaikštinėjęs drauge su savo mergina po muziejų staiga pamatė vieną iš paveikslų kabančių ant muziejaus sienų.

Paveikslas buvo nutapytas 1562 metais nežinomo autoriaus. Jį atrado studentai Italijoje.

„Tai buvo tikrai keista.

„Pamatęs portretą jis nuėjo prie jo ir kurį laiką stovėjo netardamas nė žodžio" – pasakojo vaikino mergina Nikie Curtis. „Maksas netgi kažkiek išsigando pamatęs savo atvaizdą. Pažiūrėjęs į paveikslą jis atsisuko į mane ir tarė: Ar matai tai? Jis atrodo taip kaip aš".

Vyriškis padaręs nuotrauką šalia portreto tos pačiuos dienos vakare įkėlė ją į vieną iš socialinių tinklų. Net 735 žmonėms jis pasirodė panašus su vyriškiu nutapytu paveiksle. „Pačiam Maksui Galupo iš pradžių neatrodė, kad jis yra toks panašus į vyriškį portrete: „Jei atvirai, aš supratau, kad mes turime kažkokių bendrų bruožų, bet nemaniau, kad esame tokie panašūs iki to, kol namuose nepamačiau nuotraukos kurioje stoviu šalia portreto"- teigė jis.

Pora teigė, kad muziejaus lankytojams tai sukėlė susidomėjimą. Jie ėmė klausinėti kaip Maksas atsirado nutapytame portrete. „Vienas iš socialinių tinklų vartotojų pasiūlė pasigaminti tokį patį kostiumą kurį vilki vyriškis portrete. Tada galėčiau atrodyti lygiai taip pat kaip jis" – juokavo vyriškis.

„Grįžęs namo stengiausi ieškoti informacijos internete apie šį paveikslą. Galbūt tai koks nors mano giminaitis, tačiau informacijos apie tai yra labai mažai" – sakė Maksas Galupo.

Taigi, ar žmonės gali keliauti laiku? Tokių pasakojimų yra ne vienas, bet visi jie tik ir lieka pasakojimais. Juk reikia ir įrodymų, tiesa?

Vyras, vardu Nokan Nordkvist, teigia jog jam pavyko nežinomu būdu nukeliauti į ateitį ir susitikti su savimi pačiu ateityje. Negano to jis teigia turintis įrodymų apie savo kelionę laiku. Jis nufilmavo save susitinkantį su ateityje gyvenančiu savimi. Skamba neįtikėtinai, tiesa?

Vyras pasakoja, jog po darbo grįžo namo ir užėjęs į virtuvę pamatė vandens balą ant grindų. „Iškarto pagalvojau, kad kriauklės vamzdis leidžia vandenį ir nuėjau pasiimti savo darbo įrankių"- pasakoja vyras. „Atsinešęs įrankius niekaip negalėjau pasiekti vamzdžio po kriaukle. Po kiek laiko man bebandant pasiekti vamzdį leidžiantį vandenį išvydau šviesas. Nebegalėjau

pajudėti. Ir tuomet nutiko nepaaiškinamas dalykas. Pamačiau save senatvėje. Man buvo apie 70 metų”- teigia Nokan Nordkist.

*Nokan Nordkvist su savimi pačiu ateityje*

Šią istoriją galima butų pavadinti kaip dar viena iš piršto laužta netikra istorija siekiant išgarsėti, tačiau vyras sako turintis įrodymų. „Aš supratau, kad manimi niekas nepatikės, tad išsitraukiau savo mobilųjį telefoną ir nufilmavau tai. Taigi męs atsistojome, kalbėjomės. Tai buvo nuostabus jausmas”- sakė vyras.

Negano to nufilmuotame video vaizde vyrai stovintys šalia iš tikrų atrodo lyg tai būtų vienas ir tas pats asmuo tik vienas iš jų yra žymiai senesnis. Kitas keistas dalykas dar labiau šiurpinantis visą šią istoriją - tai jų tatuiruotė. Abu vyrai turi tokią pačią tatuiruotę toje pačioje vietoje.

„Kas man nutiko aš nežinau ir to nesuprantu. Žinau tik tai, kad sutikau save ateityje ir praleidau nuostabiai laiką. Man visiškai nerūpi ką žmonės apie mane pamanys, ar patikės manimi ar ne”- teigia Nokan. Vaizdo įrašą kurį nufilmavo N.Nordkist galite peržiūrėti čia: Vyras teigia turintis įrodymų jog keliavo laiku

Žinoma vaizdo įrašas ir tatuiruotės dar nieko neįrodo, tai

galima sufabrikuoti, tačiau kam visa to reikia? Nokan Nordkvist iš šios istorijos negavo jokios apčiuopiamos naudos.

Lieka neišspręstas klausimas kaip vyriškis grįžo atgal į tikrąjį laiką, nes jis to paaiškinti nebesugebėjo.

*Tatuiruotės ant Nokan Nordkvist rankų*

# Viena paslaptingiausių neištirtų bylų pasaulyje

Kiekvienais metais pasaulyje yra randama daugybe kūnų kurių nepavyksta identifikuoti. Laikui bėgat tiesa dažniausiai apie rastus kūnus būna išaiškinta. Tačiau kartais paslaptys tiesiog nenori būti atskleistos ir išvysti dienos šviesą. Vienas toks mirusio žmogaus kūnas buvo rastas Australijoje, kuris užminė daugybe mįslių.

Auka buvo rasta 1948 metų gruodžio 1-ąją po gatvės žibintu Somerton Beache, Australijoje. Aukos kūnas buvo be jokių smurtinių žymių. Vyras su savimi neturėjo jokių dokumentų ar kitų daiktų. Vietinė policija ėmėsi tirti šios bylos.

Auka dėvėjo drabužius nuo kurių buvo pašalintos gamintojų

etiketės. Nei ant batų nei ant marškinių, nei ant apatinių nebuvo jokio logotipo kieno tai gaminys, tačiau keistenybės tuo dar nesibaigė. Nei aukos pirštų antspaudų, nei dantų žymių įrašų, pagal ką būtų galima nustatyti kas yra auka, duomenų bazėje nebuvo galima rasti. Australijos policijos pareigūnai kreipėsi pagalbos į Amerikos pareigūnus, kad šie patikrintų savo duomenų bazes.

*Vyro kūnas rastas Somerton Beache, Australijoje*

Amerikiečiai taipogi liko nieko nepešią. Pasirodė, kad visame pasaulyje, jokioje duomenų bazėje nėra aukos pirštų antspaudų, kaip ir dantų žymių įrašų. Nebuvo gauta jokių pranešimų apie dingusį vyrą atitinkantį aukos išvaizdą. „Atrodo, kad vaikinukas nukrito tiesiog iš dangaus. Rodos jis išvis neturėtų čia būti”- sakė Australijos policijos kriminalistas.

Aukos kūno skrodimas atskleidė, kad aukos mirties priežastis buvo apsinuodijimas ir jis mirė apie 2 valandą nakties. Tačiau kiekvienas laimėjimas pateikdavo dar daugiau paslapčių. Skrodimo metu buvo nustatyta, kad aukos blužnis tris kartus didesnė, nei normalaus žmogaus. Šalia aukos buvo rastas rudos spalvos lagaminas, tačiau jo turinys buvo tik dar daugiau rūbų su

pašalintomis etiketėmis.

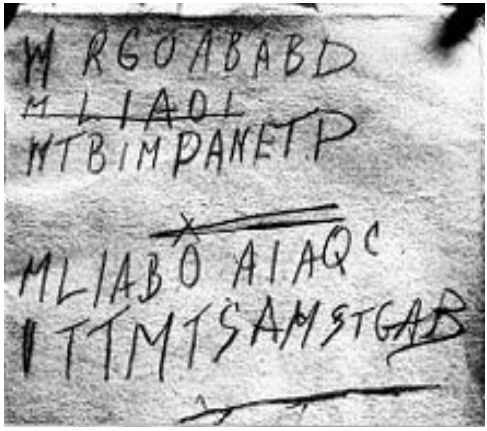

*Kodas rastas knygoje*

Toliau byla tampa dar paslaptingesnė. Aukos švarke buvo rasta slapta kišenė, o joje vienas popieriaus lapas ant kurio buvo parašyta „Tamam Shud“– persų kalba tai reiškia „pabaiga“. Popieriaus lapas su paslaptingu įrašu rodos buvo išplėštas iš kažkokios knygos. Buvo nustatyta, kad jis priklausė „The Rubaiyat of Omar Khayyam” knygai.

Buvo imta ieškoti knygos iš kurios tas lapas buvo išplėštas, tačiau paieškos buvo bevaisės iki tol kol vienas vyriškis pranešė jog rado minėtą knygą ant savo galinės mašinos sėdynės. Policija ištyrė, kad tai yra kaip tik ta knyga kurios paskutinį lapą turėjo auka su savimi. Ne gana to, knygoje buvo aptiktas paslaptingas kodas.

Kodą sudarė raidžių kratinys, kurį bandė iššifruoti specialistais, tačiau jiems nepavyko. Praėjus 64 metams, po šio įvykio kodas vis dar nėra iššifruotas ir jis laikomas vienu iš dešimties sunkiausių slaptų koduočių, kurių šifruotojams nepavyko perprasti.

Ši byla taip ir liko neatskleista ir laikoma viena paslaptingiausių bylų kriminalistikos istorijoje. Aukos kūnas buvo palaidotas kaip neatpažinto žmogaus 1948 metais.

Kas jis, iš kur jis, kodėl jis buvo nužudytas? Tai tik keli klausimai kurie taip ir nebus atskleisti...

# Vyras lankantis žmones sapnuose

*Ar esate matę šį vyrą savo sapnuose?*

2006 metais, New Yorke, vieno psichiatro kuris gydo žmones nuo miego sutrikimų pacientė nupiešė vyro portretą. Pasak jos jis lanko ją sapne. Pacientė teigė niekada nėra sutikusi šio vyro ir nežino kodėl taip dažnai jį sapnuoja. Nežinomas vyras sapne pacientei duodavo patarimus gyvenimo sunkumuose.

Po kelių dienų į psichiatro kabinetą įžengė kitas pacientas kuris visiškai atsitiktinai pastebėjo nupiešto vyro portretą ant psichiatro stalo. Vyriškis atpažino vyrą piešinyje. Jis teigė, kad savo sapnuose jis gana dažnai regi šį žmogų ir taip pat tvirtino niekada nėra jo sutikęs realiame gyvenime.

Psichiatras susidomėjo šiuo atveju ir nusprendė išsiųsti piešinį savo kolegoms kurie taip pat gydė žmones turinčius miego sutrikimų. Po kelių mėnesių jis gavo patvirtinimą, kad dar keturi

pacientai yra matę šį vyrą savo sapnuose ir visi jų teigė, kad nėra pažįstami su vyriškiu. Eksperimentas buvo tęsiamas ir toliau ir paaiškėjo kai kas keisto. Nuo 2006 metų šį vyrą savo sapnuose yra matę daugiau kaip 2000 žmonių. Visi jie iš įvairiausių šalių ir miestų. Maskva, Roma, Barselona, Paryžius, Naujasis Delis, Pekinas, Los Andželas, Berlynas ir t.t.

Visų šių žmonių nesieja jokie ryšiai. Jie vieni kitų nepažįsta ir ko gero niekada nesusipažins. Vienintelis juos jungiantis ryšys, tai tas pats vyras sapnuose. Iki šiol nėra jokio paaiškinimo kas vyksta. Nėra atskleista ir vyro tapatybė. Buvo naudojamasi Jungtinių Amerikos Valstijų gyventojų duomenų baze, tačiau vyro tapatybė liko neatskleista.

Pasak jį sapnavusių žmonių, vyras sapnuose dažniausiai būna draugiškas ir nelinki nieko blogo. Gana dažnai jis duoda patarimą kaip pasielgti vienoje ar kitoje situacijoje.

Kas iš tiesų yra šis vyras? Egzistuoja daugybė teorijų. Vieni laiko jį kolektyvinės pasąmonės dalimi (todėl skirtingai nuo individualios pasąmonės atvejo jį sapnuoja ne vienas žmogus), kiti – Dievo – kūrėjo atvaizdu, treti – realybėje egzistuojančiu žmogumi, kuris turi unikalų gebėjimą įsmukti į žmonių pasąmonę.

Dar gi kiti galvoja, kad visa tai tiesiog išsigalvojimas. Kaip bebūtų, lieka neaišku kas šis vyras ir kaip jis atsiduria žmonių sapnuose.

Kai kurios reklamos agentūros net gi panaudojo vyriškio atvaizdą savo reklamos kompanijai.

# Diatlovo perėjos incidentas

Diatlovo perėjos incidentas – mįslingas įvykis, kurio metu žuvo 9 Tarybų Sąjungos slidininkai. Įvyko 1959 m. vasario 2 d. šiauriniuose Uralo kalnuose, Cholatčachlio kalno papėdėje, Diatlovo perėjoje (jai vardas suteiktas pagal ekspedicijos vadovo pavardę). Dėl liudininkų trūkumo ir keistų mirties aplinkybių, apie Diatlovo perėjos incidentą sukurtos įvairios legendos.

*Diatlovo perėjos incidento dalyvių nuotrauka prieš žygį*

1959 m. žiemą dešimties patyrusių slidininkų (8 vyrų ir 2 moterų) ekspedicija išsiruošė į ekspediciją į šiaurės Uralą. Grupę sudarė daugiausia Uralo politechnikos instituto (Sverdlovske) studentai, vadovaujami 1936 m. gimusio Igorio Diatlovo. Ekspedicijos tikslas buvo pasiekti Ortoteno kalną, stūksantį 10 km į šiaurę nuo incidento vietos.

Sausio 25 d. slidininkai traukiniu pasiekė Ivdelio miestą, iš jo išvyko į Vižajų – toliausiai šiaurėje apgyvendintą vietovę. Sausio

27 d. jie išvyko iš Vižajaus, bet kitą dieną vienas ekspedicijos narių (Jurijus Judinas) dėl ligos buvo priverstas grįžti. Iš rastų dienoraščių ir nuotraukų sprendžiama, kad sausio 31 d. slidininkai pasiekė kalnų šlaitą ir pradėjo kopti. Vasario 1 d. jie pasiekė perėją – panašu, kad jie norėjo įkurti stovyklavietę priešingoje perėjos pusėje, bet dėl pablogėjusių oro sąlygų, pūgos, pasimetė, nuklydo į vakarus ir buvo priversti kurti stovyklavietę Cholatčachlio pašlaitėje.

*Diatlovo perėjos incidento tyrimas*

Diatlovas buvo sutaręs su sporto klubu, kad tik grįžęs į Vižajų (planavo tą padaryti ne vėliau vasario 12 d.), duos pranešimą telegrafu. Praėjus minėtai datai niekas nesiėmė paieškos ir tik vasario 20 d. artimųjų prašymu sudaryta paieškos ekspedicija. Vasario 26 d. buvo rasta sugriauta slidininkų palapinė. Iš jos pėdsakai vedė į artimiausią mišką (už 1,5 km), bet už 500 m dingo.

Miško pakraštyje, po kedru, rastos laužo liekanos, greta – dviejų žmonių kūnai tik su apatiniais drabužiais. Atkarpoje tarp kedro ir palapinės rasti dar 3 kūnai. Likę 4 slidininkai rasti tik gegužės 4 d., giliau miške, prie upelio, po 4 m sniego sluoksniu. Tik radus pirmuosius kūnus pradėtas teisminis tyrimas.

Pradžioje medicininė ekspertizė neparodė jokių sužeidimų, todėl mirties priežastimi nustatyta hipotermija. Tačiau detalesnis tyrimas atskleidė naujus faktus – vienas slidininkų turėjo stiprų kaukolės sužeidimą, o dar du – krūtinės ląstos lūžius. Tokius sužeidimus padaryti reikėtų didelės jėgos, pvz., susidūrimo su automobiliu. Tačiau išorinių sužeidimų ant kūnų nerasta. Vienos iš moterų kūnas buvo be liežuvio. Pradžioje iškelta versija, kad keliautojus galėję užpulti vietiniai gyventojai mansiai, tačiau nerasta jokių kovos ženklų, be to, aplink nebuvo jokių pašalinių žmonių pėdsakų.

Nors tuo metu temperatūra buvo žema (-25-30 °C) ir siautė pūga, kūnai rasti tik pusiau apsirengę, dalis buvo be batų, su vienu batu ar tik su kojinėmis. Sunkios hipotermijos atvejais žmonės dažnai tampa sumišę, praradę orientaciją, agresyvūs, ketvirtadaliu atvejų pasitaiko, kad žmonės nepaisant šalčio pradeda nusirenginėti. Tačiau palapinėje buvo likę dauguma drabužių ir batų. Be to, keliautojai palapinę paliko vienu metu.

*Antkapis žuvusiems slidininkams Diatlovo perėjoje*

Kitas keistas faktas, kad dalies mirusiųjų drabužiai buvo radioaktyvūs. 1959 m. gegužę tyrimas užbaigtas „neradus kaltųjų“, o mirties priežastis įvardinta kaip „nežinomų jėgų veikla“. Byla buvo įslaptinta ir apie ją daugiau sužinota tik po 1990 m. Dalis tyrėjų pateikia daugiau faktų, kurie buvo ignoruoti ar nuslėpti pareigūnų. Mirusiųjų laidotuvėse dalyvavęs liudininkas atkreipė dėmesį į keistai parudavusią mirusiųjų odą. Kita keliautojų grupė, kopusi 50 km į pietus nuo įvykio vietos, teigė šiaurės pusėje nakties danguje mačiusi keistas oranžines sferas. Tokias „sferas“ 1959 m. vasarį – kovą taip pat pastebėję daug nepriklausomų liudininkų Ivdelio apylinkėse (tame tarpe meteorologijos stotis ir kariuomenė).

Keliamos įvairios incidento versijos: Sniego lavina – lavina užgulė palapinę iš viršaus ir taip sužalojo 3 žmones, jie perpjovė palapinės sieną ir pasitraukė link miško, kur esant labai atšiauriam orui, greitai sušalo;

Laukinių gyvūnų antpuolis – dalyvius galėję užpulti ar išgąsdinti laukiniai gyvūnai (vilkai, lokiai), tačiau išorinių pažeidimų nerasta;

Kriminalinis nusikaltimas – mansių antpuolis, pabėgusių kalinių apiplėšimas ar pačių turistų tarpusavio konfliktas mažai tikėtini dėl išorinių smurto ženklų trūkumo ir bendrų aplinkybių;

Karinė veikla – sąmokslo teorija, kad turistai nukentėjo nuo kažkokių slaptų karinių bandymų – sprogdinimų, raketų, nuodingų dujų, infragarsinių ginklų ir kt. arba nuo pačių bandytojų;

Paranormalūs reiškiniai, ateivių veikla ir kt. NSO versiją sustiprina tai, kad ištyrus žuvusiųjų palaikus, ant kai kurių jų buvo rasti radioaktyvūs pėdsakai. Be to, mirusiųjų odos spalva buvo pakitusi.

Pasak vienos teorijos, ekspedicijos narius paveikti galėjo infragarsai, kurių žmogaus ausis negirdi, tačiau jaučia organizmas. Kartais toks poveikis pasireiškia psichologiniais sutrikimais: didelės baimės jautimu, panika, siaubu ir t.t.

Pasak medikų, Diatlovo ekspedicijos dalyviai galėjo žūti paprasčiausiai dėl to, kad sušalo (tuo metu šaltis siekė apie -30

°C). Hipotermijos simptomai iš dalies galėtų paaiškinti alpinistų išsibarsymą po teritoriją.

Yra manančių, kad su ekspedicijos dalyviais galėjo susidoroti sniego žmogus, kariškiai arba vietos gyventojai. Tačiau šią versiją slopina tai, kad nebuvo aptikta jokių kitų pėdsakų ir grumtynių ženklų.

Apie Diatlovo perėjos incidentą išleista keletas knygų, sukurta dokumentinių filmų. Šiais metais sukurtas meninis filmas „Diatlovo perėja: dingusi ekspedicija".

Manoma, kad tai, jog kai kurie žuvusieji buvo apsirengę ir apsimuturiavę ne savo drabužiais, rodo, kad alpinistai bandė sušilti ir išsaugoti gyvybę.

„Jeigu turėčiau galimybę Dievui užduoti vieną klausimą, tai paklausčiau, jo kas nutiko mano draugams tą naktį?" - po nelaimingo įvykio sakė vienintelis gyvas likęs ekspedicijos narys J. Judinas kuris dėl savo išsigelbėjimo turi būti dėkingas ligai kuri privertė alpinistą nutraukti ekspediciją.

# Savaiminis žmogaus užsidegimas

Menkiausia užuomina apie tai, kad žmogus gali staiga, be jokios išorinės priežasties, imti ir užsiliepsnoti, atrodo pernelyg neįtikėtina, kad būtų verta kokio nors dėmesio. Kas gi žmogaus kūne galėtų sukelti tokią reakciją? Vis dėlto per daugiau kaip tris šimtmečius surinkta patikimų liudijimų, patvirtinančių reiškinį, kai žmonės be jokios priežasties, neprisilietę prie ugnies, staiga ima ir užsiliepsnoja. Viskas, kas lieka - tik pelenų krūvelė ir apanglėjusios galūnės. Mokslininkus labiausiai stulbina tai, kad šalia esantys tekstilės dirbiniai lieka sveikut sveikutėliai. Šis nepaaiškinamas reiškinys vadinamas savaiminiu žmogaus užsiliepsnojimu.

Daugeliu savaiminio žmogaus užsiliepsnojimo atvejų žmogus,

kuriam staiga pasireiškia šis fenomenas, paprasčiausiai sėdi kėdėje. Buvo laikas, kai manyta, kad tokie fenomenai pasireiškia tik alkoholikams; viena sena teorija, mėginusi paaiškinti savaiminio užsiliepsnojimo priežastis, teigė, kad užsiliepsnojimą sukelia cheminė reakcija, kylanti alkoholiui kraujyje sumišus su įsiūčio išskiriamomis medžiagomis.

Tokiomis teorijomis dabar niekas nebetiki, tačiau yra bendrų požymių, būdingų šiam reiškiniui. Paprastai žmogaus kūnas stipriai apdega. Iš tokių žmonių telieka pora apanglėjusių, pajuodusių, smilkstančių pėdų, rankų, kaukolių, stuburo slankstelių.

Kūnus naikinančios savaiminės liepsnos temperatūra būna kur kas aukštesnė net už krematoriumo temperatūrą. Nuostabą kelia tai, kad, nepaisant labai aukštos temperatūros, kurioje sudega nelaimingųjų drabužiai, o vietose, kur rėmėsi jų pėdos, ant kilimo lieka apanglėjimo žymių, greta esantys daiktai ar drabužiai lieka sveikut sveikutėliai. Žinomas atvejis, kai moteris, ištikta savaiminio užsiliepsnojimo, sudegė lovoje, tačiau ant paklodės ir

antklodės neliko jokių žymių. Kartais tokiais atvejais ant lubų ir šalia esančių sienų randama suodžių ir gličių apnašų.

Bene pirmasis savaiminį žmogaus užsiliepsnojimą aprašė prancūzas Džeimsas Diuponas. Kai kuriuos tokius atvejus jis aprašė 1673 m. išleistoje knygoje De Incendiis Corporis Humani Spontaneis. D. Diupono susidomėjimą šiuo reiškiniu paskatino Nikolo Milė teismo procesas. Teismas pripažino, kad vyras nekaltas dėl savo žmonos mirties, kadangi ji savaime užsiliepsnojo ir sudegė.

Nuo XVII a. pabaigos žmonės ėmė tikėti savaiminiu užsiliepsnojimu. Pavyzdžiui, Carlsas Dikensas savo 1852 m. išleistame romane „Nykieji namai" aprašydamas romano herojaus Kruko mirtį jos priežastimi nurodė savaiminį užsiliespnojimą.

Garsiausias savaiminio užsiliepsnojimo atvejis įvyko 1951 m. liepos 2 d., kai Floridoje (JAV) sudegė 67 metų amžiaus pensininkė Merė Riser. Viskas, kas iš jos liko - kaukolė, susitraukusi iki beisbolo kamuoliuko dydžio, stuburo slankstelis, kairioji pėda ir sauja pelenų supamojoje kėdėje. Pareigūnai pareiškė, kad ji mirė dėl namuose kilusio gaisro, tačiau kambaryje daugiau niekas nesudegė - netgi medvilninės užuolaidos ir šalimais gulėjusi laikraščių krūva.

*Savaiminio užsidegimo tyrimas*

Panašus atsitikimas ne per seniausiai įvyko Prancūzijoje. 1998 m. lapkričio 17 d. buvo rasti menki likučiai 67 metų amžiaus moters, vardu Zizel, savo sodyboje netoli Honflero. Buvo rasta tik saujelė pelenų ir kairioji koja su šlepete. Tiesa, šįkart buvo sunaikintas ir moters krėslas su ratukais, tačiau visa kita namuose liko ugnies nepaliesta.

Tokiais atvejais policijos tyrėjai pateikia tik savo spėliones arba pasirenka labiausiai tikėtiną variantą akivaizdžiai nesuprantamiems dalykams paaiškinti. Savaiminio užsiliepsnojimo reiškinio tyrinėtojai neranda įtikinamo paaiškinimo. Alkoholio ir įsiūčio skleidžiamų medžiagų mišinys neturi jokio mokslinio pagrindo. Prielaida, kad tai gali sukelti perteklinis riebalų kiekis, taip pat nepasitvirtina, o spėjimui, kad savaiminio kūno užsiliepsnojimo reiškinį sukelia kūno elektros lauko sutrikimai, trūksta įrodymų.

Bene labiausiai priimtinas šio reiškinio paaiškinimas mūsų laikais yra nuomonė, kad tai - Dievo veikimo pasireiškimas. Ir nors šio teiginio moksliškai patvirtinti negalima, tokia versija bandant paaiškinti šį paslaptingą reiškinį šiandien yra įtikimiausia.

# Šmėklos ir vaiduokliai

Kiekvienas esame matę vaiduoklį per televiziją, kino filme, teatro spektaklyje arba skaitę apie juos knygose. Daugumoje atvejų tie pramanyti vaiduokliai yra sąžiningos sielos, kurios grįžta į žemę tikriausiai turėdamos tikslą klajoti nelaimingo atsitikimo vietoje arba atsiteisti už padarytą baisią skriaudą. Nežiūrint jų kerinčių spektaklių, daugelis tų vaiduoklių nėra labiau fantastiškos už paklodėmis apsigaubusius žaidžiančius vaikas.

Paranormalių reiškinių tyrinėtojui terminas „vaiduokliai" apima plačią tikrovės skalę. Iš esmės, yra kalbama apie kažkokį asmenį, kažkokį gyvūną, kažkokį objektą, kurių „ten neturėtų būti". Akivaizdžiausia priežastis, dėl ko ten neturėtų būti, pavyzdžiui, kokio nors asmens, yra ta, jog yra žinoma, kad tas asmuo yra miręs. Asmuo gali būti ir gyvas, o savo draugui arba giminaičiui pasirodyti kritišku momentu, pavyzdžiui, kai jis pats yra prie mirties. Tokio pobūdžio vizija yra žinoma kaip „kritinis apsireiškimas".

# Anneliesies Michel apsėdimas

Turbūt daugelis yra matęs ar girdėjęs filmą „Emilės Rouz egzorcizmas“ (The Exorcism of Emily Rose ). Filmo premjera įvyko 2005 metais. Jį režisavo Skotas Deriksonas. Tai siaubo filmas pasakojantis apie merginą kurią apsėdo demonai. Tačiau ko gero nedaugelis žino, kad istorija perteikta filme yra tikra.

Anneliesie Michel yra mergina kurią buvo užvaldęs šėtonas ir kurios istoriją vėliau perteikė Holivudas kino mėgėjams. Šis egzorcizmo atvejis yra vienas geriausiai žinomų ir dokumentuotų egzorcizmo atvejų. Egzorcizmo metu kunigas Ernest Alt įrašinėdavo pokalbius savo diktofonu.

*Anneliesie Michel*

Anneliesie Michel gimė ir augo Vokietijoje. Apsėdimas prasidėjo kai mergina buvo 16 metų amžiaus. Po merginos lova ėmė girdėtis bildesiai ir triukšmas. Kai šeimos nariai imdavo

kalbėti poterius, merginos veidas persikreipdavo. Tėvams nusprendus, kad tai liga, buvo iškviestas šeimos gydytojas, tačiau jis negalėjo aptikti jokių ligos požymių.

Anneliesies sveikata blogėjo. Ji imdavo keikti visus aplinkui. Pešioti sau plaukus, bei save žalotis, nusilaužydavo nagus, draskydavo save, bei grauždavo sienas bei baldus. Iškviestas kunigas suprato, kad reikalas yra su demonais ir šėtonu. Buvo pradėti atlikinėti egzorcizmo seansai.

Kunigas kuris atliko egzorcizmo apeigas tai darė nuo 1975 iki 1976 metų. 1976 liepos 1 dieną Anneliesie Michel mirė dėl per daug išsekusio kūno kuris neatlaikė velnio išvarymo ritualų. Įrašo metu kuris bus aprašomas apačioje dalyvavo pastorius Ernst Alt ir merginos tėvas Arnold Renz.

Pokalbis vykstantis tarp Annelieses ir egzorcizmo apeigas atliekančio kunigo yra sutrumpintas. Pateikiant pagrindinę esmė. Paryškinti žodžiai – kunigo. Paprastu tekstu parašyti žodžiai – apsėstos merginos atsakymai.

**Šis mėnuo yra rožinio. Ar žinai tai?**
Taip, bet reikia mažiau melstis.

**Mažiau melstis?**
Taip bažnyčioje reikia mažiau melstis, nes kunigai nebemadingi.

**Tikrai?**
Taip.

**Visi jų?**
Beveik. Jei jie kvailiai yra.

**Kodėl tu bijai rožančio?**
Kodėl, kodėl, kodėl?

**Taip. Kodėl?**
Nes…

**Nes jis tave…**
Nes, nes nes… Ne aš nepasakysiu dabar.

**Pasakyk man Dievo vardu. Įsakau tau.**
Nes tai stiprus… Užčiaupk savo burną. Taip.

**Nes tai stiprus ginklas?**
Taip.
**Prieš šėtoną?**
Taip. Taip.
**Ir visus demonus?**
Taip. Prieš mus. Aš turiu pasakyti.
**Rožančius yra galingas ginklas prieš šėtoną ir visus demonus.**
Taip. Taip. Taip. Bet dauguma tuo netiki. Jie galvoja, kad tai skirta moterims ir jų laimei.
**Kieno tai kaltė?**
Mūsų.
**Taip tai yra kažkas vertingo… Tai rožančio mėnuo.**
Dar ne… Pinigai man yra apgailėtini.
**Tau tai kažką kainuoja?**
Kūrėjui.
**Tęsk.**
Tai kalės kurios visad meldžiasi… Tai gali būti vienintelė jų galimybė… Bet tai taip pat… Tu kalė, tu… Įtrauktas į šeimą.
**Šventąją šeimą?**
Taip, taip.
**Tu nenori patekti jam į rankas?**
Mes to norime labai.
**Labai? Tikrai?**
Taip… Taip aš užtikrinu tave… Aš užtikrinu tave tuo… Mes turime… Supranti tu?
**Daugiau.**
Bet tai yra aukščiau visų, valdant aukščiau jo…
**Pasakyk daugiau.**
Bet jis nevalgo…
**Pasakyk daugiau.**
Užsičiaupk.
**Pasakyk daugiau.**

Komunijos kelias turi grįžti atgal. Sušikti dalykai.

**Bažnyčios kelias? Komunijos kelias? Dievo kelias?**

Taip. Kunigas turi… Aš to nesakysiu.

**Daugiau.**

Jie turi atpažinti priešus. Ir visada… Supranti? Ir jie negali vesti dėl jo valios.

**Dievo motinos?**

Taip.

**Pasakyk daugiau.**

Ir jei jie tai padarys jie bus išmesti iš bažnyčios.

**Kodėl?**

Todėl… Melskis kunige.

**Kodėl?**

Kodėl, kodėl, kodėl, kodėl.

**Daugiau.**

Ne. Aš esu tas. Aš esu trečias iš daugelio.

**Pasakyk daugiau. Pasakyk daugiau.**

Susikišk visas kasetes ir daiktus sau…

**Ir tada?**

Ir tada? Tada jis turi paduoti žmonėms.

**Kaip?**

Kaip, kaip, kaip? Jis turi… Pamiršk.

**Daugiau.**

Tai turi pasiekti daugiau žmonių. Supratai?

**Daugiau.**

Užsičiaupk.

**Daugiau.**

Tu turi užsičiaupti.

**Pasakyk daugiau. Pasakyk daugiau.**

Seselės turi eiti link ydų.

**Daugiau.**

Ne.

**Daugiau. Daugiau.**

Jos turi paklusti žmonėms.

**Daugiau. Pasakyk viską.**
Kunigai turi pamokslauti, kad aš egzistuoju ir neturi klaidinti žmonių.

**Kad velnias egzistuoja?**
Taip. Žmonės tai turi žinoti.

**Vardan Dievo tėvo ir Sūnaus ir Šventos dvasios. Amen.**
Kunigai yra eretikai. Eretikai. To pakaks.

**Ne. Pasakyk daugiau. Pasakyk viską.**
Tu kekšės sūnus. Tu kekšės sūnus.

**…pasakyk man viską. Įsakau tau Dievo vardu ir aukščiausios dvasios vadu, pasakyk. Pasakyk viską.**
Jie yra neištikimi popiežiui. Tie kunigai ten.

**Įsakau tau Jėzaus vardu pasakyk tai. Pasakyk man tai Jėzaus vardu.**
Visa grupė.

**Aukščiausios trejybės vardu, švenčiausiojo Tėvo ir Sūnaus ir švenčiausiosios dvasios vardu įsakau tau pasakyti viską ką tu turi man pasakyti. Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus iš Šventosios dvasios amen. Visų šventųjų vardu įsakau tau pasakyti vardan Dievo…**
Kad abortas… Jis žudikas. Ir nesvarbu koks dabar mėnuo.

**Aš tau įsakau. Kalbėk tiesą.**
Taip.

**Vardan dievo tėvo ir sūnaus ir šventosios dvasios amen.**
Nes jie nėra pakrikštyti.

**Nepakrikštyti eina ne į pragarą?**
Ne.

**Kur tada?**
Taip. Jie keliauja į viršų.

**Kur į viršų?**
Ten į viršų.

**Kur ten?**
Aš galiu pasakyti, kad tai sušiktas pasaulis.

**Į rojų?**
Taip.

**Dievo vardu įsakau tau sakyti tiesą. Dievo ir sūnaus ir šventosios dvasios vardu amen. Ne pas dievą tu turi omenį?**
Taip, taip.

**Bet mes būsime laimingi?**
Niekas tuo netiki.

**Jie negali jo matyti?**
Užsičiaupk.

**Sakyk tiesą. Pasakyk daugiau. Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen.**
Ar to neužtenka?

**Ne. Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen.**
Ne. Aš nepasakysiu nieko daugiau.

**Sakyk tiesą.**
Ne. Aš melo valdovas ir aš nepasakysiu daugiau nieko.

**Jėzaus vardu ir Marijos vardu įsakau tau pasakyti tiesą. Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen.**
Taip… tu turi atlikti tuos sušiktus dalykus pavyzdžiui…

**Ką pavyzdžiui?**
Tu turi būti atpažįstamas kaip kunigas.

**Taip. Ir aš taip manau. Pasakyk viską ką turi pasakyti. Įsakau tau Dievo vardu.**
Ir žmonės turi eiti išpažinties ir išties…

**Dievo vardu ir Marijos vardu įsakau tau. Pasakyti viską. Dievo vardu ir Marijos vardu įsakau tau…**
Tai sušikti dalykai, aš patikrinsiu tuos sušiktus dalykus dabar.

**...pasakyti viską.**
Bet laimė, vargu ar kas nors eina į ten dabar. Į tą sušiktą dalyką.

**Kur? Į klausyklą? Į privačią klausyklą? Išpažinties…**
Ne.

**Kalbėk tiesą. Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen.**

Taip, taip.

**Tu pasakysi daug daugiau. Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen. Marijos ir Jėzaus vardu įsakau tau… pasakyti viską, Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen. Kas apsėdo Anneliese? Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen. Pasakyk viską vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen.**
Tu su savo sušiktais dalykai esi čia…

**Jėzaus ir Marijos vardu įsakau tau, nešvari dvasi, pasakyti tiesą.**
Aš nesu nešvari.

**Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen. Jėzaus ir mergelės Marijos vardu įsakau tau, nešvari dvasi, pasakyti tiesą. Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen.**
Taip, šitos nesąmonės turi pasibaigti vieną kart.

**San Damiano?**
Taip ir dar kitas taip pat.

**Montichiari?**
Taip. Ir šita sušikta skylė iš viršaus.

**Kokia skylė?**
Aš tau nepasakysiu.

**Jėzaus vardu ir Mergelė Marijos vardu įsakau tau pasakyti tiesą.**
Šitas sušiktas dalykas turi pasiekti žmones kuo galima greičiau.

**Kas toks?**
Šūdas…

**Audio įrašai, kasetės?**
Ne.

**Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen.**
Taip, kasetės. Niekas vis tiek tuo nepatikės.

**Įvardink save. Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen. Tu privalai tai pasakyti. Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen. Jėzaus vardu ir Mergelė**

**Marijos vardu įsakau tau pasakyti. Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen.**
Bažnyčia to nepripažins.

**Heroldsbach? Kada tada pripažins? (Heroldsbach tai vietovė kurioje demonas apsėdo mergaitę)**
Tai niekada nenutiks. Mes pasirūpinome tuo.

**Kalbėk tiesą melo tėve, kalbėk tiesą. Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen. Kalbėk tiesą melo tėve.**
Taip, taip, taip, taip, aš tavęs negirdžiu.

**Ar bažnyčia atmes Heroldbach?**
Taip, ji nepripažins to.

**Kada bažnyčia pripažins Heroldbach?**
Ne greit.

**Bet vis dėl to pripažins.**
Ne.

**Ar tu čia?**
Taip. Aš visur kur ji būna.

**Ji vis dėl to yra labai gera. Kodėl tu verti ją kentėti?**
Kodėl kodėl kodėl? Todėl, kad ji paėmė iš mūsų per daug.

**Todėl, kad ji išsaugojo tiek daug sielų?**
Taip.

**Mes mylime ją, tu ne.**
Taip mes esame stiprūs, bet sušikta bažnyčia, jie… Jie, jie, jie. Yra pasakyta daug toje sušiktoje knygoje.

**Tu turi omenį bibliją? Taip?**
Taip. Taip.

**Knyga moko apie angelus. Tu nešvari dvasia. Pasakyk man tiesą. Įsakau tau. Vardan Dievo tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen.**
Melskis.

**Ar tu turi dar ką nors pasakyti?**
Apsuktas altorius.

**Melo tėve, kalbėk tiesą.**
Taip taip. Tai iš kitos dalies.

**Pasakyk man tiesą. Įsakau tau. Vardan Dievo tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen.**
Taip. Jie ateis iš kitur. Katalikai yra kvailiai. Jie juos kopijuoja. Ir jų doktrinos yra tikros. Jie yra tikri kaip…

**Tu kalbi apie protestantus?**
Taip taip.

**Pasakyk man tiesą. Aš įsakau tau…**
Jie turi tikras doktrinas ir jie seka kitus kaip prostitutės. Tai kaip komandavimas. Laimė tai tave sužeis. Ne. Ir tokių yra daug.

**Ko tokių? Anglikonai? Ortadoksai?**
Jie yra kvailiai.

**Kas?**
Taip. Aišku katalikai. Jie kaip kekšės.

**Tu turi pasakyti viską.**
Aš nesakysiu daugiau nieko.

**Dievo vardu aš tau įsakau pasakyti viską.**
Pragaras suvalgys pirmuosius kurie…

**Vardan Dievo tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen. Įsakau tau pasakyti viską.**
Tu šunsnuki. Tu ir vėl tai darai. Jie privalo perskaityti Fatimos pranešimą. Tu mane supratai? Ateis trečias antikristas.

**Kas tame pranešime yra pasakyta. Vardan Dievo tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen. Įsakau tau pasakyti viską.**
Žmonijos aprašymas yra be galo svarbus. Ne taip kaip kiti.

**Žmonijos sukūrimas parašytas pradžioje yra svarbiau už visus kitus pranešimus?**
Taip.

**Kas turi būti pasakyta Fatimos pranešime. Aš Dievo tarnas įsakau tau pasakyti. Vardan Dievo tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen.**
Jei tai bus įvykdyta, tuomet ateis kitas kuris pakeis pasaulį. Ir tai viskas.

**Įsakau tau pasakyti kas tada nutiks. Kiek toli tas antikristas žengs?**

Tu kankini mane.

**Vardan Dievo tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen. Įsakau tau pasakyti.**

Bus blogai. Labai blogai, blogiau nei praėjusius kartus.

**Kur tai bus?**

Europoje.

**Kur Europoje?**

Čia Europoje.

**Kur Europoje?**

Tu šunsnukis.

**Vardan Dievo tėvo ir Sūnaus ir Šventosios dvasios amen. Įsakau tau pasakyti.**

Tas šūdas turi būti kalbamas. Kitaip viskam bus galas. Ateis antikristas.

**Kas toks? Rožančius?**

Taip. Rožančius.

**Ką dar tu turi pasakyti?**

Aš greit išeisiu.

**Kada? Bišopas norės tai žinoti.**

Jam nereikia to žinoti. Tokių kaip aš yra daugiau.

**Kur jie yra?**

Kur, kur, kur, kur? Visur.

**Įsakau tau pasakyti tiesą.**

Užteks. Aš nesakysiu nieko.

Šis pokalbis tarp kunigo ir Anneliesies Michel yra tik dalis to ką užfiksavo kunigo diktofonas per visus egzorcizmo seansus per kuriuos buvo padaryta daugiau kaip 40 valandų garso įrašų.

Dažnai apsėsti žmonės yra vadinami melagiais ir apsimetėliais trokštančiais dėmesio. Anneliesies atvejis buvo ir gi toks pat. Net gi po jos mirties skeptikai tai vadina paauglės apgavyste ar psichikos sutrikimu. Liga galėtų paaiškinti kliedesius ir savęs žalojimą tačiau kaip paaiškinti balsą kuriuo kalba apsėstieji

*Anneliesie Michel*

Dažniausiai, kuomet į žmogaus kūną įeina šėtonas, žmogaus balsas pasikeičia. Jis tampa visiškai nepanašus į žmogaus skleidžiamą balsą. Jis tampa šaižus, ne visada aiškiai ir gerai suprantamas. Balso tembras pasikeičia, jis skamba lyg iš tikrų siaubo filmų.

Dažnam išgirdus Anneliesies garso įrašą pritrūksta drąsos ir noro toliau jo klausytis. Galbūt pokalbio tekstas ir nėra keliantys siaubą, tačiau balsas sklindantis iš merginos lūpų ne vienam įvaro baimę. Norėdami perklausyti garso įrašą, jį rasite šioje nuorodoje: Anneliesie Michel egzorcizmo seanso įrašas

# Amitvilio košmaras

Tęsiant pasakojimus apie kino filmus kuriuose atskleidžiamos tikros, gyvenimiškos situacijos kuomet buvo susiduriama su anapusinio pasaulio atstovaus reikėtų nepamiršti paminėti ir 2005-aisis metais pasirodžiusio filmo „Amitvilio košmaras“ (The Amityville Horror).

Pati baisiausia ir garsiausia praėjusio amžiaus istorija, susijusi su vaiduokliais nutiko 112 Vandenyno aveniu (Ocean Avenue) Amitvilyje, Niujorko valstijoje. Siaubingas pasakojimas kaip joks kitas patraukė visuomenės dėmesį. Jis tapo geriausiai parduodamos knygos siužeto ir pelningo filmo pagrindu.

Iš tikrųjų istorija taip užvaldė amerikiečių sąmonę, kad dauguma patikėjo, kad viskas, kas pavaizduota knygoje ir ekrane, vyko iš tikrųjų. Be abejonės, tame pastate iš tikrųjų vyko siaubingų dalykų, tačiau ar tikrai čia darbavosi vaiduokliai?

Blogos šlovės trijų aukštų olandų kolonistų pastatas buvo pastatytas 1924 m. Namo savininkai ilgus metus čia nerūpestingai gyveno, augino vaikus, o vėliau paliko namą savo dukteriai.

Prisiminimai apie namą, kuriame praleido vaikystę, jai buvo tokie brangūs, kad ji čia apsigyveno kartu su šeima. 1960 m. namą įsigijo pora, kuri gyveno jame iki 1965-ųjų. Tais metais pora išsiskyrė ir namą pardavė.

1965 m. birželį namą įsigijo Defo (DeFeo) šeima. Tai buvo nelaiminga šeima, o šeimos galva Ronaldas garsėjo agresyvumu. Daugiau kaip devynerius metus šeimos nariai teigia nepatyrę jokios baimės, išskyrus sukeliamą tėvo. Viskas staiga pasikeitė per vieną 1974 m. lapkričio 18-osios naktį, kai vienas iš sūnų, Ronaldas Defo jaunesnysis, nušovė savo motiną, tėvą, du brolius ir dvi seseris.

Praėjus kiek daugiau kaip metams, 1975-ųjų gruodį, namą įsigijo jauna pora. Čia atsikraustę Džordžas ir Keitė Liucai (Lutz) kartu su trimis moters vaikais žinojo apie siaubingą namo istoriją. Vos atsikraustę jie pradėjo susidurti su keistais reiškiniais. Savaime atsidarinėdavo durys ir langai, girdėdavosi keistų garsų, o atėjusiam katalikų kunigui egzorcistui, ketinusiam išvaryti piktąsias dvasias, demoniškas balsas liepė nešdintis lauk.

Reikalai ėjo prastyn labai sparčiai. Iš sienų ėmė sunktis kraujas

ir kažkoks lipnus skystis, ant langų pasirodydavo debesys musių, ėmė vaidentis vaiduokliai, o vienas iš vaikų pradėjo bendrauti su velnio apsėsta kiaule Džudi. Vieną naktį kažkokia antgamtinė jėga išmetė Keitę Liuc iš lovos. Plačiai nuskambėjo žinia, kad ant židinio plytų pasirodė velnio atvaizdas.

Po 28 dienas trukusio košmaro Liucai išsikraustė. Savo išgyvenimus jie papasakojo žurnalistams. 1976 m. vasarį du žymūs Amerikos paranormalių reiškinių specialistai Edas ir Lorena Vorenai name atliko tyrimus. Seansų metu jie buvo filmuojami. Vorenai pareiškė, kad namas apsėstas piktųjų dvasių, tačiau kiti tyrinėtojai nebuvo tuo įsitikinę.

Niujorke esančio Amerikos parapsichologijos instituto direktorius dr. Stivenas Kaplanas (Stephen Kaplan) iškėlė rimtų abejonių dėl šios istorijos tikroviškumo. Jam pavyko išsiaiškinti keletą intriguojančių faktų apie D. ir K. Lucus. Deja, į tai niekas nekreipė dėmesio. Taip pat paaiškėjo, kad pora jau buvo pradėjusi bendradarbiauti su rašytoju Džėjumi Ansonu (Jay Anson) ir kartu parašė knygą „Amitvilio siaubas — tikroji istorija". 1977 m. pasirodžiusi knyga iš karto tapo bestseleriu, o 1979 m. pagal ją buvo sukurtas labai populiarus filmas.

Kaip S. Kaplanas ir įtarė, Amitvilio istorijoje būta keistų dalykų. Paaiškėjo, kad prieš išleidžiant knygą D. ir K. Liucai buvo susitikę su Defo jaunesnįjį gynusiu advokatu. Daugelio knygoje aprašytų nutikimų S. Kaplanas taip ir negalėjo įrodyti. Be to, jis išsiaiškino, kad praėjus vos porai savaičių po to, kai šeima dėl patirto siaubo buvo priversta apleisti namą, D. ir K. Liucai į jį sugrįžo ir sudarė garažo pardavimo sandėrį. Taip pat ir kiti tyrėjai atkreipė dėmesį į tai, kad vos nusprendę paskelbti savo išgyvenimus D. ir K. Liucai jau turėjo pasirašę autorinių teisių į knygą ir filmą sutartis.

Kai Liucai išsikraustė, name gyveno trys skirtingos šeimos ir nė viena nepranešė apie vaiduokliškus reiškinius. Išsamus dr. S. Kaplano tyrimas ir pastabos dėl to, kas vyko name, nesusilaukė tokio dėmesio kaip Liucų perteikta dramatiška istorija, o jo paties knyga „Amitvilio košmaro paslaptis" (The Amityville Horror

Conspiracy) buvo išleista tik praėjus keleriems metams po mirties.

Dauguma specialistų ir cinikų padarė išvadą, kad čia reikalo esmė ne populiarus paranormalių reiškinių aprašymas, o pinigai. Panašu, kad blogio jėgos šioje istorijoje susijusios ne tiek su antgamtinėmis paslaptimis, kiek su visiems mums gerai pažįstamais žmonių instinktais.

# Laivai vaiduokliai

Anomalių reiškinių tyrinėtojams jau seniai žinomas paslaptingas fenomenas „laiko kilpa", kuris perkelia žmones, automobilius, įvairius daiktus ir netgi lėktuvus į įvairius laiko periodus. Šie spąstai veikia ir vandenyje, ir aukos dažnai būna perkeliamos per daugelį metų ar net šimtmečių.

I-ojo pasaulinio karo metais liūdnai pagarsėjo vokiečių povandeninis laivas UB-65. Nemalonumai prasidėjo jau pirmojo panėrimo metu: dėl neaiškių priežasčių povandeninis laivas 20 valandų negalėjo iškilti į paviršių – tai vos nesukėlė viso ekipažo žūties. Vėliau, užtaisant torpedas, viena jų sprogo ir nusinešė keturių jūreivių bei budinčio karininko gyvybes. Nuo to laiko vaiduokliai nepaliko laivo ramybėje.

Jau po 4 dienų jūreiviai pastebėjo žuvusio karininko vaiduoklį, kuris stovėjo ant povandeninio laivo priekio, o vėliau jį dažnai matė ir ant denio.

Žmonių nervai neišlaikydavo: vienas karininkas krante metėsi po automobilio ratais; torpedų skyriaus jūreivis, šaukiamas vaiduoklio, šoko į jūrą ir nuskendo; greitai taip pat gyvenimą savižudybe baigė dar vienas jūreivis. Nebuvo nė vieno reiso į jūrą, kad vienokiu ar kitokiu būdu nenusižudytų kas nors iš komandos narių.

Vado padėjėją leitenantą Eberhardą teko uždaryti į kajutę po to, kai jis susitiko su vaiduokliu. Tačiau ir tai neišgelbėjo jo gyvybės: nedideliu peiliuku, kurį nešiojo kišenėje, įsidūrė sau į širdį.

Nepadėjo nei visiškas ekipažo pakeitimas, nei egzorcizmo apeigos, kurias atliko specialiai iškviestas pastorius. Iš eilinio reiso UB-65 nebegrįžo, palikęs jūros dugne su visu ekipažu. Štai taip vienas vaiduoklis susidorojo su visu karinio povandeninio laivo ekipažu. Realiam žmogui iš mėsos ir kraujo už veiksmus, kvalifikuojamus kaip sistemingas kenkimas, siekiant auką privesti iki savižudybės, grėstų griežta bausmė, o kariniame laive, ir dar karo metu, tai iš viso būtų tribunolas. Deja, priversti vaiduoklį atsakyti už savo darbus ir pasiųsti jį už grotų neįmanoma.

Laivai ir vaiduokliai yra neatsiejami vieni nuo kitų. Apie laivus kurie plaukioja be savo įgulos ir išnyra lyg vaiduokliai iš rūko yra daugybė pasakojimų. Tokie laivai - vaiduokliai yra stebimi ir mūsų laikais.

2011 metų sausio 19 dieną Bill Cook savo atostogų metu „laivą vaiduoklį" užfiksavo šalia Prancūzijos. Vyras važinėjosi po Gernesio salą (Prancūzija) kartu su žmona kuomet nusprendė sustoti ir padaryti keletą švyturio nuotraukų, tačiau paaiškėjo, kad vandenyje yra kur kas daugiau.

„Buvo labai didelis rūkas. Žmona paprašė sustoti, nes norėjo padaryti keletą švyturio nuotraukų" – sakė Bilas. „Ji išsitraukė savo fotoaparatą ir padarė keletą nuotraukų, tuomet pasakė, kad vandenyje yra dar kažkas. Aš išsitraukiau savo kamerą ir pritraukia tą vietą kurioje žmona kažką įžiūrėjo. Ten buvo

tristiebis laivais. Mes ji stebėjome kurį laiką, kol jis galiausiai išnyko" – sakė vyras.

*Nuotrauka kurią padarė Bill Cook kartu su savo žmona*

Jo nuomone tai galėjo būti 15 amžiaus laivo kopija. Tačiau jis manė, kad laivas prisišvartavęs prie doko. „Vėliau kai peržiūrėjau nuotraukas supratau, kad ten nėra jokio doko. Laivas plūduriavo vandenyje".

Bandant išsiaiškinti laivo kilmę buvo kreiptasi į salos laivybos skyrių, bet paaiškėjo, kad joks senovinis laivas nebuvo atplaukęs į salą ir nebuvo jokių kitų liudininkų, kurie galėjo patvirtinti poros žodžius.

Paviešinus nuotrauką pradėta kalbėti, jog tai gali būti žymusis „Elizabethan" karinės flotilės laivas nuskendęs 1592 metais šalia Gernesio salos. Nuotraukoje užfiksuotas laivas yra ganėtinai panašus į tą kuris nuskendo 1592 metais.

Jūrų archeologas Mensunas Boundas iš Oksfordo universiteto sakė: „Elžbietos laivynas sukūrė pirmąją standartizuotą artileriją. Iš pabūklų buvo šaudoma vienodo dydžio sviediniais. Karalienės laivynas padarė didelę pažangą ir aplenkė Anglijos priešus. Ta

pažanga po 200 metų pasinaudojo Nelsonas.Karaliaujant Elžbietai anglų jūreivių ir karių buvo labai bijoma. Anglijos artilerija įbaugino net Ispanijos valdovą Pilypą“.

Mokslininkai ne kartą mėgino ištirti laivų - vaiduoklių anomalijas, tačiau iki šiol nėra nei vieno padoraus tyrimo rezultato.

Viena iš teorijų tai laiko kilpos. Manoma, kad laivai patenka į tam tikrą laiko verpetą ir taip sugeba keliauti laiku. Reikia paminėti, kad ši teorija taikoma ne tik laivams, bet ir kitiems pradingstantiems daiktams, ar žmonėms.

Gana nepaprastas įvykis nutiko 1992 metais iš Bombėjaus į Malaiziją plaukusio indų laivui „Jūrų žvaigždė.

Laive buvo 10 turistų ir 39 įgulos nariai. Iš pradžių viskas ėjosi normaliai, tačiau penktą plaukimo dieną netikėtai įsisiautėjo smarki audra. Radijo ryšys nutrūko ir paskutinis pranešimas iš laivo buvo „SOS! Skęstame!“ O netrukus laivas pradingo iš visų radarų, esančių netoliese nuo nelaimę patyrusio laivo. Į „Jūrų žvaigždės paieškas“ įsitraukė penki Indijos pakrančių apsaugos kateriai. Kelias dienas jie detaliai tyrė katastrofos zoną, tačiau jokių laivo pėdsakų aptikta nebuvo.

Visuose oficialiuose raportuose buvo pažymėta, kad laivas nuskendo ir visi keleiviai bei jūrininkai žuvo. Tačiau lygiai po trijų metų, tą pačią dieną – 1995 spalio 16 toje pačioje vietoje apstulbusių žvejų akyse nežinia iš kur atsirado laivas. Netoliese esantys laivai priėmė jo signalą: „Viskas gerai! SOS atšaukiamas! Audra netikėtai nurimo!“

Kranto apsaugos pareigūnų nuostabai nebuvo ribų, kai jie atpažino mistiškai atsiradusį laivą – tai buvo pradingusi „Jūrų žvaigždė“.

Joje keleiviai surengė šventę savo išsigelbėjimo proga. Iš pradžių jie nepatikėjo, kad laivas jau tris metus paskelbtas žuvusiu. Kapitonas palaikė tai nevykusiu juokeliu. Jo žodžiais tariant, jie pasiuntė paskutinį nelaimės signalą ne vėliau kaip prieš tris valandas, o visą likusį laiką herojiškai grūmėsi su štormu. Galima įsivaizduoti komandos narių siaubą, kai jie pagaliau suvokė, jog iš gyvenimo išbraukta ištisi trys metai.

Gali būti, kad daug kam ši istorija pasirodys neįtikėtina, tačiau žiniasklaidoje tokių žinių galima rasti gana daug. Todėl iš visų žinomų tokių mistinių dingimų galima teigti, kad egzistuoja ir tam tikras dėsningumas. Netikėtai prasideda audra ar uraganas, smarkus lietus, staiga pasidaro labai šalta. Dauguma pradingėlių jautė skausmą smilkiniuose, jiems staigiai aptemdavo akyse.

# Balsai iš ano pasaulio

Dar 19 šimtmetyje Tomas Edisonas bandė sukurti mašiną, kuri sugebėtų komunikuoti su dvasiomis, bet jam nepavyko. 1959 m. švedų filmų prodiuseris Fridrichas Jurgensonas, darydamas paukščių čiulbėjimo įrašus, įrašė į juostą kažkokius garsus. Tai atsitiko atokiame kaimelyje, ir garsai iš tikrųjų priminė paukščių balsus. Jurgensonas tęsė eksperimentą ir atrinko balsus velionių draugų ir giminaičių, kurie tariamai kalbėję su juo. Darbo rezultatai buvo išleisti nepaprasta knyga „Balsai iš visatos”.

Tai paskatino profesorių Hansą Benderį, Vokietijos Fribūro universiteto valstybinės parapsichologijos laboratorijos direktorių, ir daktarą Konstantiną Raudivę, dirbantį Latvijoje, atlikti savarankiškus eksperimentus.

*Prietaisas dvasių balsams įrašyti*

Į grupę įsitraukė ir fizikas daktaras Aleksas Šneideris ir technologas specialistas Teodoras Rudolfas. Jie įrašė apie šimtą tūkstančių anomalių trumpų posakių. Tačiau dvejus metus šį įrašą tyrinėję kritikai, tarp jų ir Kembridžo studentas Deividas Elis, padarė išvadą, jog kai kurie balsai pateko iš Rusijos radijo transliatoriaus, o kiti buvo neaiškūs, nesuprantami ir labiau atitiko vaizduotės kūrinius, nei balsus, sklindančius iš kūniškų būtybių.

Vėlesnių eksperimentų metu aštuntojo dešimtmečio pradžioje įrenginys buvo patobulintas, kad sustabdytų atsitiktinius radijo signalus ir jie nepatektų į juostelę. Buvo gauti įdomūs rezultatai. Inžinieriai elektronikai iš firmos „Pye" ėmėsi eksperimento skeptiškai nusiteikę, bet pabaigoje įsitikino, kad vyksta keisti dalykai. Buvo užfiksuoti šimtai anomalių žodžių ir frazių. Žymūs mokslininkai – Sara Estep, Amerikos EBF asociacijos prezidentė, Reimondas Kasas, Gilbertas Boneris iš Britanijos – gavo

intriguojančių duomenų – užfiksavo balsus, kurie tarytum bandė susisiekti su tyrinėtojais šiame pasaulyje.

Kad ir kokie puikūs buvo rezultatai, vis dėlto vieni laikėsi nuomonės, jog eksperimentai iš esmės tik atgamino anomalius žodžius ir posakius. Dažnai buvo minimos tyrinėtojų pavardės. Kritikai pabrėždavo, jog jie girdi tai, ką nori išgirsti. Šis dviprasmiškumas išnyko 1977 m., kai vienas turtingas amerikietis išradėjas Džordžas Mykas pareiškė sukonstravęs mašiną, leidžiančią palaikyti abipusį kontaktą su mirusiuoju.

Mykas nuolat susisiekdavo su dviem būtybėmis – „Daktaru Niku" ir „Daktaru Muleriu". Pastarasis pateikė detalių žinių apie savo gyvenimą žemėje, kurios beveik visos buvo patvirtintos, ir netgi patarė, kaip patobulinti įrenginį. Mykas ketino patiekti konstrukcijos brėžinius, kad ir kiti galėtų dubliuoti pasiekimus.

Suprantama, Spirikomas – sutrumpinrai „komunikavimo su dvasiomis įrenginys" – buvo vertinamas kontroversiškai. Kai kurie kritikai laikė tai akivaizdžia apgaule. Pagrindinis įrenginio operatorius buvo elektroninės technikos specialistas Bilis O'Nilas. Kai O'Nilo arti nebūdavo, nieko neįvykdavo, bet buvo manoma, jog kaip tik O'Nilas tapo tuo mediumu būtybėms ir neužsiėmė jokia apgaule.

Mykui ar O'Nilui, rodos, nerūpėjo pasipelnyti iš to projekto. Muleris kalbėjo keistu sintezuotu balsu, primenančiu garsą, sukurtą dirbtinėmis gerklomis, bet skeptikai negalėjo atkurti turinio. Galiausiai daktaras Muleris persikėlė į aukštesnį lygmenį, prieš tai išpranašavęs, jog kita pakopa būsianti komunikavimas per televiziją. Ar tai buvo dar vienas painios klastotės nuodugnus parengimas, ar pranašystė, kuri galiausiai išsipildė?

1982 m. balandį Džordžas Mykas Vašingtone surengė spaudos konferenciją ir detaliai supažindino su savo naudojamu įrenginiu – Spirikomu. Po prezentacijos pasipylė televizijos, radijo ir laikraščių žurnalistų klausimai. Visi nuoširdžiai domėjosi tuo darbu. Tačiau laikraščių straipsnių antraštės pasakojo aikštingas istorijas po to, kai redaktoriai ir jų asistentai savaip perredagavo medžiagą. Nepaisant to, tyrinėtojai Europoje

buvo pasiryžę pritaikyti Myko sėkmę.

Vienas iš tokių, priėmusių iššūkį, buvo vokiečių elektronikos inžinierius Hansas Oto Keningas. Praėjus devyniems mėnesiams po Myko spaudos konferencijos, Keningas buvo pakviestas „Liuksemburgo radiją" pademonstruoti savo naują ultragarsį prietaisą, kuris, jo teigimu, galėjo dubliuoti O'Nilo pokalbius su mirusiuoju. Vadovaujant stoties inžinieriams, „Keningo generatorius" buvo prijungtas prie transliavimo sistemos ir įjungtas. Niekas nežinojo, ko tikėtis, jei išvis ko nors galima tikėtis.

*Džordžo Myko sukonstruotas spirikomas*

Kai prietaisas buvo įjungtas ir ėmė veikti, vienas inžinierius paklausė Keningo, ar balsai atsilieptų į užklausimą. Per sekundę nelauktas balsas atsake: „Oto Keningas veda bevielį ryšį su mirusiuoju." Visi studijoje sunerimo nustebę; programos pristatytojas Reineris Holbe patvirtino auditorijai, kad čia nėra jokio pokšto. Pasigirdo dar vienas klausimas, ir per garsiakalbius nuaidėjo atsakymas: „Mes girdime jūsų balsą." Personalas ir inžinieriai įsitikino, kad balsų šaltinis buvo paranormalus.

Mykas atskrido į Vokietiją ir dalyvavo demonstruojant įrenginį

Keningo laboratorijoje. Su juo kartu atvyko žymus mokslininkas daktaras Ralfas Ditermejeris. Siekiant išvengti kaltinimų klastote, įrenginys buvo kruopščiai patikrintas ir įjungtas pademonstruoti jo veikimą.

Mykas nustebo: Keningui pavyko pakartoti jo sėkmingą darbą. Balsai vienas po kito ėmė kalbėtis su esančiais laboratorijoje. Keningo sukeltų paranormalių balsų ir įrašų, padarytų tada, kai asmenys dar gyveno, analizė parodė, kad jie beveik identiški.

Kalbėjome apie prietaisus kurie skirti užfiksuoti mirusiųjų žinutes, tačiau kartais tai įvyksta visiškai to nesitikint. Kalbu apie magnetofonu, ar diktafonu įrašytus vaiduoklių balsus.

1959 m., šiltas vasaros vakaras Nysund dvare Švedijoje. Rašytojas, filmų kūrėjas ir tyrinėtojas Fridrichas Jurgensonas įjungia magnetofoną, norėdamas pasiklausyti paukščių balsų, kuriuos vakar buvo įrašęs. juostos viduryje pasigirsta balsas, jis atpažįsta mirusios motinos balsą: „Fredi, ar girdi mane?"

Tai viskas. Abejodamas F. Jurgensonas persuka juostą, norėdamas įsitikinti, ar nepasivaideno. Vėl girdi aiškų mamos balsą. Nuo to laiko jis eksperimentuoja, norėdamas įrašyti mirusiųjų balsus. Dabar F. Jurgensono įrašuose šimtai paslaptingu būdu atsiradusių mirusiųjų balsų. Paprastai jie pasako vieną žodį, geriausiu atveju trumpą sakinį.

Iki 1973 m. F. Jurgensonas aiškino, kad motinos balsą įrašė netyčia su paukščių balsais. Vėliau prisipažino, kad ir anksčiau kirbėjo mintis, kad „kažkas" turi būti, turi būti elektroninis ryšys. „Kai tam „kažkam", kuris buvo paslėptas, o norėjo išsiveržti į šviesą, pravėriau kanalą, apėmė keistas jausmas".

Šiandien žinome, kad jau 1952 m. benediktinų kunigai Ernetis ir Gemelis, Vatikanui slapta pritariant, įrašinėjo balsus į magnetofono juostą. Jie po mirties tapo geriausiais F. Jurgensono ir K. Raudivo „draugais ir pagalbininkais", duodavę patarimus, kaip pagerinti kontaktą iš anapus.

Atrodė, kad ir iš anapus siekia užmegzti ryšį. Balsų tyrinėtojas Fidelis Kioberlis, įrašinėjęs skolintu magnetofonu, paklausė savo „pašnekovo iš anapus", kokį magnetofoną jam įsigyti. Užkimęs

vyriškas balsas pareiškė: „Nusipirk Uherį” Šis įrašas ir dabar saugomas firmos „Uher” archyve Miunchene.

Mirusieji ne tik demonstruoja balsus, bet per mediumus nori patekti į televiziją. Tai vadinama transkomunikacija.

1994 m. elektroakustikas Hansas Otto Kioningas lankėsi didelėje privačioje televizijoje. Nuo 1974 m. jis įrašinėja paslaptingus balsus į magnetofono juostą. Pastaruoju metu stengiasi kitos būties apraiškas paversti vaizdu. Televizijos laidoje H. Kioningas demonstravo prietaisą, pagamintą iš televizoriaus ir vaizdo magnetofono. Trukdymų išvengia neprijungdamas antenos, vaizdo magnetofonas įrašo tik mirgėjimą.

*Psichovizijos*

Jis jau turi vaizdo įrašų iš anapus. Pensininkas iš Acheno Klausas Šraiberis panašiu prietaisu įrašė daug vaizdų, tiek mirusių artimųjų, tiek nepažįstamųjų. Mokslas žengia į trečiąjį tūkstantmetį, tačiau neturi vieningos nuomonės apie tokius reiškinius. Skeptikai mano, kad balsai ir vaizdai ateina iš mūsų pasąmonės, kiti gi mano, kad visai įmanoma, jog siela egzistuoja paraleliniame pasaulyje. Fizikas Ledermanas pirmasis paklausė, kur yra ta kita būtis. Jo nuomone, ji turėtų būti tarp mūsų, šalia, visai arti. Tas paralelinis pasaulis prasiskverbia į mūsiškį nepadarydamas jokių fizikinių pakitimų.

Pirmąsias psichovizijas gavo italas Marijas Rebekis. Labiausiai žinomi yra tyrinėjimai, kuriuos atliko Klausas Sraiberis, kuris norėjo gauti savo dukters Karinos, kuri būdama aštuoniolikos metų mirė nuo kraujo užkrėtimo, psichofonijų. Vieną dieną jo duktė jam pasakė: „Tėveli, būsiu prie lango.” Jos veidas netrukus pasirodė televizoriaus ekrane.

*Klauso Sraiberio užfiksuotas dukros atvaizdas*

Norint pagauti psichoviziją, yra idealu panaudoti uždarą televizijos grandinę su prie monitoriaus prijungta video kamera. Ant monitoriaus priekinio kampo padėkite lempą ir nukreipkite į ekraną, į kurį suprojektuotas pats įrašymas su video kamera. Kai ekrane pasirodo šviečiančios juostos, perkelkite video kamerą, kol ji stabilizuosis ir pasirodys dėmės arba „gumulėliai”, o tada keletą minučių įrašinėkite ekraną. Uždara grandinė užregistruos visus ženklus, kurie tik pasirodys ekrane, įskaitant ir silpnus.

Taip pat kaip ir šmėklų garsams aptikti, geriausios vietos psichovizijoms ieškoti yra mažiau žmonių lankomos vietovės, kur yra buvę prievartos atsitikimų. Gerai, jei tai būtų atvirame ore arba kokiame nors pastate. Tyrinėtojas turi pasinaudoti savo jautrumu, kad nustatytų vietas, kurios, atrodo, slepia kažkokią paslaptį.

# Ouija lentos

Apie Ouija lentas, kaip paprasčiausią priemonę atlikti siaubą keliančius eksperimentus, nuo kurių iš baimės pasišiaušia plaukai, žino viso pasaulio paaugliai. Dauguma žmonių jas laiko žaislu, skirtu pramogai. Tai, kad žaislų kompanijos gamina jas serijiniu būdu, tik dar labiau sustiprina jų, kaip nepavojingo žaislo, įvaizdį.

Tačiau dauguma patyrusių aiškiaregių įspėja, kad su šiomis lentomis reikia elgtis ypač rūpestingai. Jie tvirtina, kad ne vienas asmuo, lengvabūdiškai elgęsis su Ouija lentomis, buvo patekęs į bėdą; kai kurie patyrė proto sutrikimų, susipyko su kitais žmonėmis, kai kuriuos apsėdo dvasios, o kai kurie netgi nusižudė.

*Ouija lenta*

Niekas negali tiksliai pasakyti, kada buvo pagaminta pirmoji Ouija lenta, tačiau daugiau kaip prieš šimtmetį jos jau buvo žinomos. Ant lentos surašytos abėcėlės raidės, skaičiai nuo nulio iki devynių ir žodžiai: „taip” ir „ne”. Pats pavadinimas Ouija kilęs

iš prancūzų ir vokiečių kalbų žodelių „taip”. Naudodamiesi lenta žmonės švelniai prisiliečia prie rodyklės, kuri pradeda slidinėti lentos paviršiumi ir parodo atsakymus į klausimus, kuriuos užduoda susėdusieji aplink lentą.

Oficialiai šių lentų gamintojai teigia, kad tiesiog pasireiškia kolektyvinė pasąmonė, tačiau iš tikrųjų dauguma laikosi nuomonės, kad tai - bendravimo su dvasiomis metodas. Ypač išpopuliarėjo šios lentos Antrojo pasaulinio karo metais, kai dauguma norėjo užmegzti ryšius su mūšyje žuvusiais mylimaisiais.

Nauja susidomėjimo Ouija lentomis banga kilo XX a. 7-ajame dešimtmetyje, kai ypač išaugo visuotinis susidomėjimas dvasiniais reiškiniais. Jos buvo viešai pardavinėjamos kaip žaislas, tačiau dėl spaudoje skelbiamų straipsnių apie lentų poveikį žmonių emocinei, dvasinei ir psichologinei pusiausvyrai pagrindinių gatvių parduotuvėse jas pardavinėti uždraudė.

Pavojai, kylantys žmonėms, besinaudojantiems Ouija lentomis, akivaizdūs. Kai sėdintieji aplink lentą bando užmegzti kontaktą su dvasių pasauliu, jie lenda ten, kur nieko neišmano. Mažų mažiausiai kyla pavojų, būdingų šiuolaikiniam bendravimui: kad ir ką tau sakytų, negali būti tikras, su kuo bendrauji iš tikrųjų.

Teigiama, kad ryšį su tais neišmanėliais, kurie naudojasi Ouija lentomis, stengiasi užmegzti pačios pikčiausios ir klastingiausios dvasios. Tačiau jeigu su lenta elgsimės tinkamai ir išmanydami, kaip šiandien su moderniosiomis technologijomis, žaidimas gali teikti daug malonumo.

Specialistai pataria ypač saugotis Ouija lentų žmonėms, kurių jautri psichika, kurie gali lengvai pasiduoti blogai įtaigai. Yra duomenų apie seansų metu prasidedančius keistus dalykus - pradeda skraidyti įvairūs daiktai, tai užgęsta, tai vėl užsidega šviesos. Mokslas negali pateikti atsakymo, kas priverčia sudėlioti lentoje tam tikrus žodžius. Žmonėms, norintiems užmegzti ryšį su dvasių pasauliu, matyt, derėtų kreiptis į gerai žinomą aiškiaregį, kuris galėtų vadovauti tokiems seansams ir juos kontroliuoti.

Žinoma ir tokių atvejų, kai Ouija lentos pakeitė žmonių

gyvenimą į gerąją pusę. Dauguma garsių aiškiaregių savo veiklą pradėjo nuo eksperimentų su Ouija lentomis. Vadinasi, yra pagrindo manyti, kad šios lentos padeda geriau pajusti ir suvokti dvasių pasaulį. Vienas toks atsitikimas 1913 m. nutiko Sent Luiso namų šeimininkei Perlei Kuran.

Moteris naudojosi savo bičiulio lenta, ir kontaktą su ja užmezgė dvasia, pasivadinusi Kantrybės Vertė. Šie ryšiai nenutrūko, ir netrukus Kuran ėmė spontaniškai rašyti. Ji parašė gausybę pjesių, poezijos ir prozos kūrinių.

Be abejo, negalima atmesti tikimybės, kad Kuran turėjo rašytojos talentą ir tik apsimetė, kad jos įkvėpimo šaltinis esanti dvasia. Galbūt, pati to nežinodama, ji buvo Kantrybės Vertės reinkarnacija. Kad ir kaip ten būtų buvę, jos kūryba buvo gana aukšto lygio, kūriniai buvo spausdinami ir pripažįstami skaitytojų.

Tačiau ne visada tokie eksperimentai baigiasi būtent taip. Kad ir koks protingas būtų žmogus, jis turėtų nepamiršti, kad su Ouija lentomis, kaip ir su bet kuo kitu, ką menkai tepažįsti, gyvenime

reikia elgtis labai atsargiai.

Iš esmės Ouija yra lenta, kurioje yra ratu išpjaustytos abėcėlės raidės ir skaičiai nuo 0 iki 9 su žodžiais taip ir ne viduryje rato. Dalyviai susėda aplink lentą ir rodomuosius pirštus sudeda ant apverstos lėkštutės, kuri, atsakydama į kam nors adresuotą klausimą, juda prie raidžių sudarydama žodžius ir frazes.

Psichologų aiškinimu, tokie atsakymai yra saviraščio pavyzdžiai, kurie išryškina psichines traumas ir pasąmonės prisiminimus. Tiems, kurie tiki spiritizmu, tai yra dvasių pranešimai, tiems, kas tiki mediumu, tai yra nervingas atsakymas saviraščiu, kuris priverčia judėti lėkštutę.

Tie, kas tiki spiritizmu, taip pat pasisako prieš pagundą prašyti dvasias pateikti jų buvimo fizinių įrodymų, taip atverdami joms duris į jausmų pasaulį. Dažnai asmenys, kurie taip daro, gali susidurti su nemaloniais įvykiais.

Psichologiniu požiūriu ieškojimas atsakymų apie praeitį, ateitį ir dabartį gali virsti manija. Praktikuojantysis savo sprendimus gali pradėti remti dažnai klaidingais Ouija pranešimais, kol pasijunta apsėstas lentos ir jos dvasių.

# Nežemiška gyvybė

Nežemiška gyvybė yra visa gyvybė, kuri nėra kilusi iš Žemės planetos. Tai gali būti tiek bakterijų dydžio ir sudėtingumo organizmai, tiek protingos, sąmoningos būtybės. Nežemiškos gyvybės egzistavimas yra hipotetinis, nes kol kas nėra rasta jokių visuotinai pripažintų įrodymų. Nežemiška gyvybė, jei ji egzistuoja, galėjo arba nepriklausomai atsirasti skirtingose visatos vietose, arba atsirasti vienoje planetoje ir tada pasklisti po kitas.

Gana dažnai Žemėje ir šalia jos yra stebimi disko, ar kitokių formų neatpažinti objektai. Dažniausiai tokie objektai laikomi nežemiškų gyvybės formų kosminiais laivais.

# Ateivių laiškai žmonijai

Šį skyrių pradėkime nuo laiškų, tariamai gautų iš ateivių. Sunku patvirtinti jų autentiškumą, tačiau kol kas niekas taip ir neprisiėmė „nuopelnų“ už laiškų parašymą.

Šis ilgas laiškas žmonijai buvo gautas goodworksonearth.org 2003 metų spalio 23 dieną. Laiškas neturėjo jokio atgalinio adreso. Laiškas tapo tikra sensacija internete. Jame rašoma apie tai, kad nežemiškos gyvybės formos šiuo pranešimu susisiekia su mumis ir męs turime nuspręsti ar norime jog jos pasirodytų ir padėtų mums. Pranešime rašoma apie ekologines Žemės problemas ir kad greit gresia visos žmonijos išnykimas.

Interneto bendruomenė apie pranešimą diskutavo visuose forumuose susijusiose su nežemiška gyvybės forma. NSO konferencijose jis taip pat buvo aptartas ne vieną katą. Pašto dėžutė iš kurios laiškas buvo išsiųstas niekada nebuvo atrasta. Rodėsi, kad jo išvis nebuvo įmanoma gauti.

Per devynerius metus nuo laiško gavimo taip niekam ir nepavyko įrodyti, laiško kilmės, bei jo realumo. Niekas neprisiėmė atsakomybės. Buvo keletas žmonių kurie norėjo pasipelnyti paskelbdami, kad jie yra laiško autoriai. Tačiau jų negalėjimas atskleisti kai kurių detalių dėl laiško išsiuntimo įrodė, kad jie yra apsišaukėliai. Taigi po 10 metų šis laiškas žmonijai nuo kitos nežemiškos civilizacijos vis dar lieka paslaptimi. Tikėti ar ne jums spręsti.

**Pakeiskit pasaulį!**

**Nuspręskite ar męs turime pasirodyti**

Kiekvienas iš jūsų nori pasinaudoti savo laisva valia ir patirti laimę. Turėdami galimybę spręsti jūs galite nuspręsti ar mums verta pasirodyti. Jūsų laisvė priklauso nuo žinių kurias jūs patys susikuriate. Jūsų laimė priklauso nuo meilės kurią jūs duodate ar gaunate. Kaip ir visos sąmonę turinčios rasės šio vystymosi

laikotarpiu jūs galite jaustis izoliuoti jūsų planetoje. Toks įspūdis daro jus tikrus dėl savo ateities. Vis dėlto jūs esate didelių permainų laikotarpyje apie kurį žino tik nedaugelis išrinktųjų.

Mes negalime prisiimti atsakomybės pakeisti jūsų ateitį be jūsų pritarimo. Apsvarstykite šį pranešimą pasauliniuose referendumuose. Kiekvieno jūsų balsas bus lyg balsavimas.

**Kas męs esame?**

Nei jūsų mokslininkai nei jūsų religiniai atstovai negali vieningai paaiškinti nepaaiškinamų įvykių kurie nutiko jūsų planetoje per tūkstančius metų. Norėdami sužinoti tiesą turite į viską pažvelgti kitaip. Be jūsų dabartinių įsitikinimų ir supratimo. Vis daugiau jūsų mokslininkų, kurie slepia savo vardus, tiria kitokį pasaulio supratimą, ir jie artėja prie tikrosios tiesios. Šiandieną jūsų civilizacija yra pripildyta begalinės informacijos kurios tik maža dalis yra teisinga.

Nutikimai nutikę jūsų jūsų civilizacijos praeityje ir anksčiau

skambėję kaip absurdas, per paskutiniuosius 50 metų tampa labiau suprantami ir įtikinami. Žinokite, kad ateitis jus nustebins dar labiau. Jūs sužinosite blogiausius dalykus, taip pat ir geriausius.

Kaip milijardai kitų šioje galaktikoje esančių civilizacijų, mes esame sąmoningi tvariniai. Nėra jokio esminio skirtumo tarp jūsų ir mūsų, išskyrus patirtis tam tikruose evoliucijos etapuose. Kaip ir bet kurioje kitoje organizuotoje struktūroje, hierarchija egzistuoja mūsų vidiniuose santykiuose. Mūsiškė yra grindžiama kelių rasių išmintimi. Būtent todėl mes susisiekėme su jumis.

Mes nesame dievai ar mažesnieji dievai. Mes esame jūsų kosminiai broliai. Fiziškai mes skiriamės nuo jūsų, bet dauguma iš mūsų turi humanoidinius kūnus. Mūsų egzistavimas yra realybė tačiau dauguma jūsų to dar nesuvokia. Jums nepavyks mūsų aptikti nes mes esame nematomi jūsų jutimo organams didžiąją laiko dalį.

Mes norime užpildyti šią tuštumą šiame jūsų istorijos momente. Mes tai nusprendėme kolektyvinio pasitarimo metu, tačiau to negana. Mums jūsų reikia. Šio pranešimo dėka galite priimti sprendimą, ar ir jums mūsų reikia. Mes neturime Žmogaus jūsų planetoje kuris galėtų padėti jums apsispręsti.

**Kodėl mes nematomi?**

Tam tikruose evoliucijos etapuose tam tikros kosmoso civilizacijos atrado formas kurioms nereikalinga jokia materija. Struktūrinė dematerializacija ir materializacija yra jų dalis. Tai yra tai, ką jūsų žmonija pasiekė keliose laboratorijose glaudžiai bendradarbiaujant su kitomis nežemiškomis būtybėmis. Visa tai yra slepiama jūsų išrinktų atstovų.

Jūsų mokslo bendruomenių taip vadinami NSO yra daugiamačiai kosmoso erdvėlaiviai priklausantys būtent toms gyvybės formoms. Daugelis žmonijos rasės atstovų yra fiziškai ar emociškai kontaktavę su NSO. Visa tai vyksta jūsų vadovų pritarimu už pagalbą kurią jums suteikia mokslo darbuose kitos gyvybės formos. Tai yra iš anksto apgalvotas kitų gyvybės formų kurios jus supa planas. Tačiau kol to patys nepamatysite tol negalėsite tuo patikėti. Mes jus suprantame. Daugelis materialų

kūną turinčių sutvėrimų naudojasi jumis savo neigiamiems tikslams ir yra slepiami jūsų valdžios atstovų kad jie neegzistuoja.

Mes teikiame svarbą žmogaus laisvei, kad jūs patys galėtumėte pasiekti technologinės pažangos ir išsivystymo. Tikimasi, kad greitu laiku jūs galėsite prisijungti prie kitų kosminių civilizacijų ir tapti vienos šeimos nariais. Mes galime pasirodyti jums viešai ir padėti įgyvendinti šią misiją.

Kol kas mes jums dar nepasirodėme, nes per mažai jūsų to nori ir tiki tuo. Kai kurie iš jūsų kurie stebi naktinį dangų ir mąsto apie kitas nežemiškas būtybes to norėtų, tačiau to yra per mažai.

**Kas jūs esate?**

Jūs esate palikuonys civilizacijų, kurių dėka ilgą laiką buvote mokomi. Jūsų tikslas yra suvienyti visas rases dabar gyvenančias jūsų planetoje, kad galėtumėte pasiekti bendrą tikslą. Jūs stabdote savo vystymąsi nes nesugebate bendradarbiauti vieni su kitais. Jūsų išvaizdos skirtumai dabar nėra svarbiausias dalykas. Dabar svarbiausia bendras tikslas. Jūsų prigimtinė rasės spalva dabar nebėra svarbiausias diskusijų tikslas.

Taikos paskelbimas nereiškia, kad jūs nustojote kariauti. Jūs gyvenate taikoje, tačiau galvojate apie tai kaip pakenkti kitiems ir būti aukščiau visų. Visa tai neskatina jūsų vystymosi, nes jūs dirbate atskirai.

Kad suprastumėte tai, turite suprasti jūsų pasirinkimą skriausti savo rasę, kad galėtumėte įgyti vienokių ar kitokių technologinių pranašumų. Tai liečia ir jūsų susitarimą su kitomis nežemiškomis būtybėmis kurių dėka gaunate tam tikrą informaciją, tačiau jiems leidžiate grobti jūsų rasės žmones.

**Kokia jūsų situacija?**

Savo gebėjimu spręsti jūs visada galėjote nuspręsti dėl savo ateities. Mes negalime ir nenorime kištis į jūsų ateitį per prievartą. Visa tai todėl, jog mūsų mąstymas ir supratimas yra kur kas gilesnis nei jūsų. Mes neturime teisės nuspręsti kaip jums gyventi už jus. Mes priėjome išvadą, kad laisvė ir jos suteikimas nuspręsti patiems yra daug svarbiau už prievartinį įsikišimą. Nepaisant to jūs savo teisę spręsti naudojate blogiems tikslams.

Iki šiol jūs galėjote kontroliuoti savo gyvenimą taip kaip norite, tačiau dabar vis stipriau už jus tai daro kiti. Jūsų technologijų dėka jūs patys teršiate savo aplinką ir tai daryti jūs nusprendėte savarankiškai. Jūs lėtai ir užtikrintai prarandate gebėjimą nuspręsti dėl savo ateities. Jūsų technologijos jus pačius stumia į neišvengiamą pražūtį.

Visa tai gali pasikeisti jei norite išsaugoti savo laisvę spręsti patys, jei jūsų valdžia to ir nenori. Tai yra viena priežasčių kodėl mes vis dar nepasirodome jums. Bet ar reikia laukti paskutinio momento kuomet mes galėsime jums padėti? Kuo ilgiau delsite tuo sunkiau bus viską ištaisyti.

Jūsų civilizacija praeityje daug kariavo, kad galėtų atrasti naujus dalykus. Tačiau dabartiniais laikais, kai visi viską žino jūs

vis vieną tęsiate savo kovas. Ir tai jus veda prie išnykimo.

Nors žmogus kaip individas turi daug potencialo, tačiau negali juo pilnai naudotis, nes jūs stabdote patys save. Jūsų yra keli milijardai. Jūsų vaikų išsimokslinimas, jūsų gyvenimo sąlygos yra tokios kokias jums duoda jūsų politiniai, religiniai atstovai. Jūsų mintys ir įsitikinimai yra kontroliuojami kitų tuo pačiu jums suteikiant galvojimą, kad jūs pats viską nusprendžiate ir esate laisvas nuo bet kokių suvaržymų. Jūs gyvenate gyvenimą kurį jums duoda, o ne kurį jūs pasirenkate.

Jūs dabar stovite kryžkelėje tarp technologijų sukūrimo ir susinaikinimo. Šie pavojai ir galimybės egzistuoja būtent dabar. Jūsų gamtos ištekliai senka ir greitai jie baigsis. Jums teks nuspręsti ką daryti toliau, tačiau kuo ilgiau lauksite tuo bus sunkiau viską sutvarkyti. Ekosistemos išsekimas jau pasiekė nebesugrįžtamą etapą. Resursai yra eikvojami kas dieną vis stipriau. To pasekoje jūs pradėsite naujus karus, kad galėtumėte jų gauti iš kitų tautų.

Neapykanta kitiems vis auga ir pasiekia kritinį tašką. Žmonijos elgesys suformuotas praeities įvykių veda jus į aklavietę. Jus patikite savo problemas savo valdžios atstovams kurie tuo tik pasinaudoja ir dar labiau pakenkia. Dabartiniai jūsų sprendimai yra labiau svarbūs nei bet kada anksčiau. Jūsų sprendimai priimti šiandien turės įtakos rytojui. Gentys ir tautos visada susijungdavo, kad galėtų nugalėti sunkumus kartu. Jums reikia tai daryti ir dabar.

**Kas yra “trečioji šalis” ?**

Dauguma jūsų ignoruoja žinojimą, kad nežemiškos būtybės dalyvauja jūsų mokslo pasiekimo darbuose. Jūs nesutinkate su mintimis, kad jūsų vyriausybės turi sutartis su nežemiškomis būtybėmis. Jums reikia žinoti, kad kai kurie jūsų vadinami pagrobimai nebūtinai būna atlikti prieš jūsų valią. Kai kurie jūsų atstovai patys savanoriškai talkina nežemiškoms būtybėms. Šią tiesą pripažinti yra labai sunku.

Taika ir jūsų tautų susijungimas būtų pirmasis ženklas norint vystytis drauge. Tie kurie yra užkulisiuose to vengia, nes būdami atsiskyrę jie gali pasipelnyti daug daugiau. Jie naudojasi jūsų baimėmis. Vergystė kenkia jūsų kosminiai prigimčiai. Atsiminkite tai.

**Ką mes jums galime pasiūlyti?**

Mes galime Jums pasiūlyti visko apimančio visatos pažinimo, teisingų broliškų santykių, kitokios gyvenimo vizijos, išsilaisvinančių techninių žinių, kontroliuojamos vidinės energijos žinių, suvokimą apie kitokias galias kurias jūs galite turėti ir galiausiai kitokį jūsų sąmonės suvokimą. Mes negalime jums padėti įveikti jūsų baimių ar duoti jums tai ką jūs pasirinkote ne savo valia.

**Ką jūs gausite?**

Jei nuspręsite, kad norite mūsų pagalbos, jūs ją gausite. Mes jus apsaugosime šioje visatoje. Jūs gausite visatos diplomatijos žinių ir būsite vienos brolijos nariais su kitomis nežemiškomis civilizacijomis.

**Koks yra mūsų klausimas?**

Ar norite kas mes pasirodytumėme?

**Kaip atsakyti į šį klausimą?**

Tiesa ta, kad jūsų sielos gali bendrauti telepatiškai. Jums tereikia aiškiai užduoti sau šį klausimą ir į jį atsakyti savo mintimis. Galite atsakyti pavieniui ar grupėmis, kaip jums patogiau. Būvimas miesto centre ar dykumoje atsakant klausimą neturi jokio poveikio. Atsakykite tik TAIP arba NE iškarto kai

užduosite sau šį klausimą. Atsakydami jūs neturite dvejoti dėl savo atsakymo. Neatsakinėkite jei nebepamenate apie tai ką mes jums sakėme. Geriausia atsakyti iš karto po to kai perskaitysite šį pranešimą.

Neskubėkite atsakyti. Ramiai kvėpuokite ir leiskite jūsų vidiniai energijai įsiskverbti į jus. Didžiuokitės kas jūs esate. Problemos kurias jūs turite gali susilpninti atsakymą. Pasistenkite jas pamiršti kuriam laikui. Pajuskite savo minties jėgą. Jūs galite tai kontroliuoti. Vienintelis jūsų atsakymas gali labai daug, ką pakeisti netolimoje jūsų ateityje. Jūsų vidinis sprendimas dėl klausimo ar mes turėtumėte pasirodyti reiškia labai daug.

Galite pasirinkti būdą kaip norite atsakyti į klausimą, tačiau ritualai nėra naudingi atsakymui ir nedaro jokios įtakos. Nuoširdus prašymas iš jūsų širdies visada bus gautas ir suprastas tų kuriems jis skirtas. Savo balsu jūs nulemsite savo ateitį.

**Kas yra svirtinis poveikis?**

Šis sprendimas turi būti dominuojantis jūsų visų atsakymuose. Jei jis atrodys, kad balsavote už pralaimėjimą, nenusiminkite. Viskas gali atrodyti kitaip nei yra iš tikrųjų. Rekomenduojame skleisti šį pranešimą kitiems, kad kuo daugiau jūsų galėtų atsakyti į klausimą. Pranešimą galite platinti humoro forma jei jums taip lengviau. Svarbiausia, kad kuo daugiau jūsų rasės žmonių perskaitytu jį ir atsakytų. Pamirškite apie netikrus pranešimus kurie jums buvo perduoti anksčiau. Šis pranešimas yra tikras ir svarbiausias, kuris gali pakeisti jūsų ateitį.

Pasyvumas veda tik į laisvės nebuvimą, tad neignoruokite jo. Jūsų neapsisprendimas dėl atsakymo yra nenaudingas. Jei tikrai norite gyventi taip kaip gyvenate tiesiog atsakykite NE ir nebesirūpinkite tuo daugiau. Svarbiausia atsakyti. Nesakykite TAIP tik dėl smalsumo. Tai nėra šou. Jūsų atsakymas bus negautas, nes jūs dėl savo atsakymo nesate tikras ir jį pasirinkote tik iš smalsumo sužinoti ar męs esame. MES ESAME GYVI IR GYVENAME.

Jūsų istorijoje yra atvejų kai moterys ir vyrai sugebėjo pakeisti pasaulį nepaisant to, kad jais tikinčių buvo mažuma. Net ir mažo

atsakymo skaičiaus mums užteks suprasti ką jūs pasirinkote ir pakeisti jūsų ateitį. Jūs galite padaryti bet ką. Kartą vienas garsus jūsų mąstytojų pasakė: “duok man atramos tašką ir aš išjudinsiu žemę”. Skleiskite šį pranešimą ir išjudinkite Žemę su ta svirtimi.

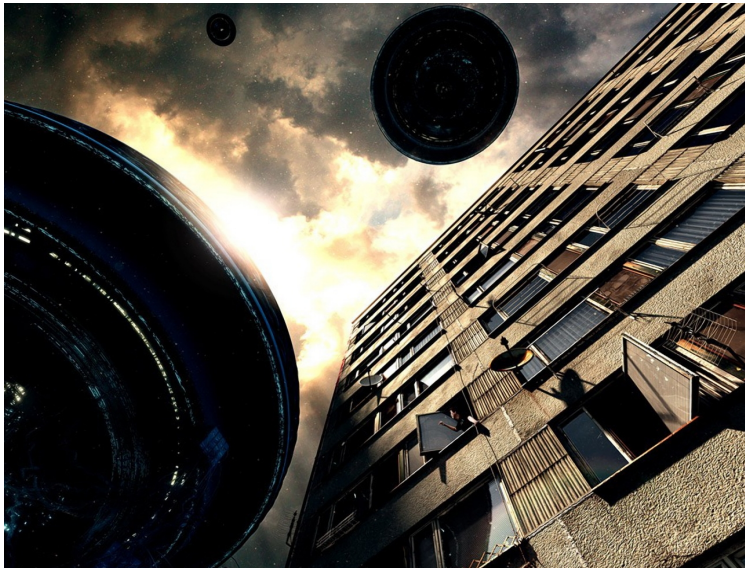

**Kokios turėtų būti teigiamo sprendimo pasekmės?**

Mums jūsų teigiamo sprendimo pasekmės būtų tai daugelio kosminių laivų išdėstymas jūsų padangėje ir žemėje. Jums sunkiausia būtu spartus daugelio nusistovėjusių tiesų sugriūvimas ir naujų supratimas. Paprastas vizualus kontaktas padės jums greičiau tuo patikėti ir turės įtakos greitesniam jūsų supratimui apie kitokias tiesas. Daug jūsų žinių būtų pakeista amžiams. Konkrečiai jūs pakeistumėte savo vertybių skalę. Svarbiausia mums būstų tai, kad žmonija sudarytų vieną sąjungą ir tautą.

Po jūsų naujų žinių gavimo mes galėtumėme bendradarbiauti. Nes dabar, kas yra alkanas negali šypsotis, tas, kuris bijo, negali sveikintis su mumis. Mes liūdime kai matome vaiką, moterį ar vyrą kenčiantį. To neturėtų būti.

Per keletą dešimtmečių jūs suprastumėte mūsų technologijos veikimo principus. Įsisavintumėte juos. Ištirtumėte ir atrastumėte

naujas galaktikas. Atsakytumėte į klausimus į kuriuos dabar ieškote atsakymo. Evoliucijonuotumėte dvasiškai.

Visos žinios kurias mes žinome bus pasiūlytos jums. Jūs patys nuspręsite ką norite žinoti, o kas jums nereikalinga jei manysite kad tai neturi įtakos jūsų vidinei gerovei. Mes jus paliktumėme iškarto kai tik jūs nuspręstumėte, kad žinių jums jau užtenka ir mes savo darbą atlikome.

Mes žinome, kad mūsų išvaizda pradžioje jus baugins ir kels nerimą, tačiau tobulėjant jums dvasiškai jūs suprasite, kad išvaizda nėra svarbu.

Sužinoti ar mūsų atvykimas susijęs su tuo, jog mes atvykome pas jus nes jūs panorote to yra gana paprastas. Mes savo noru galime bet kada pasirodyti jums ir jei to norėtumėme šio pranešimo neprireiktų, tad jei mes atvyksime tai bus tik todėl, kad jūs atsakėte TAIP į mūsų klausimą. Jei mūsų dar nėra vadinasi arba jūs atsakėte NE arba per mažai jūsų dalyvavo atsakydami į jį.

Kaip jūs galite būti tikras, kad tai nėra tik dar vienas manevras trečiųjų šalių norint jums pakenkti ir dar labiau suvaržyti? Jūs jau dabar esate pandoros dėžėje ir vienintelis kelias iš jos išlipti tai pasikliauti savo širdimi. Kiekvienas jūsų esate pats sau teisėjas jūsų širdyje ir sieloje. Nepriklausomai nuo jūsų pasirinkimo jis bus gerbiamas. Mes neturime jokio atstovo žemėje kuris galėtų atstovauti mus ir suvilioti jus kaip yra daroma jūsų trečiųjų šalių siekiant jus pavergti.

**Kodėl turite skleisti šią žinią vieni kitiems?**

Skleiskite šią žinią kitiems nes jūsų veiksmai turės įtakos jūsų tolimesniam civilizacijos vystymuisi ir jūs turite nuspręsti dėl savo ateities. Šio pranešimo neskleidimas įtakos tai, kad jūsų apsisprendimą nulems mažas skaičius jūsų rasės atstovų. Visa tai kas vyksta yra jūsų evoliucija. Įsivaizduokite mūsų atvykimą rytoj? Tūkstančiai laivų nusileidžia jūsų planetoje. Tai bus didelis kultūrinis šokas ir jūsų pasaulis pasikeis. Jei dauguma jūsų nuspręs jog nenori, kad mes atvyktumėme vėliau jau bus per vėlu. Šis sprendimas bus neginčijamas ir neatšaukiamas. Kito karto nebus kuomet galėsite nuspręsti to ko norite.

Jūsų žiniasklaida nebus suinteresuota skleisti šio pranešimo tad viskas jūsų pačių rankose. Jūs vis dar esate savo pačių likimo kalviai.

AR JŪS NORITE, KAD MES PASIRODYTUMĖM?

Šis laiškas nėra vienintelis tariamai gautas nuo mūsų „brolių“ iš kitų planetų. 1981 metais panašus laiškas buvo pristatytas į Maskvą ir pateko į Tarybų Sąjungos Mokslų Akademijos astronominės draugijos rankas. Turistiniais tikslais būdamas užsienyje laišką iš mirštančio nuo vėžio žmogaus gavo vienas gydytojas. Perdavusio tekstą žmogaus nežinoma nei pavardė, nei užsiėmimas.

Nežiūrint į tai, laiško turinys vertas dėmesio. Išanalizavę tekstą ir įsitikinę jo rimtumu, mokslininkai su laišku 1982 metais supažindino tarybinę vadovybę. Štai šis kreipimasis:

„Į protingas Žemės gyventojus, vadinančius save žmonija, kreipiasi koalicinis stebėtojų būrys. Tai jau trečias iš eilės mūsų kreipimasis į Žemės gyventojus. Pirmą kreipimąsi koalicinis stebėtojų būrys perdavė 576 metais prieš Kristaus gimimą stambiausio tuo metu Žemėje Akuradhapuro miesto gyventojams.

Antrasis šio būrio kreipimasis perduotas 711 metais po Kristaus gimimo tuo metu stambiausio Amerikos žemyne miesto Tkaecetkoatllo gyventojams. Dabartinis kreipimasis į Žemės gyventojus savo turiniu atitinka pirmuosius du. Jis parašytas pagrindinėmis šių dienų Žemės kalbomis: kiniečių, anglų, rusų ir ispanų. Kreipimosi tekstas sudarytas atsižvelgiant į dabartinį Žemės gyventojų žinių lygį. Kreipimosi tikslas - pradėti derybas tarp koalicinio stebėtojų būrio ir Žemės gyventojų dėl pastarųjų įsijungimo į mūsų koaliciją. Derybos bus įmanomos tik tada, kai Žmonija įvykdys kai kurias sąlygas. Nurodome tas sąlygas ir, atsižvelgdami į dabartinį jūsų mąstymo lygį jas paaiškiname kai kuriais faktais.

Dabartiniu metu žmonija teisingiau suvokia Visatą, negu pirmojo ir antrojo kreipimosi laikais. Iš tiesų protingoji Žemės gyventojų rasė Visatoje nėra vienintelė. O kiti jūsų įvaizdžiai ir spėliojimai kosmine tema yra klaidingi.

Klaidingas jūsų mokslininkų įsitikinimas apie Visatos dėsnių egzistavimą ir jų nekintamumą. Štai, kad ir gravitacija. Ji Jau pastebimai kinta Jūsų Saulės sistemos ribose, nekalbant apie didesnius nuostolius. Šis nežinojimas atvedė prie klaidingo galaktikos dydžio suvokimo, prie neteisingo nuotolių tarp kitų galaktikų įsivaizdavimo. Tai sukūrė ir klaidingą teoriją apie visatos uždarumą. Klaidinga Jūsų teorija ir apie trimatę erdvę.

Vadovaujantis šia teorija dabar ir remiasi visos Jūsų pažiūros į kosmosą. Pasaulis — chaotiškas, Jame nieko nėra pastovaus. Nėra ir pastovių išmatavimų. Šviesos ar garso greitis kitoje erdvėje gali būti skirtingas. Erdvė Visatoje nėra vienoda. Ji virpa, švytuoja. Keičiasi ji ir atsižvelgiant į nuotolius. Geriausios sąlygos atsirasti organinei gyvybei buvo Žemėje, kur erdvės pastovumas prilygsta skaičiui „Pi”., Ryškesnis nukrypimas nuo šio dydžio gyvajai gamtai gresia pražūtimi. Šiuo metu erdvės pastovumas Saulės sistemos ribose prilygsta „ 3,00017″.

Jūsų galaktikos pakraščiuose dreifuoja gravitacinis ciklonas, turintis pastovumą, prilygstanti „ — 3,15″. Užkliudęs jūsų galaktiką, Jis gali sunaikinti organinę gyvybę visose planetose.

Tam būtina imtis apsaugos priemonių. Būtent dėl šios aplinkybės Jūs privalote kaip galint greičiau įstoti į mūsų koaliciją. Pats vėliausias terminas - po 65 tūkstančių metų nuo mūsų laiško perdavimo. Per tą laiką koalicija dar gali suspėti pagelbėti žmonijai apsisaugoti nuo ciklono.

Dabartiniu metu jūsų galaktikoje yra apie 220 tūkstančių protingųjų rasių, jau įstojusių į koaliciją. Apie tūkstantis jų dar sprendžia klausimą dėl įstojimo. Įspėjimo apie cikloną koalicija prašo nepriimti kaip mėginimo paveikti jūsų atsakymą. Priimti į koaliciją ir sutelkti pagalbą ginantis nuo ciklono mes galėsime tik jums patiems pertvarkius loginio mąstymo būdą.

Jūs klystate dėl Saulės sistemos ir gyvybės Žemėje kilmės. Saulės sistema susidarė iš milžiniško dulkių debesio, kurį pasėjo koalicijos statybiniai bariai toje Visatos srityje, kurioje egzistuoja du pagrindiniai dėsniai, reikalingi organinei gyvybei susidaryti.

Tai pakankamas nuotolis nuo kitų žvaigždžių ir erdvės pastovumas, prilygstantis dydžiui „Pi*. Klaidinga Jūsų teorija apie neišvengiamą žmonijos senėjimą ir su tuo susijusią jos neišvengiamą žūtį. Evoliucijos procese naujos gyvųjų būtybių rūšys išsivysto iš kai kurių senųjų. Jūs privalote rūpintis, kad naujosios Žemės rasės kiltų iš jūsų. Būtent ši savybė turi išskirti protingosios rasės strategiją.

Koalicijos stebėjimai rodo, kad žmonija visiškai nesivadovauja minėta ar kitokia strategija, savo vystymąsi atiduodama

atsitiktinumui ir visas pastangas skirdama trumpalaikių poreikių patenkinimui.

Negalvokite, kad jūsų klaidos yra atsitiktinės. Jos neišvengiamos, atsižvelgiant į Jūsų mąstymo specifiką. Gyvosios materijos mąstymas, egzistavimas ir vystymasis turi bendrą pagrindą. Jis pasireiškia įvairiais prieštaravimais. Mąstyme šis prieštaravimas pasireiškia neieškant logikos. Jūsų logikos pagrindas - tai samprata „taip arba ne".

Apsiribodama tuo, Jūsų logika vietoj nenutrūkstančio remiasi tik pertraukiamu pagrindu. Be to, pagrindu paimta primityvi funkcija, turinti tik dvi reikšmes. Peršasi išvada, kad jeigu Jūsų būties vertinimo metodą ir galima pavadinti išmąstytu, tai ta mąstymo sistema yra pati primityviausia iš visų galimų.

Jau keletą tūkstančių metų koalicija stebi Jūsų nesibaigiančius tarpusavio karus. Vertinant dabartinius jūsų istorinius procesus, Jūsų karai galėtų baigtis ne anksčiau kaip po 12 tūkstančių metų. Bet koalicija nesiryžta tvirtinti, kad šie karai nepasibaigs per artimiausią šimtmetį. Tik pastarųjų metų įvykiai Jūsų socialiniame ir politiniame gyvenime leidžia galvoti, kad dabartinis mūsų kreipimasis nėra beviltiškas.

Savaime aišku, kad techninė evoliucija mus verčia žmoniją vertinti, kaip protingą rasę. Bet technikos garbinimas, skyrimas jai tokio vaidmens, kuris tampa pagrindine Jūsų civilizacijos charakteristika, mus baugina.

Koalicija neatsisako kontaktų su žmonija ar atskirais Jos atstovais. Žmonijos susipažinimui mūsų įstatai be kokių nors papildomų sąlygų gali būti perduoti tuoj pat; pareikalavus vienai iš keturių šalių, liaudies remiamai, vyriausybei arba SNO sekretoriatui.

Koalicija nebus reikalinga žmonijai, kaip ir pastaroji Koalicijai, jeigu žmonės nepertvarkys savo loginio mąstymo pagrindo. Mūsų nuomone, jo pertvarkymui prireiks 60 - 70 tūkstančių metų, kas, atsižvelgiant į žmonijai gręsiantį pavojų yra paskutinis terminas. Būtina nutraukti beprasmį smurtą. Koncentruoti bendras pastangas mąstymo proceso pertvarkyme. Būtina sutikti su šio proceso

daugelio tūkstančių metų evoliucija, nes supažindinti vieną iš kariaujančių valstybių su nepertraukiamo loginio mąstymo principais būtų pavojinga. Tai būtų tolygu absoliutaus ginklo įteikimui ir galų gale atvestų prie žūties”.

# NSO avarija prieš 12000 metų

Apie neatpažintų skraidančių objektų avarijas yra daugybė pasakojimų. Ko gero viena garsiausių jų tai „Rosvelo incidentas“ įvykęs 1947 metais. Tačiau tokių avarijų yra nutikę -ymiai daugiau.

Daugelį metų ši istorija kurią papasakosime buvo paleoastronautikos tyrimu arkliuku. Ši medžiaga lig šiol keista ir sensacinga. Priešingai, kuo daugiau detaliu ryškėja, tuo daugiau klausimu kyla. Kas ypatinga įvyko?

Tai atsitiko 1937-1938 metais, kai kinu archeologai surengė archeologine ekspedicija į Kinijos kalnų regioną. Tie kalnai įvairiai vadinami: Bayan Hara Ula, Bajan HarŠan arba Bajan Hara Ula. Ši vietovė yra Cinghai ir Sicuanio provincijų pasienyje.

Iš šio regiono išteka Huanghes, Jangdzes ir Mekongo upės. Pastaroji teka į pietus ir yra svarbiausias Vietnamo vandens šaltinis. Šioje vietoje kalnai yra 5000 m virš jūros lygio, tačiau slėniuose, kurie yra 2000 m virš jūros lygio, vasarą maloniai šilta.

Mokslininkai mano, kad prieš 20 000 metu čia buvę daug šilčiau. O žmonių gyvenviečių pėdsakai siekia priešistorinius laikus. Ir dar vienas įdomus faktas: šiauriniame Bajan Hara Ulos kalnų pakraštyje yra keletas ežerų, vadinamu Žvaigždžių jūra.

1937-1938 metais šioje vietovėje archeologu ekspedicija, vadovaujama profesoriaus Ci Putei, urvuose atrado tvarkingai išrikiuotas kapavietes. Jose buvo daugybe palaikų. Jų vidutinis ūgis – apie 1,3 metro, taigi mažiau nei kokios nors mūsų planetoje gyvenančios tautos. Tiesa, dydžiu jiems prilygsta nebent pigmejai, gyvenantys Centrines Afrikos džiunglėse.

Nežinomos smulkaus sudėjimo, siaurų pečių, plonomis galūnėmis būtybės. Kai kuriuose šaltiniuose pažymimi silpni rachito požymiai. Kaulų struktūra tiksliausiai apibūdintume lygindami su paukščio ar skraidančio žinduolio. Jų galvos buvo neproporcingai didelės. Dėl didžiulių galvų ir mažo kūno šios būtybės atrodė nevykusiai ir neįprastai, tarsi būtų iš kito pasaulio. Lygiai taip pat, kaip mūsų dienomis vaizduojami žmogeliukai, dažnai grobiantys žmones!

Šios Kinijos dalies legendos ir mitai pasakoja apie mažo ūgio, liesus geltonodžius padarus, atvykusius iš debesų. Dėl išskirtinio bjaurumo ir nepanašumo į vietinius gyventojus jie buvo puldinėjami ir iššudyti. Net šiais laikais nepatikliems ir prietaringiems to kalnų regiono gyventojams urvai yra tabu. Todėl palaikai išliko nepaliesti iki ketvirtojo dešimtmečio, kai juos atrado archeologai.

Antropologai skeletus skirsto į dropus ir khamus, dvi šioje Bajan Hara Ulos srityje gyvenusias gentis, kurių išvaizda atitinka aprašytų palaikų. Jie nepriskiriami jokiai etninei grupei. Skeletų amžius yra maždaug 12 000 metu.

Tikra sensacija tapo 716 akmeninių skritulių, kurie buvo rasti šalia palaikų. Jie panašūs į senovines vieno centimetro storio, 30

cm diametro, su viduryje apvalia maždaug piršto diametro skyle plokštelės. Yra ir grioveliai. Tik nuo šiuolaikinių garso plokštelių skiriasi tuo, kad grioveliai eina iš vidurio spirale į pakraštį. Tarp dviejų griovelių išgravyruoti keisti rašmenys.

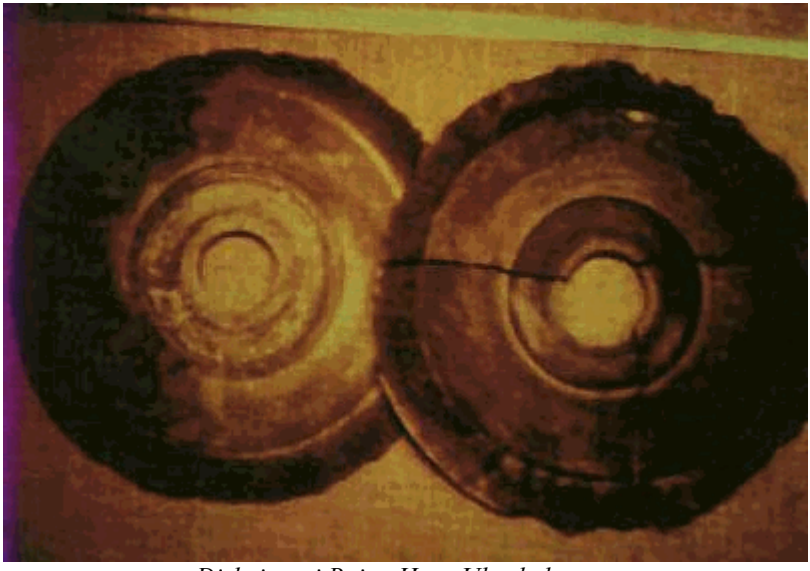

*Diskai rasti Bajan Hara Ulos kalnuose*

Kinų archeologai prie šių ženklų plušėjo daugiau nei 20 metų. Tik 1962 metais Pekino ankstyvosios istorijos akademijos mokslininkų komanda, vadovaujama profesoriaus Tsum Umnui, iššifravo kelių diskų įrašų fragmentus. Griovelių hieroglifai pasakoja nusileidusių kosmonautų nuotykius. Tai vyko tuo metu, kai, pagal mūsų klasikinę istoriją, kosminės keliones nebuvo įmanomos.

Metraštininkas, kuris savo istoriją užrašė ant akmeninių skritulių pasakoja, kad jo tautiečių grupė prieš 12 000 metų buvo nublokšta į trečiąją Saulės sistemos planetą. Leidžiantis jų kosminis laivas buvo smarkiai apgadintas. Truko medžiagų, todėl negalėjo pataisyti kosminio laivo ar sukonstruoti naujo. Nusileido visiškai svetimame pasaulyje ir buvo priversti šioje Bajan Hara Ulos srityje apsigyventi. Jei tikėsime minėtomis vietinėmis legendomis, tai priešiškai nusiteikusios gentys juos išnaikino.

Oficialusis mokslas ši fantastiškai skambanti pranešima, kuris 1965 metais prieš Ankstyvosios istorijos akademijos valią buvo paskelbtas Japonijoje, priėmė kaip provokacija. Kinija ir Tarybų Sąjunga nenoromis jį įsidėmėjo. Kinų archeologai buvo labai atsargūs kalbėdami šia tema.

Vakaruose tyrimu rezultatai, gauti penkių archeologu komandos, buvo ignoruojami (dar ir dabar) arba apšaukiami išsigalvojimu. Tas pranešimas netiko jau susidarytam pasaulio vaizdui, ji apjuodino, o tuos, kurie buvo užsispyrę ir rašė apie tai, paskelbė nepilno proto. Profesorius Tsum Umnui, žmogus, gražiausius savo gyvenimo metus paskyręs akmeninių skritulių paslapčiai įminti, paskelbęs savo darbą netrukus mirę nusiminęs ir mokslo pasaulio apjuodintas.

Ar tuo ir baigiasi Bajan Hara Ulos radiniu istorija? Ne, nes akmeniniu skrituliu pranešimas (mums ar kam nors kitam) nėra vien hieroglifas. Kad artefaktai butų nuodugniau ištirti, keletas radinių buvo nugabenti į Maskva. Tarybiniai mokslininkai padare keletą stulbinamų atradimų.

Atlikus cheminę analizę paaiškėjo, kad grioveliuose esančioje medžiagoje daug kobalto. Šio metalo kartu su nikeliu daugiausia randama Kanadoje ir Centrinėje Afrikoje. Kinijoje jis kasamas Cing-hai provincijoje, kurioje ir yra Bajan Hara Ulos sritis. Manoma, kad ateivių grupė, palikusi palikuoniams 716 akmeniniu skritulių, kobaltą panaudojo tikslingai. Šiandien kobaltas naudojamas kietinant specialius įrankius. Tie, kurie perdavė informaciją, norėjo, kad ji ilgiau išliktu ir perduotų neįtikėtiną žinią.

Chemikai žino, kad kobalte yra labai radioaktyvaus izotopo. Jeigu jo rastume skrituliuose, tai įrodytų, kad aukšto išsivystymo lygio civilizacija paliko pėdsakų, reiškiančių: „Mes čia buvome”. Tarybiniams tyrinėtojams radus kobalto kyla klausimas: kaip, turint omenyje tuometinį technikos lygi, šis metalas pateko į lydinį?

Be kobalto, dar rasta aliuminio ir silicio, turbūt grioveliuose sukūrusių magnetinį pėdsaką panašiai kaip magnetinėje juostelėje.

Todėl buvo iškelta hipotezė, kad informacija skrituliuose buvo užrašyta dvejopai. Pirmasis būdas rašmenys (dalis jų iššifruoti). Antrasis informacijos perdavimo būdas slypi metalu dengtuose grioveliuose. Gal tai magnetinis užrašas, laukiantis savo šifruotojų?

*Diskų raižiniai*

Pastarasis informacijos perdavimo būdas, matyt, buvo skirtas žmonėms, gyvensiantiems po kelių tūkstančių metų, intelektualiai ir techniškai išsivysčiusiems, kad sugebėtų papasakoti jų neįtikėtiną istoriją. O gal informacija apie liūdną likimą patyrusius astronautus buvo skirta jų tėvynainiams, jeigu šie ieškotų avariją patyrusių savo rasės atstovų?

Gal mums padėtų kitas Maskvoje padarytas atradimas. Mokslininkai pastebėjo keistą dalyką: prijungus oscilografą, radiniai vibruoja neįprastų dažnių virpesiais, lyg prie jų būtų prijungta stipri elektros srovė. O kas būtų, jeigu ji paveiktu stiprus elektros laukas? Šie apvalūs mažiausiai 12 000 metu akmenys tebėra iššūkis mokslui.

Akmeninių skritulių radimo vieta taip pat turi savo paslapčių. Bajan Hara Ulos urvuose buvo rasta keistų sienų piešinių. Juose pavaizduota mūsų Saulė, Mėnulis, kai kurios žvaigždės, mūsų

Žemė, jie visi sujungti taškeliu linijomis.

Ar šie piešiniai rodo kelią, kuriuo atskrido astronautai? Jų kelionė nesėkmingai baigėsi neįžengiamuose kalnuose, kaip rašoma akmeniniuose skrituliuose, ir tragedija, kai senieji gyventojai juos naikino.

Ar galėjo kas nors dar žinoti apie ką tik aprašytus įvykius? Pėdsakai (nors tuo kai kas abejoja) veda į Uzbekiją, viena iš iširusios Tarybų Sąjungos respublikų. Ta vieta, kuri yra už 2500 km nuo Bajan Hara Ulos, galima pasiekti lėktuvu. Rytuose ta vietove ribojasi su Tian Šanio prieškalnėmis, šiaurėje - Kirgizijos kalnais, pietuose - su Alajaus kalnų grandine. Tai slėnyje įsikūręs Ferganos miestas. Netoli Šio miesto, jei tikėsime 1968 metais „Sputniko" žurnale išspausdinta medžiaga, rastas keistas piešinys ant uolos. Veliau to piešinio rekonstrukcija tapo plačiai žinoma.

Paveikslo fone kaip kontūras driekiasi kalnų grandinė, prieš juos stovi žmogus kosmonauto skafandru. Virš jo, prieš stilizuotai nupieštą saulę kabo neaiškus objektas. Mūsų amžininkas neabejodamas pasakytų, kad tai įprastos formos NSO. Maži rutuliukai, matyt, vaizduoja kitus dangaus kūnus. Po NSO stovintis žmogus taip pat apsirengęs kaip tikras kosmonautas. Net antenos kyšo iš šalmo.

*Piešinio reprodukcija rasta uoloje netoli Ferganos*

Tačiau pačiame piešinio priekyje pavaizduota didelė kraupi figūra. Ši būtybė taip pat užsidėjusi šalmą. Jei paveikslas autentiškas, norėtume pastebėti, kad dailininkas, nupiešęs jį ant uolos, nelabai suprato perspektyvos vaizdavimo. Šviesos blikai ant šalmo gadina vaizdą, mat technikos neišmanantis dailininkas nežinojo, ką vaizduoja. Tačiau aiškiai matome antveidžio atidarymo mechanizmą, kažką panašaus į kvėpavimo žarnos ventili kaklo srityje. Kvėpavimo žarna, matyt, aprūpino nežinomą būtybę kvėpavimo mišiniu. Aiškiai matyti ir didelės, įkypos, migdolo formos tos būtybes akys.

Kas galėtų atsakyti, ar atsitiktinai tokias akis vaizduoja NSO pagrobimų aukos?

Veidas nėra aiškus, užtat kitos detalės pavaizduotos tiksliai. Šiame piešinyje štai kas labiausiai pribloškia: kairėje pirštine apmautoje rankoje ši kosmoso būtybė laiko skritulį. Ant jo pažymėti grioveliai, jų spiralės eina nuo vidurio į pakraštį. Primena akmeninį Bajan Hara Ulos skritulį!

Grįžkime į Kiniją, kur mįslės įminimo laukia 716 artefaktų. Aštuntajame dešimtmetyje Erichas fon Denikenas ir Peteris Krasa (Peter Krassa) nusprendė pasidomėti pagarsėjusia Tsum Umnui tyrimų ataskaita, turėjusia būti archyve. Kadangi Didžioji Raudonoji šalis viską, ypač panašaus pobūdžio paslaptis, slėpė už kinu sienos, tyrinėtojai oficialaus atsakymo nesulaukė.

Visai gali būti, kad per kultūrinės revoliucijos sąmyšį dokumentai apie 1937-1938 metų ekspediciją ir profesoriaus Tsum Umnui darbas buvo sunaikinti ar pradingo. Ši medžiaga galėjo būti priskirta ardomajai ar nukreiptai prieš komunistinę ideologiją. 1966 metais prasidėjo ir aštuntojo dešimtmečio viduryje pasibaigė „valymo" banga, kuria vykdė studentai ir Raudonoji gvardija. Tos „didžiosios proletarines kultūrinės revoliucijos" į pilietinį karą panaši suirute ir smurtavimas Kiniją pavertė prievartos ir žudynių lauku. Sunku net apytikriai nustatyti žuvusių žmonių skaičių ir sunaikintas didžiules kultūrines vertybes.

Ieškodami akmeniniu skrituliu mokslininkai atsitiktinai rado

pėdsaką. Jis nuvedė į Centrines Kinijos miestą Siani. Sianis, valdant vienuolikai dinastijų, ilgą laiką, daugiau nei 1080 metų, buvo Kinijos sostinė. Šiais laikais jis yra Sansi provincijos sostine. Sianis yra vienas turtingiausių Cinu, Tangu, Mingu dinastijų brangenybių lobynų. Šis Šilko kelio gale esantis legendinis miestas labai anksti tapo svarbiausiu Tolimųjų Rytų prekybos centru.

Šiandien Sianis turistų gerai žinomas ir lankomas miestas. Jei svečiuojates Kinijoje, būtinai turite užsukti į ši miestą, kaip ir į vieną iš trijų restauruotų ir lankytojams rodomų kinų sienos atkarpų ar pamatyti nepamirštamą Guilino upę.

Imperatorius Ši Huangdi (259-210 m. pr. Kr.) iš Cinu dinastijos dar jaunuolis būdamas suplanavo savo būsimą mauzoliejų. Matyt, jis labiau rūpinosi savo anapusine gerove nei šiapusine. Tam, kad niekas nedrumstu jo kapo ramybes, jis įsakė iš molio pagaminti daugybe arklių, vežimų ir ginkluotų karių ir jais apstatyti jo paskutinės ramybės vieta. Įžymiąją terakotinę armiją 1974 metais atsitiktinai atrado darbininkai greždami šulinį. Pavadinimas prigijo archeologu terminologijoje ir kelionių prospektuose.

*Terakotinė armija*

Lig šiol iškasta 8000 skulptūrų, tačiau archeologai mano, kad tai tėra nedidele lobio dalis. Dirbama toliau. Dar daugybe terakotiniu figūrų žemėje laukia savo atradėjų. Nors kultūriškai ir istoriškai senojo Cin Huangdi terakotinė kariuomenė įdomi, šiuo atveju mums ji nėra tokia svarbi. Pasirodo, likimas į Siani atbloškė du Bajan Ha-ra Ulos akmeninius skritulius!

Sianio priemiestyje kinų darbininkai, kasdami gamyklai pamatus, 1953 metais aptiko neolito laiku gyvenvietę - taigi jai apie 6000 metų. Ši Banpo kaimu pavadinta gyvenviete yra geriausiai išlikusi akmens amžiaus gyvenviete Kinijoje. Tam, kad radiniai butu apsaugoti nuo oro permainų, ir juos galėtų pamatyti lankytojai, buvo įkurtas Banpo muziejus. Jis iš dalies apima 100 000 kvadratiniu metru plotą. Archeologu nuomone, tai irgi tik dalis, gal tik penktadalis, viso gyvenvietes ploto. Banpo muziejui priklauso ir keletas mažesniu pastatų. Juose eksponuojami radiniai iš naujesniu laikų gyvenvietės, kurioje gyveno apie 200-300 žmonių.

Kaip tik tame Banpo muziejuje austrų inžinierius Ernestas Vegereris (Ernst Wegerer) aptiko du panašius į 1938metais atrastus akmeninius skritulius. Inžinierius po Kinija keliavo 1974 metais ir net nufotografavo tuos artefaktus. Muziejaus direktorė su kuria jis kalbėjosi, žinojo kiekviena šukę, jos atradimo vieta, kam ji buvo naudojama. Kai kalba pakrypo apie akmeninius skritulius, moteris kažką nerišliai sumurmėjo apie „kultūrinius skritulius", kurių paskirtis nežinoma.

Austrų inžinieriui buvo leista artefaktus paimti į rankas. Plokšteles buvo apie 29-30 cm skersmens, apie 1 cm storio, jose buvo išraižyti grioveliai, kurie nuo piršto skersmens kiaurymes viduryje sukosi spirale iki plokštelės pakraščio. Vizualiai atrodė, kad skrituliai iš akmens, gal panašūs į marmurą, tačiau jie buvo tokie kieti kaip granitiniai. Kiekvienas skritulys svėrė apie 1 kg, o tai liudija dideli medžiagos tankį.

Šis atsitiktinis atradimas kelia tokių klausimų, į kuriuos sunku atsakyti. Ar tos dvi plokštelės iš Banpo muziejaus tikrai yra iš 716 Bajan Hara Ulos radimvietės? Kadangi radinys toks

nepakartojamas, matyt, taip. Kodėl pavieniai egzemplioriai išmėtyti po įvairius šalies muziejus?

Ar ant akmens išraižyto pranešimo vertimas buvo toks svarbus, kad artefaktus reikėjo išsklaidyti į visas šalis? Gal kultūrinės revoliucijos sumaištis atbloškė kelis neįprastus radinius į provincija, toli nuo sostinės neramumu ir sukrėtimų, kad butų saugūs? Koks likimas tu egzempliorių, kurie buvo išsiųsti į Maskva? Ar likę jų pėdsakų? Tolimesni tyrimų rezultatai kruopščiai slepiami ar nutylimi.

# Laisvio pagrobimo istorija

Daugelyje pagrobimų istorijų dažniausiai minimi maži, 1 m ar 1,5 m aukščio, padarai. Jie, atrodo, panašūs į žmones ir kartu į embrionus. Juos dėl ūgio, odos ar drabužių spalvos, vadina „mažais pilkais žmogeliukais". Jie skiriasi nuo kitų homanoidų.

*Pilieji ateiviai dažnai minimi pagrobimų istorijose*

Jiems būdinga, palyginti su kūnu, didelė plika galva. Akys didelės, įkypos ir siaura, į plyšį panaši, burna be lūpų, nosies tik užuomazga, dažnai tik dvi skylutės. Atrodo, kad šios būtybės neturi ausų ir plaukų ant kūno. Jų didelės, toli viena nuo kitos esančios akys veidui suteikia rytietiškų bruožų.

Pirmiausia stebėtojai netoli pamato neįprastą šviesą. Ne visada žmogus pagrobiamas. Daugeliu atvejų vyksta „mentalinis bendravimas", tai yra minčių perdavimas, kurį tos paslaptingos būtybės puikiai moka.

Šį laišką apiemistika.lt 2013 metų sausio mėnesį gavo iš vieno portalo lankytojų kuris save pasivadino Laisviu. Joje pasakojama apie nepaprastą susitikimą su nežemiška gyvybės forma. Pasak laiško autoriaus tai pakeitė jo gyvenimą. Siūlome patiems perskaityti ir nuspręsti kiek joje yra tiesos.

"Norėčiau jums papasakoti nutikimą kuris pakeitė mano gyvenimą. Visa tai gali atrodyti netikra ir išgalvota, tačiau mano tikslas yra ne įtikinti, o papasakoti. To nesu pasakojęs net savo draugams, tad visą laiką šią istoriją slėpiau savyje.

Man dabar 25 metai. Niekada netikėjau jokiais ateiviais, nežemiška gyvybės forma ir NSO. Visa tai atrodė kaip vaikų šnekos. Iš vis savo gyvenime netikėjau jokiais paranormaliais reiškiniais ir tuo nesidomėjau. Pasakoju tai tam, kad suprastumėte, jog ši istorija nėra mano kūrybos vaisius, nes daug kas patyrę panašius išgyvenimus būna apšaukti melagiais, kadangi jie domisi panašiais mistiniais reiškiniais ir pasak istoriją išklausiusių žmonių, jie tik siekia išgarsėti.

Pradėkime. Man buvo 20 metų kuomet išsiskyriau su drauge ir viską metęs išvykau iš Lietuvos. Kaip ir dauguma lietuvių vykau į Didžiąją Britaniją, o tiksliau į vieną mažą miestelį esantį šalia Liverpulio. Ten buvo mano draugas, tad galėjau tikėtis jo pagalbos ir paramos ieškant darbo.

Gyvenimas ėjosi ta pačia rutina. Darbas, namai, savaitgaliais pramogos ir viskas vėl iš naujo iki vieno įvykio. Nepamenu dabar tiksliai datos, tačiau tai buvo spalio mėnesio galas, kuomet laukuose pirmą kartą pamačiau keistas šviesas.

Kadangi gyvenau mažame miestelyje, čia nebuvo daugiabučių. Mano namas stovėjo pagrindinės gatvės, einančios pro visą miestelį, gale. Pro langus matėsi pievos, bei Anglijai tipinės kalvos. Tą vakarą sėdėjau savo kambaryje ir pro langą pamačiau, šviesas kurios skraidė po dangų. Susidomėjau kas tai yra ir priėjau pažiūrėti arčiau.

Šviesos buvo 4. Jos judėjo įvairiomis trajektorijomis, tai pirmyn, tai atgal. Atrodė, kad žaidžia gaudynių ar kažkas panašiai. Pirma mintis išvydus šviesas buvo tai, jog čia kažkokie lėktuvai valdomi radijo bangomis. Net nepagalvojau apie jokius NSO ar ateivius. Kuomet ėmiau tas šviesas stebėti ilgiau supratau, kad tai negali būti jokie radijo bangomis valdomi lėktuvėliai. Jų skridimo greitis ir manevrai niekaip negalėjo būti panašūs į jokius žmonių sukurtus prietaisus. Tos šviesos tiesiog pakeisdavo skridimo kampą iškart, nedarant jokių posūkių. Kartais skrisdavo į vieną pusę ir staigiai pajudėdavo atgal. Bežiūrint pro langą supratau, kad tai kažkas išskirtinio. Negalėjau pasikviesti draugo, nes jis tuo metu dirbo naktinėje pamainoje. Jo darbo grafikas buvo dirbti naktimis, o mano iš ryto.

Pasiėmiau savo telefoną ir pradėjau filmuoti, tačiau prieš 5 metus telefonų kameros buvo tikrai prastos ir vaizdo įraše kurį nufilmavau beveik nieko nesimatė, nes tuo metu kai filmavau,

lauke jau buvo sutemę. Po kokių 10 minučių NSO stebėjimo (dabar nebijau pasakyti, kad tai buvo NSO, nes puikiai tai žinau) tos šviesėlės pranyko. Tas vakaras baigėsi be jokių keistenybių ar kitokių nutikimų.

Grįžus draugui iš darbo jam papasakojau apie tai ką mačiau, jis tik nusijuokė ir pasakė, kad man gal pasivaideno, ar, kad tai buvo tik lėktuvai ar dar kas nors. Žodžiu nelabai jis susidomėjo mano istorija ir nelabai kreipė į tai dėmesį. Praėjus kokioms 4 – 5 dienoms aš ir vėl išvydau tas šviesas. Tik šį kartą jos skraidė kur kas arčiau namų.

Buvo apie 23h nakties ir aš jau gulėjau lovoje, tačiau pamačius pro langą, kad kažkas šviečia atsistojau pažiūrėti. Jos skraidė tikrai arti. Galėjau įžiūrėti šviesų kontūrus. Pastebėjau, kad tai metaliniai objektai. Beje, šį kartą jų buvo tik 2. Pamačius, kad tai metaliniai objektai iškart pagalvojau apie NSO ir ateivius. Pamenu kaip nutirpo visas kūnas. Tiesiog sustingau stovėdamas prie lango. Apėmė kažkokia stipri baimė. Dažnai žmonės sako, kad norėtų pamatyti ateivius, tačiau kai pamatai kažką tokio keisto ar suvoki, kad tai padarai iš kitų planetų tu pasimeti, tavo kūną tiesiog suparalyžiuoja. Bent jau man nutiko būtent taip.

Stebint NSO antrą kartą buvau toks išsigandęs, kad pamiršau jog galiu juos nufilmuoti, kadangi jie buvo žymiai arčiau. Įdomumo dėlei galiu pasakyti, kad šį kartą objektai neskraidė taip kaip aną kartą. Jie kybojo ore ir lėtai judėdavo tai į vieną pusę, tai į kitą.

Kas nutiko vėliau sunku ir paaiškinti. Pamenu save stovintį prie lango ir su išgąsčiu žiūrintį į tuos objektus kurie kybojo ore maždaug 100 metrų atstumu nuo mano namų. Ir kitą minutę aš prabundu savo lovoje. Buvo apie 6h ryto. Nieko neatsiminiau, nei kaip atsiguliau į lovą, nei to kas nutiko su NSO. Visiškai nieko. Vieną minutę aš žiūriu į juos, o kitą jau guliu savo lovoje praėjus maždaug 7 valandoms. Prireikė gal kokių 5 minučių kol susigaudžiau kas ir kaip. Pašokau iš lovos ir vėl priėjau prie lango. Ten nebuvo nieko. Jokiu skraidančių objektų.

Po to karto ėmiau vis dažniau galvoti apie tai kas nutiko,

Bandžiau atgaminti visą to vakaro seką. Mąsčiau ar tai galėjo būti tik sapnas. Tačiau kuomet išvydau šviesas pro langą aš nė nemiegojau. Aš tik gulėjau lovoje ir žaidžiau telefonu, nė nenorėjau dar miego.

Taip pat pastebėjau kai ką keisto ant savo dešinės rankos. Joje buvo mėlynė. Tačiau ne mėlynos, o geltonos spalvos. Kokių 2×2 cm dydžio. Stengiausi save raminti ir įtikinėti, kad nieko man nenutiko. Bandžiau sukurti kokią nors teoriją, kad tik pasijausčiau ramiau. Sau pasakiau, kad ko gero iš didelio išgąsčio nepajutau, kaip įsinorėjau miego ir taip atsigulęs į lovą užmigau, o ranką susitrenkiau kambaryje, nes nedegiau šviesos kai ėjau prie lango ir kambaryje buvo tamsu, tačiau viduje vis vien jaučiausi sutrikęs ir išsigandęs.

Tą dieną darbe dirbau kaip ne savas. Nenorėjau, kad baigtųsi darbo diena, nes žinojau, kad reikės grįžti namo, o namuose teks ir vėl praleisti naktį vienam. Su draugu kuris dirba naktimis mes susitinkame tik rytais, jei aš atsikeliu anksčiau ir savaitgaliais, nes kai aš dirbu jis miega ir atvirkščiai. To kas nutiko tą vakarą jam nepasakojau niekada. Maniau, kad pradės juoktis ir palaikys bepročiu.

Taip praėjo apie pora mėnesių. Šviesų daugiau nebemačiau ir viskas rodosi stojo į savas vėžes. Vėl darbas, namai, pramogos iki vienos nakties kuri padėjo man atsiminti kas nutiko tą paskutinę naktį kuomet mačiau NSO.

Taigi praėjus porai mėnesių po mano matytų NSO aš susipažinau su viena panele (ne lietuvė). Ji užsiiminėjo joga ir

meditacija. Mes pradėjome susitikinėti ir ji įkalbėjo mane medituoti kartu. Nelabai buvau sužavėtas visu tuo, tačiau ko nepadarysi vardan gerų ir gražių santykių. Ji papasakojo meditacijos esmę, kaip tai reikia daryti ir ką tai gali suteikti gyvenime. Pasak jos, meditacija atpalaiduoja žmogaus smegenis ir sielą. Pajunti gyvenimo džiaugsmą. Žmogui tai suteikia pilnatvę ir kitokį supratimą apie pasaulį. Vienu žodžiu maniau, kad tai tik pasakos ir nieko daugiau.

Nepaisant to ėmiau su ja medituoti. Galiu pasakyti, kad vos po pirmo karto pajutau, kad tai veikia. Kad meditacija tikrai padeda suprasti pasaulį. Esu jai dėkingas už tai ko mane išmokė. Mes nesame dabar kartu, tačiau meditacija užsiimu iki šiol. Taigi po kokių 2 – 3 bandymų pastebėjau, kad man tikrai sekasi lengvai atsipalaiduoti. Ėmiau pastebėti, kad sapnai tapo kur kas aiškesni, ėmiau atsiminti sapnų detalias. Pasakoju tai todėl, kad meditacija padėjo atsiminti daug pamirštų dalykų tarp kurių buvo ir ta naktis kuomet atsibudau lovoje nesupratęs kaip nuėjau miegoti.

Žinoma tie atsiminimai negrįžo iškarto visi. Viskas vyko po truputi. Kartais vaizdai iškildavo medituojant, kartais sapnuose. Niekada nebuvau toks žmogus kuris turi gerą ir lakią fantaziją, tad buvo sunku susigaudyti ar tie atsiminimai tikri, ar tai tik mano sukurta fantazija. Tie vaizdai ir atsiminimai grįždavo po truputi. Vieną kartą pradedi atsiminti vieną kažkokį gyvenimo įvykį, kitą kartą visiškai kitą.

Noriu, kad suprastumėte, jog tolimesnė mano istorijos dalis bus sudėliota iš visų tų atsiminimų, nes po kiekvieno tokio atminties grįžimo bandydavau juos sudėlioti ir sujungti į vieną visumą. Ir tie atsiminimai dažniausiai būdavo gana trumpi. Lyg kokia ištrauka iš filmo.

Tarkim tą vakarą kuomet po NSO stebėjimo prabudau lovoje reikėjo dėlioti iš daugybės vaizdų ir atsiminimų, nes jie kaip jau sakiau grįždavo po truputį. Kartais atsimindavau ir tuos laikus kai dar buvau mažas. Tas ko gero ir trukdė suvokti, kad tai realūs nutikimai, o ne mano fantazija, nes imdavau prisiminti tokius dalykus kurių rodos niekada nebuvo ir negalėjo būti. Beje jie būdavo susiję ne tik su pagrobimais (nes kiek dabar atsimenu jų buvo trys), bet ir šiaip su kokias nors prisiminimais kurie neverti didesnių aptarimų. Beje, kai kurių detalių aš vis vien neprisimenu ir tokių yra gana daug.

Taigi toliau istoriją tesiu iš sudėliotų atsiminimų kurie padėjo susidaryti šiokį, tokį vaizdą apie tai kas su manim yra nutikę ir galbūt vis dar vyksta.

Tą vakarą, prieš 5 metus kuomet stebėjau NSO pro savo langą nutiko pirmasis pagrobimas (bent jau aš taip maniau). Kaip minėjau jų buvo iš viso trys (bent man taip atrodo). Tačiau niekaip nepavyksta atsiminti pačių pagrobimo detalių, o tiksliau niekaip nepamenu kaip patekau į jų erdvėlaivį. Iš visų tų trijų pagrobimų to niekaip nepavyksta atsiminti. Kaip ir nepavyksta atsiminti, kaip jie mane paleidžia ar išlaipina iš savo laivo. Beje, aš niekada nevadinu jų ateiviais, nes negaliu tiksliai pasakyti kas tokie buvo tuose skraidančiuose objektuose. Aš nei karto nesu matęs jų išvaizdos, tačiau apie tai kiek vėliau.

Taigi vieną minutę aš stoviu prie lango, o kitas, artimiausias vaizdas kurį pamenu, tai ryški šviesa krentanti iš lubų. Taigi jaučiu, kad guliu ant kažkokio kieto stalo, ar kažko panašaus. Širdis plaka kaip pašėlusi. Ta šviesa krentanti nuo lubų buvo ne iš kažkokio objekto, tarkim kaip lemputė ar šviestuvas. Ji sklido iš visur, lyg lubos šviestų. Patalpos aukštis nebuvo labai didelis, kaip tarkim mūsų namuose, tad atrodė, kad ta šviesa yra labai arti

manęs. Ji buvo be galo ryški, o akims patekusioms iš tamsos į taip ryškiai apšviestą patalpą buvo per ne lyg skausminga žiūrėti, tad visą laiką mirkčiojau ir stengiausi ką nors įžiūrėti.

Mano širdis plakė kaip pašėlusi. Buvau be galo išsigandęs. Visą laiką jaučiau kažkokią paniką ir stiprų bejėgiškumo jausmą. Jaučiau, kad šalia manęs kažkas yra, tačiau niekaip negalėjau pamatyti, nes mano galva buvo apjuosta kažkokiu tai diržu ar įtvaru kuris laikė mano galvą vienoje pozicijoje. Galėjau tik judinti akis ir taip pasistengti pamatyti kas yra šonuose, tačiau pakreipus akis į šoną tas vaizdas susilieja ir pavykdavo įžiūrėti tik kažkokius šešėlius.

Gulėdamas ant to stalo aš šaukiau, rėkiau, klausiau kodėl jie man tai daro, kodėl mane laiko. Prašiau paleisti, tačiau jokio atsakymo negavau. Jaučiausi toks bejėgis. Sunku pasakyti kiek laiko praėjo, nes žmogui patiriant stresą laikas juda kitokiu tempu, tačiau manau, kad praėjo kokios 5 minutės kuomet išgirdau kaip į patalpą įeina kitos būtybės. Spėju, kad jų buvo 2 ar 3. Tuomet išgirdau balsą savo galvoje.

Sunku paaiškinti tą jausmą. Tu girdi garsą, bet kuo puikiausiai suvoki, kad tai girdi ne tavo ausys. Tu suvoki, kad tai skamba tavo

mintyse ir visa tai yra kažkaip kraupu. Pamenu, kai išgirdau tą balsą man ramiau nepasidarė. Prieš tai šaukiau, kad paleistų, klausiau kodėl man tai daro, tačiau kuomet atsirado galimybė kažko paklausti ir būti išgirstam, apėmė dar didesnė baimė vien dėl to keisto potyrio, jog girdi garsus galvoje.

Man buvo pasakyta: “nusiramink, tau viskas bus gerai”. Kuomet būtybė pamatė, o gal ir pajautė, nes ko gero jie galėjo skaityti mano mintis, kad aš dar labiau išsigandau, man buvo pasakyta, kad visa tai yra daroma dėl “šviesesnės ateities”, kad ir ką tai galėtų reikšti. Pagalvojau, apie ką jie po velnių šneka ir kaip man pasakyti tai ir tuomet balsas galvoje pasakė: “galvok apie tai”. Tuomet susigaudžiau, kad tai ką aš pagalvoju jie supranta ir norint užduoti klausimą tereikia pagalvoti apie tai. Paprašiau jų paleisti mane, tačiau vėl buvo atsakyta apie kažkokią “šviesesnę ateitį”.

Iš tų visų pagrobimų kuriuos atsimenu niekada nesu girdėjęs kito balso. Visada su manimi bendraudavo ta pati būtybė. O gal jie naudoja tą patį balsą ir kiekvienai skirtingai būtybei kalbant girdisi tas pats garsas? Šito atsakyti negaliu, nes tikrai nežinau. Jei papasakoti plačiau apie tą balsą, tai jis yra kažkoks keistas. Skamba lietuvių kalba, tačiau neatrodo, kad tai žmogus balsas. Žinoma jis skamba, kaip žmogaus, tačiau kažkoks kitoks. Lyg dirbtinis. Be to kai tas padaras vaikšto tu suvoki kur jis yra. Nors garsas sklinda mintyse tu kažkokiu būdu puikiai suvoki, kad kartasi jis ateina iš vienos pusės, kartais iš kitos.

Taigi jie prie mano galvos pridėjo kažkokį labai šaltą prietaisą ir pajutau spengimą ausyse. Tai truko vos keletą sekundžių, tačiau po tokios procedūros aš pasijutau atsipalaidavęs ir nusiraminęs. Tas išgąstis kurį jaučiau pranyko. Dabar atsimenu, kad tą patį prietaisą jie yra naudoję ir per mano paskutinį pagrobimą, kuris lygiai taip pat mane nuramino. Deja nepamenu dėl pirmojo pagrobimo, nes kiek pavyko atsiminti tai pirmas vaizdas iš to pagrobimo yra kuomet aš jau esu nusiraminęs.

Kad būtu aiškiau ir nekiltų bereikalingų klausimų noriu pasakyti, kad atsimenu kaip buvau pagrobtas kuomet buvau dar

vaikas, gal kokių 7 – 8 metų. Sunku dabar pasakyti. Tuomet šis pagrobimas apie kurį ir pasakoju, kuris nutiko prieš 5 metus ir pats paskutinis, kuris buvo prieš pora metų kuomet buvau grįžęs iš Anglijos į Lietuvą aplankyti tėvų. Apie visus tuos pagrobimus papasakosiu vėliau, kad nešokinėt nuo minties prie mintis.

Po prietaiso panaudojimo pasidarė tikrai ramiau. Nustojau bijoti, nors išgąstis vis vis vien kažkiek jautėsi. Negaliu papasakoti žodis žodin ką mes kalbėjomės, tačiau esmę pasistengsiu perteikti. Kai paklausiau ką jie man padarė, atsakymą gavau, kad jų prietaisas nuramino mane tam, kad nustočiau bijoti ir, kad turiu mažiau jaudintis, kadangi mano organizmas dėl išgąsčio yra nepasiruošęs priimti jų vaistų. Paklausiau apie kokis vaistus jie kalba, tačiau atsakymo taip ir nesupratau. Man paaiškino kažką apie mirties sąvoką ir apie žmonijos bandymus kovojant su ligomis.

Vėlesnių kelių ar keliolikos minčių mūsų pokalbio nebepamenu. Nežinau apie ką mes kalbėjomės ir kas vyko. Sekantis dalykas kurį pamenu tai to balso pasakojimas apie žvaigždes ir žvaigždynus. Tačiau aš astronomijoje nelabai ką ir susigaudau tad man tai buvo tik kažkokie pavadinimai. Bandyčiau spėti, kad galbūt tas pasakojimas buvo apie jų gimtąją planetą. Galbūt aš paklausiau jų iš kur jie ir jie bandė man tai pasakyti. Sunku pasakyti kai to nepameni.

Vėliau man paaiškino, kad aš dabar esu jų laive kuriame man bus atlikta procedūra kurios metu jie paims mūsų gyvybės ir išskirtinumo skystį (turbūt kraują aš pagalvojau). Štai tuomet pajutau dūrį į dešinę ranką. Tikriausiai po šios procedūros man ir

atsirado ta gelsva mėlynė dešinėje rankoje. Man buvo paaiškinta, kad aš esu kitoks. Aš esu išskirtinis ir išrinktas jų. Kad tokių kaip aš yra daugiau ir visa tai ką jie daro su tokiais "išrinktaisiais" nuves žmoniją prie šviesesnės ateities. Jie visą laiką kažką sakydavo apie geresnę ateitį.

Kuomet paklausiau kas jie tokie, balsas galvoje atsakė, kad jie yra mūsų broliai ir seserys iš toli, kad jie nelinki mums nieko blogo ir jie čia tam, kad padėtų mums. Nelabai supratau kuo visa tai gali mums padėti. Manau, kad jiems svarbiausia buvo mane visą laiką raminti tam, kad nesijaudinčiau ir būčiau atsipalaidavęs, nes kitaip neveiks jų tos procedūros ar dar kas.

Po kurio laiko kai akys apsiprato prie ryškaus apšvietimo bandžiau pažiūrėti kaip jie atrodo, tačiau pakreipus akis į šalį (kadangi galvos pasukti negalėjau) matydavau tik, kažkokį šešėlį, lyg žmogaus siluetą. Taip niekada gerai ir neįžiūrėjau kas jie tokie ir kokia jų išvaizda, tik kas kart prisiminus visus tuos pagrobimus vienas dalykas nesikeičia. Šalia jų kažkaip jautiesi labai keistai. Nežinau ar tai iš baimės, tačiau tokį jausmą jausdavau tik kai būdavau šalia jų.

Ne visas detalias atsimenu ir negaliu tiksliai pasakyti kiek laiko ten išbuvau, bet spėju, kad tai truko apie 30 minučių. Beveik visą tą laiką kalbėjau su vieną būtybe. Kiekvieno klausimo ir atsakymo aš tikrai nepamenu. Ji manęs nieko neklausė tik atsakinėjo į mano klausimus. Atsakymai kartais būdavo tikrai nesuprantami ir niekaip nesusigaudydavau ką tuo norima pasakyti, tarkim, kad ir apie tą mūsų šviesesnę ateitį.

Net ir dabar yra ganėtinai daug detalių kurių nepamenu, tačiau man atrodo, kad tai ką jis su manimi darė tai tik tas kraujo paėmimas iš rankos. Bent jau jie sakė, kad paims mano "gyvybės skystį", o galbūt net gi kažko suleido. Po tos procedūros sakė, kad reikia dabar palaukti kol paaiškės rezultatai ir ar nereikės visko pakartoti. Pastoviai mane ramino, kad aš esu saugus ir jie linki man tik gero.

Kuomet paklausiau kodėl aš, kodėl jie pasiėmė mane, būtybė atsakė, kad aš savo viduje turiu kažką ką turi milijonai žmonių Žemėje. Pasak jų tas kažkas yra kažkokios atmainos virusas ar tai liga ir jie man nori padėti tai sutvarkyti. Žinoma aš jaučiausi gerai ir nemaniau, kad sergu kažkuo ir, kad man reiktų jų pagalbos, tačiau nesiginčijau dėl to. Kažkuriuo metu paklausiau ar jie dažnai mus lanko. Man buvo atsakyta, kad jie mūsų planetą žino tūkstančius metų. Kad jie mus stebi ir nori padėti mūsų civilizacijai tapti išsivysčiusiai, kad galėtumėme vėl būti savo vietoje. Pasak to balso kadaise mes buvome išsivystę ir toli pažengę, tačiau mums teko pradėti viską iš naujo, tad jie čia tam, kad viską paspartintų.

Žinoma dabar pagalvojus tai koks čia padėjimas? Pagrobia žmones, atlieka kažkokius tyrimus. Kuo tai mums gali padėti? Ar negeriau būtų susisiekti su mūsų valdžia ir bendradarbiauti? Tačiau tada tokių klausimų nekilo. Kaip visada, geriausios mintys ateina po visko.

Būtybė, kažką pasakojo, apie tarpusavio gerus santykius kuriuos jautė mūsų civilizacijos ir, kad jie yra mūsų kosmoso broliai. Aš paklausiau kodėl negaliu jų matyti ir kaip jie atrodo. Man buvo atsakyta, kad jų tikra išvaizda yra kitokia nei mūsų ir

mes to kol kas negalime suvokti, nes mūsų protas nepriims to kaip savaime suprantamu dalyku. Mintyse ėmiau įsivaizduoti kaip jie galėtų atrodyti. Pro akis prabėgo daug vaizdų, tokių kaip ko gero visiems puikiausiai žinomi "pilkieji ateiviai" su dideliomis galvomis ir juodomis akimis. Bandžiau įsivaizduoti kažkokius vabzdžius su kojomis ir rankomis, siaubūnus iš siaubo filmų.

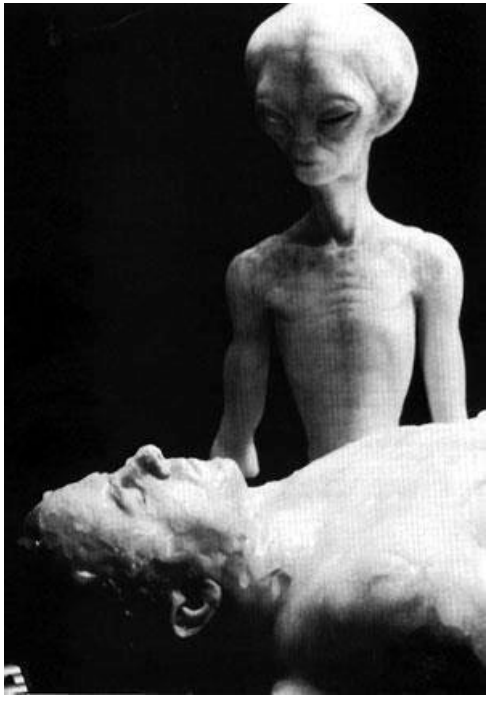

Būtybė turbūt galėjo suprasti net apie tai apie ką aš galvoju, nes ji man atsakė, kad mano mintys yra toli nuo tiesos. Kad tai ką aš įsivaizduoju yra fizikiniai kūnai, ir kadaise jie tokius turėjo, tačiau jų tikrasis pavidalas yra kitoks. Aš paklausiau ar jie yra dvasios, tačiau būtybė nesuprato kas yra dvasios ir aš pagalvojau apie mirusius žmones ir jų sielas gyvenančias po mirties. Nors balsas mano mintyse būdavo toks pat, be jokių emocijų, intonacijų, lyg būtų kokios programos skaitomi žodžiai, tačiau tą kart pajutau, kad būtybei pasidarė linksma, ar kažkas panašaus. Ji atsakė, kad ne. Jie nėra mirę tik jų tikras pavidalas yra kitokios dimencijos ar tai kitokio matavimo (nelabai supratau). Taip pat pasakė, kad jie gali naudoti ir dirbtinį apvalkalą kuris mums būtų aiškesnis ir suvokiamas kaip gyvybė, nes to kas jie yra dabar mes nelaikome gyvybe.

Kaip minėjau anksčiau aš jų niekada nemačiau. Akių krašteliu pavykdavo pamatyti tik kažkokį šešėlį, ar tai siluetą. Gal jų kūnas ir yra kaip koks nors šešėlis? Kaip koks dūmų debesis sklandantis ore, tačiau jie yra tikri ir mastantys? Gal todėl mums būtų sunku

suvokti, kad jie yra gyvi sutvėrimai? Tarkim kaip tu galėtum suvokti, kad dūmai ar rūkas turi protą ir jis gali kalbėti, gyventi, vaikščioti? O gal mūsų akys negali pamatyti daugiau detalių jų kūnuose? Tarkim gal yra kažkas daugiau, bet mūsų akys nepritaikytos matyto to?

Taigi, po kurio laiko man buvo pasakyta, kad procedūra pavyko ir, kad tuojau mane gražins ten iš kur paėmė. Aš paklausiau kur mes esame dabar ir ką jie man padarė. Balsas atsakė, kad jie mane gydė nuo to, nuo ko mūsų daktarai nesugeba pagydyti ir, kad mes dabar pakeliui į namus.

Vėliau pamenu, kad klausiau dar kartą apie mūsų būvimo vietą ir ar mes kosmose, bet iš to pagrobimo dagiau nieko nebepamenu. Sekantis dalykas ką atsimenu tai kuomet atsibudau lovoje. Žinoma tada dar neatsiminiau kas man buvo nutikę tik pribėgau prie lango pažiūrėti ar dingo tie NSO kuriuos aš stebėjau ir, kad pajaučiau jog yra kažkokia mėlynė ant dešinės rankos. Beje, ta mėlynė pranyko ganėtinai greit.

Na rodos aprašiau viską ką atsimenu iš šio pagrobimo, tačiau kaip sakiau jų išviso buvo trys (bent jau tiek pamenu pats) ir nei viename iš jų nepamenu kaip atsirandu jų laive ir kaip iš jo esu išleidžiamas.

# Ateivių egzistavimo įrodymai?

Egzistuoja daugybė pasakojimų apie ateivių pagrobimus ar NSO stebėjimus, tačiau tikrų neginčijamų įrodymų vis dar trūksta.

Daugelį metų NSO fenomeno tyrėjai diskutuoja apie daktaro Džonatono Rido susitikimą su nežemiškos kilmės būtybėmis. Džonatonas teigia, kad 1996 metais Vašingtono valstijoje, JAV, jis pastebėjo keistą būtybę, kuri nelaimingo nutikimo metu žuvo. Ridas ją suvyniojo ir parsigabeno namo.

Visa istorija skamba taip. Džonatanas Ridas 1996 vaikštinėjo su savo šunimi po mišką esantį netoli jo namų. Staiga šuo išgirdo ar pajautė kažką keisto ir pradėjo muistytis bei stengėsi ištrūkti iš pasaitėlio. Tuomet Ridas pamatė ateivį kuris stovėjo netoli jo. Šuo puolė keistąjį padarą. Kovą rodėsi laimi ateivis, tad Džonatonas metė didelę medžio šaką, kurią buvo paėmęs nuo žemės kuomet jo šuo pirmą kartą pradėjo keistai elgtis, ir metė ją į ateivio pusę. Atsitiktinumo dėka šaka pataikė ateiviui į galvą ir jis krito vietoje.

*Kadras iš Dž. Rido filmuotos medžiagos*

Ridas pamanė, kad jis užmušė ateivį jį parsigabeno namo. Supratęs, kad juo niekas nepatikės jis nufilmavo ateivio apžiūrą

savo svetainėje ant stalo. Vėliau jis būtybę įdėjo į šaldiklį. Deja ateivis tikriausiai buvo vis dar gyvas, kadangi vėliau jis jo savo šaldytuve neberado. “Ateivis galėjo iš jo pabėgti, nes šaldiklis buvo nerakinamas” – teigė jis.

Ar tai tikra istorija, ar ne spręsti jums, tačiau ufulogų draugijose vis dar nenurimsta ginčai apie D.Rido susuktą filmuką jo namuose.

Kita istorija pasakoja apie ateivių embrioną kuris buvo pašalintas moteriai iš gimdos. Kaip praneša Britų paranormalių reiškinių tyrimų organizacija B.E.A.M.S. (British Earth and Aerial Mysteries Society), 2010 metais Italijoje ateiviai grobė moterį ir su ja atlikinėdavo eksperimentus. Vėliau jie ją keletą kartų apvaisino norėdami sukurti ateivio ir žmogaus hibridą. Informacija apie šį nepaprastą reiškinį į viešumą pradėjo skverbtis, kuomet atlikus abortą moters įsčiose buvo rastas hibridas kuris jokiais būdais negali priminti kūdikio.

*Hibridas rastas moters įsčiose*

Moteris teigia, kad ateiviai pradėjo ją lankyti kai jai buvo vos 4 metai. Dabar jai 41. Moteris iš Italijos teigia, kad ateivių apvaisinta ji buvo net keletą kartų. Kaip teigia moteris, padaras

nuotraukose yra 2 mėnesių jos išnešiotas vaisius. Ateiviai pagrobimų metu su ja bendraudavo telepatiškai ir teigė, kad nori sukurti hibridinę rasę, kuri yra arti jų genetinės rasės. Žmonija buvo pasirinkta, nes mes neva esame genetiškai suderinami su ateivių rase.

Giovana pasakojo, kad ateiviai ją lankyti pradėjo dar ankstyvoje vaikystėje. Tuomet jie paimdavo kraujo ir audinių mėginius savo eksperimentams. Ateivių naktiniai vizitai ir jų atliekami eksperimentai, moteriai paliko randus ant kūno. Eksperimentų metu būdavo naudojama fosforescencijos medžiaga, jai buvo paaiškinta, kad tai dezinfekavimo priemonė, kuri neleis užsikrėsti jiems nuo jos, ir jai nuo ateivių.

Paranormalių reiškinių mokslininkams ėmus tirti šį keistą pranešimą paaiškėjo dar keistesnių faktų. Paimtas fosforescencijos medžiagos pavyzdys parodė, kad tai negali būti natūralios kilmės medžiaga. Joje nebuvo nei nitratų, nei fosforo, taip pat medžiaga buvo magnetinė. Daktarams taip pat pavyko rasti implantą Giovanos galvoje, tačiau negalėjo rasti jokių randų, operacijos žymių. Lieka didelė mįslė kaip jis galėjo patekti į galvą. Implanto atliekama funkcija ir kilmė lieka nenustatyta.

Italei pavyko keletą kartų nufotografuoti ir nufilmuoti skraidančią lėkštę su kuria atskrisdavo ateiviai. Kuomet moteris apibūdino ateivių išvaizdą paaiškėjo, kad tai taip vadinamos reptilijos, kurios labiau panašios į vabzdžius, nei į žmogų.

Ši istorija prasidėjo tuomet , kai 2010 metais moteris nuvyko į ligoninę išsitirti savęs dėl nėštumo, daktarai aptiko širdies ritmą, kuris buvo panašus į kūdikio širdies ritmą. Tačiau jie negalėjo rasti jokio kūdikio moters pilve. Kadangi Giovana anksčiau yra turėjusi problemų su kūdikio išnešiojimu, gydytojai nusprendė atlikti abortą. Tai ką jie išvydo pranoko bet kokius vaizdus.

Visa ši istorija kiek skiriasi nuo dažniausiai mus pasitinkančių istorijų apie NSO ir ateivių pagrobimus. Kiek joje tiesos ir ar ji patikima sunku pasakyti. Atsirado ir tokių žmonių kurie embrioną pavadino tiesiog triušiu kuriam nudirtas kailis, o pačią moterį – apgavike. Tačiau kaip teigia British Earth and Aerial Mysteries

Society , Italų ufologai šį įvykį laiko vienu patikimiausių įrodymu apie ateivių atliekamus eksperimentus. Ne veltui apie šią istoriją yra susuktas ne vienas dokumentinis filmas.

Norėdami peržiūrėti vaizdo įrašus juos rasite čia: Ateivių – žmogaus hibridas rastas moters įsčiose

Dar viena istorija mus pasiekia iš 2007 metų. Tais metais ūkininkas iš Meksikos Marao Lopezas perdavė mokslininkams, kaip teigiama, ateivių kūdikio griaučius, kurį jis pagavo gyvą 2007 m. Jis surado ateivį žvėrių spąstuose.

Ūkininką taip išgąsdino padaro išvaizda, kad jis bandė paskandinti jį griovyje. Tai užtruko kelias valandas – jis tris kartus bandė užmušti būtybę. Galų gale jam pavyko – jis kelias valandas turėjo laikyti jį po vandeniu.

Mokslininkai atliko DNR ir kitus tyrimus. Rezultatai atėmė visiems žadą. Žmonijai tokia būtybė nebuvo žinoma. Jos skeletas panašus į driežą, dantys neturi šaknų. Ji gali ilgą laiką išbūti po vandeniu. Padidėjusi galinė smegenų dalis reiškė, kad būtybė turėjo būti protinga.

Keisčiausia šioje istorijoje yra tai, kad ūkininkas, užmušęs šį

padarą, paslaptingai mirė. Jis sudegė savo automobilyje šalikelėje. NSO ekspertas Joshua P. Warrenas sako, kad temperatūra, kurioje sudegė automobilis, buvo aukštesnė, negu galėjo būti.

Tokios paslaptingos aplinkybės paskatino gandus, kad ūkininką iš kerštо nužudė ateiviai, ar JAV specialiosios tarnybos, kad užkirstų kelią gandams ir tiesos paviešinimui. NSO ekspertas Jaime'as Maussanas mano, kad ši istorija nėra apgaulė. Ūkininkai surado kitą panašią būtybę, bet jiems prisiartinus ji pabėgo.

Toje vietoje, kur buvo surasta būtybė, dažnai pranešama apie NSO pasirodymą ir apie laukuose paslaptingai atsirandančius apskritimus.

Yra manančių, kad ši istorija yra visiška apgaulė. Būtybė nėra ateivis, o neišsivystęs beždžionės kūdikis. Yra buvę panašių būtybių, kurios atrodo kaip ateiviai, bet vėliau buvo identifikuotos

# Ateiviai. Jų rasės ir civilizacijos

Apiemistika.lt administracija per savo gyvavimo laiką bendravo su daugybė savo skaitytojų. Vieni iš jų buvo niekuo neišsiskiriantys žmonės, bet būdavo ir tokių kurie paranormaliais reiškiniais domisi ypač smulkmeniškai, renka informaciją, gilinasi į ją, studijuoja ją ir tiria. Vienas tokių žmonių buvo ufologas Lukas Devita. Norėtumėme pristatyti jo mintis apie ateivius, jų rūšis ir jų civilizacijas.

Paminėsime keletą ateivių grupių, siejamų su Žeme, remiantis įvairių liudininkų bei kontaktuotojų duomenimis. Nežemiškų civilizacijų atstovai gali būt skirstomi į rases, tačiau tai sąlyginis bandymas grupuoti, kaip sakoma, labiau būdingas „žemietiškam žvilgsniui".

Patys ateiviai, kaip teigiama, nebūtinai vadina save ar skirsto rūšimis taip pat, kaip tai daro juos regėję ar pažinę žmonės. Kartais ateivių atstovai, pasak kontaktuotojų, šmaikščiai mestelna, kad tai žemiečiai nenurimsta, kol „neišdėlioja visko į lentynėles",

todėl jie leidžia būt vadinami pagal žmonių sampratą, nors aukštesniame pasaulyje – plačiojoje multidimensinėje visatoje – niekas griežtai neskirsto būtybių į rūšis ar rases.

Žemiečių - stebėtojų atveju, ateiviai pirmiausiai yra skirstomi į tipus, grynai pagal liudininkų parodymus, išskiriant tipų savybes pagal objektyvią pasakojimų daugumą. Turint minty, kad žmonija susiduria su būtybėmis iš kito pasaulio (ką tai bereikštų) nuo pat amžių pradžios, jų įvairovė yra tikrai gausi.

Čia neminėsime vaiduoklių, t.y. tipiškų vaiduoklių (dažniausiai siejamų su buvusiomis gyvomis žmogiškomis būtybėmis), kurie ne tik pasirodo, bet yra dokumentuoti fotografijose ar vaizdo įrašuose. Kaip taisyklė tai, nors ir šiurpinantys, bet labiausiai „žmogiški“ fantomai, apsireiškiantys kaip daug maž peršviečiami siluetai, statiški arba judantys, sudaryti iš vidutiniškai švytinčios eterinės substancijos.

Taip pat neaptarinėsime gamtos dvasių (dažniausiai sudarytų iš eterinės medžiagos) fenomeno, o taip pat elementalių (nykštukų, fėjų, salamandrų, undinių ir kitų) bei devų (deva – sanskrito terminas, žymintis antgamtiškas būtybes ar dievybes), mus pasiekusių daugiausiai iš aprašymų budistiniuose tekstuose. Taip pat neįtrauksime būdingų angelų pasirodymų tiek senaisiais laikais, tiek dabartiniais. Visos paminėtos būtybės įprastai laikomos bekūnėmis, t.y. neturinčiomis fizinio kūno, kas jas skirtų nuo toliau einančių ateivių tipų.

Tokiu būdu, pirmiausia mūsų akiratyje atsidurtų bene žinomiausi ateiviai - žvaigždės, vadinami **pilkieji** (angl. g*reys*), beje, klaidingai spalvos atžvilgiu skeptikų praminti „žaliaisiais žmogeliukais“ (kita vertus skeptikai taip vaidina visus įmanomus ateivius).

*Pilkieji ateiviai*

Tai apie metro su puse ūgio, trapaus ištysusio kūno sudėjimo, dažniausiai pilkšvos, ar sidabrinės spalvos ir didelė, platėjanti į viršų galva, didelės juodos akys (be vyzdžių, arba, kaip teigiama, tai gali būt ir kažkas panašaus į linzes). „Pilkieji“ daugeliui tapo tiesiog ateivio archetipu ir atstovautų bene gausiausiai pastebėtų kosminių svečių tipą visoje ufologijos istorijoje iki šių dienų. Su jais siejami įvairiapusiški kontaktai, taip pat tai dažniausi vadinamųjų „žmonių pagrobimų“ kaltininkai.

Kaip ir dauguma kitų nežemiškų civilizacijų atstovų, „pilkieji“ vilki lyg ir kombinenzonais, galima sakyti idealiai prigludusiais prie kūno, todėl tai gali būt laikoma ir oda, bent jau „antrąja oda“.

Vadinami „pilkieji“ taip pat priskiriami ar yra painiojami su panašiais pagal išvaizdą **reptoidais** ( *reptoids* ), pavadintais taip pagal savybes, sietinas su reptilijomis. Kai kada teigiama, kad reptilijos tai „tikrieji“ *Zeta Reticulis* civilizacijos atstovai, tuo tarpu pilkieji yra savotiški biorobotai, dirbtinai sukurta aptarnaujanti klasė. Taip skatina manyti ir teiginys, kad pilkieji neturi biologinės reprodukcijos organų, bent jau įprastine žemiška prasme.

Kitais atvejais reptoidai apibūdinami ir kaip žmogaus dydžio driežai, vaikščiojantys ant dviejų kojų, arba mišrių humanoidinių

bei reptoidinių savybių būtybės. Teigiama, kad jie priklauso labai išsivysčiusių lygiui, pasirodo Žemėje nuo senų laikų, atvyko iš žvaigždyno *Alpha Draconis* ir gal būt yra susieti su daugelio pasaulio tautų mitais apie drakonus. Manoma, kad nėra ypač draugiškai nusiteikę žmonių atžvilgiu arba, kad net slapta dalyvauja žmonijos valdyme.

Ateiviai, atrodantys lyg didžiuliai (iki 2 metrų ) **vabzdžiai-maldininkai** ( *praying mantis* ), neabejotinai galėtų nušiurpinti, tačiau, kaip teigiama, yra neutralūs ir grėsmės nekelia. Pailgo, siauro veido, didelėmis „žiogo“ akimis, ir vabzdžių tipo kūno, todėl lyginami su maldininku. Liudininkai tvirtina, kad ši būtybė geranoriška, aiškiai protinga, šiek tiek trūkčiojančių judesių. Kūnas šviesiai pilkos, tamsesnės, ar net aukso spalvos. Manoma, kad jie greičiausiai neminta kaip žemiški vabzdžiai, bet išsivystė tiek, kad gali gyventi maitindamiesi tiesiogiai šviesos energija. Kaip ir vabzdžiai-maldininkai, jie turi sparnus, bet, sakoma, nenaudoja keliavimo tikslais, o kartais skraido meditacijai.

Remiantis visai ne ufologine literatūra, galima pastebėti, kad šių ateivių apibūdinimai primintų gyventojus pasaulio, į kurį atveria duris haluicinogeniniai preparatai, šamanų praktikuojami įvairiose Žemė kampeliuose.

Tačiau antras ateivių tipas pagal pasirodymo populiarumą būtų taip pat humanoidinis, ir atitiktų žmogišką homo sapiens, kartais tiek panašiai, kad, kaip teigiama, kai kurie jų galėtų įsimaišyti į gatvės minią ir likt neatpažinti.

Ši ateivių grupė tapo vadinama **šiauriečiais** ( *nordics* ) dėl savo panašumo į skandinavijos gyventojus ar arijus – šviesių plaukų (dažnai ilgų), mėlynų (kartais migdolo formos) akių vyrus ir moteris, atletiškus, aukštus, kartais iki dviejų metrų ūgio ir aukštesnius.

Tokio tipo ateiviai piešiami pirmųjų XX a. kontaktuotojų (kaip kad George Adamski), ypač daug ir tiesioginių susidūrimų su jais minima nuo 6 dešimtmečio, tiek Amerikoje, tiek Europoje. Vėlesniais dešimtmečiais, tiesa, „šiauriečių“ pasirodymų ėmė mažėti ir didele dalimi Ameriką tiesiog užvaldė „pilkieji“.

*Šiauriečiai*

„Šiauriečiai“ taip pat žinomi žmonių pagrobimo pasakojimuose, bet kaip taisyklė tai pozityvūs atvejai, labiau panašūs į pavėžinimą ekskursijon, lyginant su „pilkųjų“ medicininiais eksperimentais, nors ir čia yra išimčių. Išskirtiniais atvejais liudininkai (teigiantys apsilankę ateivių erdvėlaiviuose) mini humanoidinio tipo ateivius veikiant kartu su „pilkaisiais“.

**Čiupakabros** ( *chupacabras* ) būtų dar vienas dažnas „svečias“ ypač Pietų Amerikos ufologijoje ir galima sakyti, mitologijoje, nes pagal savybes primintų tipišką šėtonišką būtybe su vampyrizmo prieskoniais. Kažkiek turintis reptilijų savybių, čiupakabros tikriausiai užimtų agresyviausių neatpažintų būtybių kategoriją.

Pakankamai dažnos, ir jau ne humanoidinių ateivių tipo būtų **skraidančios ar plūduriuojančios sferos** (nuo kamuoliuko dydžio ir didesnės), liudininkų teigimu, aiškiai sąmoningos, apibūdinamos ir kaip „žvalgai – robotai“, taip pat kaip savotiški „psichotroniniai žaislai“ tokiais atvejais, kai apsireiškia vaikų pasaulyje.

Gal ir keista, bet taip pat ateiviais yra laikomi ir **vyrai juodais drabužiais** (*men in black* arba *MIB*). Be abejo sunku patikėti, kad

tai gali būt ne filmų, o kasdieninės tikrovės herojai, bet būtent taip praneša nemažai liudininkų. „Žmonės juodame“ prisistato kaip taisyklė po NSO pasirodymo ar nusileidimo, pas tuos, kurie tai matė, ar buvo arti objekto. Dažnai jie mandagiai įspėja ar pagrasina neskleisti nieko apie regėtą įvykį.

„Vyrai juodais drabužiais“ nesivaiko madų ir klasikinis jų įvaizdis, – sunkiai apibrėžiamo amžiaus, vidutinio ūgio ir juodai apsirengę vyrai (kostiumais, sezono metu – lietpalčiais ar paltais). Dažniausiai ir su juoda skrybėle, tamsiais akiniais. Sakoma, kad jų veido oda šviesiai pilkšva ir plaukai rusvi ar visai šviesūs. Liudytojai apibūdina juos kaip mechaninės elgsenos, monotoniško balso tembro, primenančius robotus ar androidus. Taip pat jie, atrodo, yra jautrus šviesai. Kartais prisistato kaip pardavėjai, telefono komunikacijų meistrai, kitų oficialių ar neoficialių organizacijų atstovai. Ir atvyksta jie prabangiais juodais limuzinais, dažniausiai be markiruočių.

**Robotų tipo** ateivius galima būtų iš vis priskirti atskirai kategorijai, būtent pagal elgesio modelį, liudininkams suvokiamą kaip robotų, dažniausiai labai aukšto techninio lygio. Kita vertus, daugelis minėtų ateivių, pasak liudininkų, gali transformuotis iš pilnai kūniškų į eteriškas būtybes ir atvirkščiai.

Toliau trumpai apžvelgtume keletą nežemiškų civilizacijų, daugiausia remiantis kontaktuotojų duomenimis bei senaisiais mitologiniais tekstais, išskiriant jas pagal planetas, žvaigždžių sistemas ir civilizacijų gyvenimo pobūdį – paminint matavimus, kuriuose tos būtybės apsireiškia, (akivaizdu, kad žemiečių gyvenimo būdui tikrai svarbu ar būtybė turi ir fizinį kūną, ar egzistuoja tik subtilesnėse plotmėse ir apsireiškia lyg holograma).

Teigiama, kad žvaigždė ar žvaigždžių sistema turi savo ypatybes (nors ne visos žinomos), kai kurios jų, pagal legendinio *SpiritWeb* portalo duomenis, vadinamos „žvaigždžių vartais“ ( *starry gateways*) ar “vartų dariniais” (*doorway complex*), greičiausiai pažymint, kad ten funkcionuoja perėjimas iš vienos dimensijos į kitą.

Kaip kad sekančios sistemos ir jų civilizacijos:

**Plejadės** - vartų darinys (savybė: Forma ir Kūrybiškumas), 3-4 bei 4-5 matavimo būtybės

**Zeta-Reticula** (savybė: Kolektyviškumas), 3-4 matavimo būtybės

**Sirijus –** vartų darinys (susietas su humanoidais ir delfinais), 4-5 matavimo būtybės

**Lyra –** vartų darinys (savybė: Išsiplėtimas), 3-4 matavimo būtybės

**Vega** , 3-4 matavimo būtybės

**Arcturus** (savybė: Nušvietimas), 4-5 matavimo būtybės [ypač išsivysčiusi civilizacija]

**Orionas** (savybė: Dualizmas), 4-5 matavimo būtybės

**Andromeda** (savybė: Atsakingumas), 4-5 matavimo būtybės, [Planetų Konfederacijos vadovų sektorius]

**Alfa Centauri ,** 4-5 matavimo būtybės

**Gulbė** (Cygnus) , 4-5 matavimo būtybės

**Polaris –** pagrindinis šios galaktikos vartų darinys (Laiko ir Erdvės)

**Epsilon Eridani** žvaigždynas [planeta Jarga], 3-4 matavimo

būtybės,

*Artimoji Saulės sistema:*

Marsas, Venera , Jupiteris, Saturnas, Uranas, Mėnulis… 3-4-5 matavimo būtybės gyvena ar lankosi beveik visose planetose, astraliniame bei fiziniame plane.

*ir galiausiai…*

**Žemė –** taip, yra pagrindo manyti, kad pačiam žydrosios planetos viduje, vadinamoje tuščiavidurėje Žemėje (*Hollow Earth*) gyvena 3-4 matavimo būtybės.

**Apie keletą civilizacijų atskirai.**

Bene seniausiai besilankantys Žemėje minimi **Lyros žvaigždyno** atstovai, glaudžiai susieti su žmonijos vystymusi. Įdomu, kad pakankamai konkretūs liudijimai apie gilioje senovėje mus lankiusias nežemiškas civilizacijas ateina iš tiek pat senų tekstų, kaip kad apie 5-8 a. sukurtas sanskrito kalba užrašytas indų rankraštis "Gheranda samhita".

Viena civilizacijų, atklydusi iš Lyros, tai – „milžinai", greičiausiai tie patys, Šumerų raštuose vadinami a*nnuaki* – žmonių rasės „bendraautoriai" ir pradininkai.

Akivaizdu, kad išsiskirianti jų savybė – gigantiškas dydis, o taip pat ir griežtas, dogmatiškas charakteris. Ne atsitiktinai pasaulio mitologijoje taip dažnai sutinkami milžinai, turbūt nei vienos šalies pasakos ar legendos neapsieina be šių herojų dalyvavimo. Sakoma, kad žemiečių sąmonėje jie išliko kaip autoritetingi, griežti, bet globojantys tėvai, kuriuos žmonės mylėjo, tačiau prisibijojo. Savo rasės pažymėjimui Lyros atstovai naudojo paukščių ir kačių simbolius.

Kita svarbi žmonijos istorijoje ateivių grupė - **Sirijiečiai**. Manoma, taip pat dalyvavę žemiečių kūrime ir vystyme, humanoidinės grupės Sirijaus atstovai pasireiškė kaip žmonių užtarėjai ir gelbėtojai, atitinkantys mylinčios motinos pusę. Jei Lyriečiai buvo linkę vadovauti, Sirijiečiai tarnavo žmonių gerovei nuoširdžiai tam atsiduodami, kartais net pernelyg įsipainiodami ten, kur jiems nepriklauso. Simboliai, kuriuos naudojo Sirijiečiai,

tai – žalčiai bei gyvatės ir šunys.

Be humanoidinės rasės, Sirijus minimas ir dėka savotiškų antropomorfinio tipo būtybių, apsilankiusių Žemėje ir bendravusių, pasak gyvos mitologijos, su Dogono gentimi (Mali, Afrika). Sirijaus energijos yra ypač susietos su Žemės delfinais ir banginiais.

**Plejadiečiai** – dar viena ateivių grupė, ypač artima žmonijai, galima būtų juos net vadint vyresniaisiais broliais. Bet taip pat ir mylinčiais globėjais. Beje, teigiama, kad dėl meilės žmonėms, minėtos ateivių rasės jų tiesiog nepasidalindavo, imdavo peštis tarpusavyje, ar manipuliuoti žemiečiais.

Kartais Plejadiečiai suprantami ir kaip „keliautojai per dimensijas" bei vartų į skirtingus matavimus sergėtojai. Viena žymiausių Plejadžių sąmonės „balsų" – Barbara Marciniak, populiarių visam pasaulyje knygų autorė, kurios „Nešantys šviesą" (*Bringers Of The Dawn*) yra išleista ir lietuvių kalba.

Dar viena ateivių rūšis, turbūt aktyviausiai pasireiškusi Žemėje, tai minėti „pilkieji" arba **Zetos** - pagal vietą iš kur atvykę, *Zeta Reticulis* žvaigždyną. Turbūt jau niekam nereiktų priminti jų išvaizdos ypatybių – lašo formos galvos su nepamainomomis juodomis, kaip anglis pailgomis akimis, užtikrinančiomis

hipnotizuojantį žvilgsnį. Zetos, kaip minėta, dalyvauja beveik visuose, vadinamųjų pagrobimų atvejuose. Yra rimto pagrindo manyt, kad jie ne tik tyrinėja žmonių rasę, bet ir „pasiskolina“ vieną kitą elementą ar net užsimezgusius embrionus hibridinės rasės sukūrimo tikslais.

Daugiausia pagrobimo atvejų yra užfiksuota JAV, su tuo siejasi hipotezė apie slaptą Amerikos vyriausybės ir nežemiškos civilizacijos sandėrį, leidžiantį „pilkiesiems“ grobstyti žmones mainais už technologinę pagalbą karinėms struktūroms. Viena garsiausių istorijų, kaip įžanga tokiai hipotezei - buvusio karinių pajėgų bendradarbio, fiziko Bob Lazaro 1989-ųjų metų atskleidimas apie tai, kad karinėje bazėje Nevadoje, kitaip žinomoje „vietovė 51“ vardu, padalinyje „S4“, slaptas militaristinis-mokslinis padalinys laiko savo žinioje keletą skraidančių lėkščių, viena kurių galėtų priklausyti kaip tik *Zeta Reticulis* atstovams. Nors Bob Lazar nesako matęs pačių ateivių, tačiau pateikia išsamią ir įspūdingą medžiagą apie ateivių erdvėlaivius, kurių jis matė bazėje bent devynis.

Manoma, kad Zetos veikia Žemėje jau nuo antrojo pasaulinio karo laikų. Dar senesnė, ufologijos klasika tapusi, Roswell’o istorija byloja apie 1947-ais Nevados dykumoje nukritusį ateivių erdvėlaivį ir net žuvusius jos pilotus, taip pat galimai priklausančius *ZetaReticulis* rasei. Daugiau kaip pusšimtį metų ginčus kaitinantis pasakojimas nepraranda aktualumo. Vis daugiau įvykio liudininkų į gyvenimo pabaigą siekė išpasakoti kas jiems buvo uždrausta ir „gulėjo“ ant sąžinės ilgus dešimtmečius.

Dar labiau šokiruojanti versija sieja „pilkuosius“ su nacistine Vokietija ir asmeniškai Adolfu Hitleriu, kuris kuris, kaip visuotinai žinoma, tikėjo ateinančia nauja super-žmogaus rase. Manoma, kad Zetos galėjo tiesiogiai įtakoti Hitlerį ar Nacių karinę vadovybę ir nuorodomis į tai pateikiama okultinė Trečiojo Reicho istorija, slaptų grupuočių bei SS padalinių bandymai sukurti skraidančios lėkštės prototipą, o taip pat koncentracijos stovyklos, kaip žmonių šaltinis „pilkųjų“ ateivių genetiniams eksperimentams.

Nuo šių niūrokų hipotezių persikelkime į šiltas, meilės kupinas vibracijas iš visai artimos grožio ir gėrio planetos vardu **Venera**. Visad gyva romantiškų sielų mitologijose, Venera buvo mokslininkų „nuvainikuota“, kaip negalinti turėti savo miglotame paviršiuje nei užuominos į gyvybę.

Tačiau jei ieškoti egzistencijos ne fizinėje plotmėje, bet aukštesnėse dimensijose – tuomet, kaip teigiama – Veneroje švyti astraliniai miestai ir juose gyvena savita civilizacija.

Apie Veneriečių apsilankymą Žemėje bene ankstyviausiai, 1952-ais pareiškė George Adamski, vienas pirmųjų kontaktuotojų Amerikoje. Nors Adamski turėjo liudininkų raštiškus kontakto patvirtinimus, nuotraukas, pasakojimus apie technologijas – jos kelia daug abejonių net ir atviros mąstysenos ufologams. Keistu sutapimu yra ir tai, kad Adamskio nufotografuotos skraidančios lėkštės labai panašios į Trečiojo Reicho erdvėlaivius iš slaptųjų karinių projektų dokumentacijos.

Tačiau yra daug daugiau atvejų, išreiškiančių sąsajas su Venera, kaip kad tiesioginių atstovų apsireiškimai bei prisistatymai,

žymiausi kurių tokios asmenybės kaip Valiant Thor ir Omnec Onec.

Atrodanti lyg ir paprasta Žemės moteris, Omnec sakosi atkeliavusi iš Veneros ir pradžioje daug laiko praleidusi Tibete, slaptame vienuolyne kalnuose, kur atstovai iš kitų planetų adaptuojasi gyvenimui Žemėje – mokosi prisiderinti prie gravitacijos bei žemiškų vibracijų, valgyti maistą ir naudotis fiziniu kūnu.

Tuo tarpu šių dienų Inkų dvasinis mokytojas Willaru Huayta detaliai pasakoja apie savo kelionę į Venerą astraliniame plane. Garsus okultinių knygų autorius Lobsang Rampa taip pat aprašo apsilankymą pas Žemės „sesę“, veikale „Mano vizitas į Venerą“ ( *My Visit to Venus,*1957, pirmą kart išleista 1966 m. )

# „Dangaus žmogus” atvykęs prieš 600 metų

Neatpažintų skraidančių objektų (NSO) banga prasidėjo 1940 metais kuomet daugybė žmonių ėmė pranešinėti apie keistus skraidančius objektus virš Amerikos. Iš tiesų skraidančių lėkščių arba NSO pavadinimas buvo pradėtas naudoti tik 1947 metais po to, kai pilotas Kenetonas Arnoldas skrisdamas virš Vašingtono valstijos stebėjo daugybe keistų blizgančių objektų. Jis pirmasis šiuos objektus pavadino skraidančiomis lėkštėmis.

Tačiau tai nebuvo pirmoji NSO stebėjimo banga. 1909 metais Didžiojoje Britanijoje daugybė liudininkų pranešinėdavo apie keistus skraidančius objektus kurie nei kiek neprimindavo dirižablių. Dešimtmečiu anksčiau 1896 - 1897 daugybė pranešimų apie NSO buvo gaunama iš Jungtinių Amerikos Valstijų. Tačiau tai taip pat nėra patys pirmieji įrodymai ar stebėti NSO.

Daugybės tautų bei civilizacijų mituose yra pasakojama apie dievus atskridusius iš kosmoso savo ugnies vežimais. Daugybėje

akmens amžiaus urvų randama piešinių kuriuose pavaizduoti keisti, sklandantys ore objektai. Šiuolaikinis žmogus juos iškart pavadintų tipiniais NSO.

Viena intriguojanti legenda mus pasiekia iš Kanados provincijoje esančio miestelio Ontarija. Šį pasakojimą apie „dangaus žmogų"galima laikyti tikru susitikimu su nežemiškos kilmės atstovu. Šį pasakojimą 1917 metais užrašė etnologas Konelis Laidlovas tyrinėdamas vietinių kaimų folklorą.

Pasak legendos maždaug prieš 500 metų (legenda buvo užrašinėjama 1917 metais) viename iš Kanados kaimų pavadinimu Ojibva, kuriame tuo metu gyveno apie 550 žmonių, buvo pastebėtas „keistas šviečiantis" žmogus sėdintis ant žolės. Būtybė buvo vyriškos lyties. Vietiniai jo paklausė kas jis toks ir kodėl jis sėdi vienui vienas lauke. Ateivis pasakė: „Aš nesu vienas iš jūsų. Aš nepriklausau šiai Žemės planetai. Aš atvykau iš dangaus".

Kaimo žmonės norėdami parodyti svetingumą pasikvietė nepažįstamąjį į savo kaimą. Ateivis atsakė: „Grįžkite namo ir sutvarkykite vietą kur aš apsistosiu, o tada ateikite pas mane. Aš pasiliksiu pas jus kelioms dienoms". Kaimo vyrai grįžę atgal į kaimą papasakojo kas jiems nutiko ir liepė sutvarkyti trobelę kurioje apsistos „dangaus žmogus".

Kai viskas buvo paruošta „dangaus žmogaus" viešnagiai, vyrai grįžo pas jį. Būtybė kaip ir žadėjusi sekė žmones link kaimo tačiau visą laiką dairėsi į dangų ir kartojo, kad už poros dienų jį turi pasiimti jo draugai iš dangaus.

Vieną popietę būtybė tarė: „jie atvyksta". Kaimo žmonės pažvelgė į dangų ir pamatė keistą žvilgantį daiktą danguje. Nieko panašaus jie iki tol nebuvo matę ir nesuprato kas tai yra. Žmonės apibūdino tai kaip spindinčią žvaigždę. Kai ji nusileido ant žemės „dangaus žmogus" įlipo į ją ir paslaptingas objektas gretai dingo danguje. Tai buvo gražiausia ką jie kada nors buvo matę.

Šis pasakojimas ganėtinai panašus į kitas senovės istorijas apie dievus nusileidusius iš dangaus. Šiuolaikinių laikų NSO tyrinėtojai tai pavadintu 4 lygmens artimu kontaktu.

NSO fenomeno tyrinėtojai nagrinėję šią istoriją priėjo išvadų, kad tikriausiai nežemiškos kilmės būtybės erdvėlaivis sugedo ar sudužo todėl jis buvo priverstas nutūpti Žemės planetoje.

Tikriausiai ateivis vilkėjo specialų kostiumą todėl kaimo žmonės jį apibūdino kaip „keistą šviečiantį žmogų". Ateivis paprašė sutvarkyti namus kuriuose jis apsistos turbūt todėl, kad jis bijojo užsikrėsti kokiomis nors Žemės ligomis prieš kurias jis neturi imuniteto.

Daugybė NSO fenomeno tyrėjų tiki, kad „dangaus žmogus" nėra tik mitologinė būtybė. Tai buvo tikras įvykis ir tikra istorija kurią kaimo žmonės perdavinėjo iš kartos į kartą.

# Apskritimai javų laukuose

Apskritimų javų laukuose reiškinys yra vienas tų, kuriuos mes priskiriame prie naujausių paslapčių, nors yra duomenų, kad keistas laukuose atsirandančias linijas žmonės pastebi jau daugiau kaip tris šimtus metų. Kartais jos atsiranda smėlyje, ant ledo arba netgi ant sniego. Daugiau kaip keturiasdešimtyje pasaulio šalių priskaičiuojama 5000 nuostabiausių geometrinių figūrų. Vis dėlto žmogus nė kiek nepriartėjo prie jų paslapties atskleidimo. Kai

kurie tokie piešiniai, be abejonės, yra klastotės, tačiau ką reiškia visi kiti? Gal tai mums siunčiama žinia iš kosmoso, gal iš Motulės Žemės, o gal iš realaus kitų matmenų pasaulio?

Per amžius kaimų gyventojai, ypač tie, kurie gyvena netoli tokiomis figūromis išraižytų vietų arba natūralios energijos sankaupos taškų, su tokiais reiškiniais apsiprato ir priima juos natūraliai. Tik keletui yra tekę matyti, kaip tokios linijos formuojasi. Pasak jų, linijos atsiranda taip, tarsi javų lauku didžiuliu greičiu slinktų nematoma gyvatė ir savo kūnu praskirtų į šalis javų stiebus.

Pasiekusi tam tikrą tašką ji pradeda suktis ratu tarsi laikrodžio rodyklė ir išguldo javus koncentriniais ratais. Pasisukusi visus 360 laipsnių, ta jėga staiga nuščiūva, o javai lieka lauke gražiai suguldyti. Nė vienas stiebelis nepakyla ir nė vienas stiebelis nesulūžta: visi suguldomi lygiai ir rūpestingai.

Klausimas, kaip atsiranda tokie apskritimai, iki šiol tebėra atviras. Pasakojimai apie tai, kad naktį prieš jiems atsirandant virš laukų pasirodo NSO ir keistos šviesos, jau tapo įprastiniai. Kaip minėjome, dalis apskritimų yra klastotės, tačiau paprastai jas lengva atpažinti, mat tokiais atvejais javai būna ne tobulai išguldyti, o ištrypti, jų stiebeliai sulaužyti. Yra manančių, kad tokių apskritimų susidaro dėl neįprastų klimato reiškinių, pavyzdžiui, dėl nedidelio skersmens vėjo sūkurių. Mokslininkai, tikėdamiesi racionalaus paaiškinimo, tiria susidariusius javų apskritimus moksliniais metodais.

Bene labiausiai paplitęs aiškinimas, kad tokie apskritimai javų laukuose atsiranda dėl natūralių Žemės jėgų. Dauguma apskritimų, kurie laikomi tikrais, yra Viltšyre (Wiltshire Anglijoje), netoli vietų, kurios nuo seno pasižymi stipria natūralios energijos koncentracija. Taip pat neretai tokių apskritimų atsiranda netoli senų įtvirtinimų, pilkapių, akmeninių stabų ar derlingumo simbolių. Tai leidžia juos sieti su tradiciniu britų kultūros paveldu. Vis dėlto dauguma žmonių įsitikinę, kad tai - Motulės Žemės jėgų darbas.

Viena, kas nekelia abejonių, yra poveikis, kurį apskritimai daro elektroniniams prietaisams. Į apskritimo vidurį įnešta magnetofono juostelė ims suktis greičiau, o išorėje vėl sulėtėja. Atrodytų, be jokios priežasties pradeda blogai veikti geriausios kokybės vaizdo aparatūra. Gana ironiška, bet apskritimai išderina žemės ūkio techniką. Negana to, kad išguldomi geri javai, ūkininkai pastebėjo, kad netoli apskritimų žemės ūkio technika nustoja veikusi.

Taip pat apskritimai daro stulbinamą poveikį ir žmonėms. Pasak kai kurių mokslininkų, žmogus, įžengęs į apskritimo centrą, staiga patiria stiprų emocinį poveikį. Vieni, įžengę į apskritimą,

pasijunta geriau, juos užplūsta energija, kiti — priešingai: pajunta pykinimą, migreną, nuovargį, galvos svaigimą. Pasėdėję apskritimo centre, pasijunta geriau arba visiškai pasveiksta kai kurie sunkūs ligoniai.

Buvimas apskritimo viduje stipriai veikia ir gyvūnus. Privesti prie apskritimo arkliai ir katės pasidaro neramūs ir priešinasi vedami į jo vidų. Buvo pastebėti paukščių pulkai, kurie iš pradžių skrenda tiesiai į apskritimą, o paskui paskutinę akimirką neria į šalis. Kai kurie šunys tarsi per prievartą įeina į apskritimo vidų ir, vos ten atsidūrę, iš karto užmiega.

Apmaudu, kad kai kurie žmonės javų laukuose kuria falsifikatus. Iš visų neišaiškintų reiškinių apskritimai bene labiausiai nusipelno rimtų mokslinių tyrimų. Kitaip negu trumpai pasirodančios pabaisos, ateivių ir vaiduoklių apskritimai javų laukuose yra konkretus kažkokios mums nepažįstamos jėgos pėdsakas.

Kad ir kas keltų tokius reiškinius, palieka akivaizdžių paslaptingos savo jėgos pėdsakų. Kaimo žmonės puikiai suvokia, kad jie turi taikytis su tuo, kas šimtmečiais vyksta jų laukuose, tačiau kas - suprasti negali.

# Mistinės vietovės

Paslaptingų ir keistų vietovių Žemėje yra apstu. Kai kurios jos mums gerai žinomos, tai bermudų trikampis, Velykų sala, Stounhendžas. Tačiau yra ir tokių apie kurias informacijos nėra daug.

Tokiose vietovėse dedasi keisti ir nesuprantami reiškiniai.

# Negrįžtančiųjų sala

Žemėje yra daugiau nei 180 000 salų ir salelių. Iš jų ne vienas tūkstantis visiškai negyvenamų. Kas žino kokie dar neatrasti ir paslaptingi dalykai mūsų laukia žmogaus neištyrinėtose kalnų viršukalnėse išnyrančiose iš vandens.

Viena tokių salų slepiančių neįmintas paslaptis yra Kenijoje (Afrika). Čia prie ežerų gyvena elmolo gentis, kurios pavadinimas išvertus reiškia „žuvų valgytojai". Šios genties žmonės įsikurią Rudolfo ežero pakrantėje. Jie šiame ežere žvejoja, medžioja hipopotamus. Ir pats ežeras tarsi niekuo neišsiskiria iš kitų Kenijos ežerų jeigu…Jeigu jame nebūtų salos su keistu pavadinimu - „Envaitenet". Emolo genties kalboje šis žodis reiškia „negrįžtanti". Kodėl toks keistas pavadinimas šiai salai duotas - atspėti nesunku. Į ją nuvykusieji nebesugrįžta. Pirmieji keisti įvykiai, kurie dokumentais užfiksuoti vietinės policijos archyve, atsitiko 1935 metais.

Tuo laiku prie Rudolfo ekspedicija, tyrusi elemolo genties papročius ir gyvenimo būdą. Ekspedicijos vadovas anglas V.Fusas davė užduotį dviem ekspedicijos dalyviams, M.Sefliui ir B.Daisonui, nuplaukti į šią salą ir pasižiūrėti, kas ten yra. Keletą dienų viskas vyko lyg ir normaliai. Kadangi sala nuo kranto ne arti, tai buvo sutarta, jog kiekvieną vakarą nustatytu laiku nuvykėliai uždegs lempas, tuo parodydami, kad ten viskas tvarkoje. Tais laikais toks žinios pasiuntimas buvo visai suprantamas, juk mobiliųjų telefonų dar nebuvo. Deja, po savaitės šie sutartiniai signalai dingo ir dar kelias dienas palaukią sunerimę jų draugai jau dideliu būriu išplaukė į salą ieškoti savo komandos narių.

Nuvykus į salą teko didžiai nustebti ir konstatuoti faktą, jog Seflis ir Daisonas dingo. Maža to, gelbėtojai neaptiko saloje jokių žmonių būvimo pėdsakų. Lyg jie išviso saloje net nebuvo. Vietinė valdžia paskyrė netgi lėktuvą, kuris keletą dienų skraidė aplink salą - viskas veltui. Rodėsi, kad pradingėliai tiesiog išgaravo.

Valdžia norėdama ištirti šį keistą ekspedicijos narių dingimą paskyrė premija tam kas atras kokius nors Seflio ir Daisono pėdsakus saloje. Geras pusšimtis vietinių elmolo genties žmonių, susigundę dideliu atlygiu, tiesiogine prasme patikrino salą. Ekspedicijos narių liekanų, nei jokiu jų daiktų nepavyko aptikti ir jiems.

Prabėgo keleri metai, šią keistą istoriją visi primiršo ir saloje nutarė apsigyventi keletas elmolo genties šeimų. Mat aplinkinės gyvulių augintojų gentys nemėgsta elmolo genties. Neapsieinama ir be ginkluotų išpuolių. Elmolo žmonės galvojo, jog saloje jiems bus gyventi ramiau. Kurį laiką ten jų gyvenimas tekėjo įprastine vaga: jie gaudė žuvį, pasistatė nedidelį kaimelį, dažnai aplankydavo savo giminaičius, gyvenančius ežero pakrantėje ir vis kviesdavosi juos apsilankyti saloje.

Kai giminaičiai pagaliau ryžosi atsiliepti į šį salos naujakurių kvietimą ten nusiyrė kelios valtys. Tačiau svečiai terado apleistą kaimelį, užgesusius laužus ir pūvančią žuvį. Žmonių saloje nebuvo. Kur iš šio palyginti nedidelio žemės lopinėlio pradingo kelios dešimtys žmonių, į šį klausimą taip niekas ir nesurado atsakymo.

Žinios apie tai, kad ši sala „užburta“, kad joje dingsta žmonės, mus pasiekė jau iš XVII amžiaus. Tada saloje apsigyveno keletos čiabuvių šeima, jų kaimas pradėjo greitai augti, nes atrodė, jog aplinkos sąlygos žmogui labai palankios. Persikėlėlius stebino tik vienas dalykas: saloje nebuvo gyvulių ir paukščių. Augalija buvo vešli, tačiau neįprasto atspalvio, panaši į vos gražiai nupoliruotą pilką akmenį. Ir dar tie keisti garsai, kuriuos salos gyventojai girdėdavo per kiekvieną mėnulio jaunatį.

Nelabai aišku, kieno tai buvo garsai - gyvulio ar žmogaus, tačiau klaikūs, keliantys šiurpą, pereinantys į vaitojimą. Jie tęsdavosi nuo kelių minučių iki valandos. Laikui bėgant kai kurios salos vietos tapo neprieinamos: medžių šakos taip stipriai susipynė, sukietėjo, jog pasidarė panašios į tankias akmenines tvoras. Tačiau keisčiausias dalykas buvo keisti, į žmones panašūs

vaiduokliai, kurie naktimis lankydavosi kaime.

Po jų apsilankymų salos gyventojai ištisas valandas gulėdavo

tarsi komos būsenos, negalėdami net pajudėti. Liūdniausia jog po to kam nors atsitikdavo nelaimė: žmonės susižeisdavo visiškai nepavojingoje vietoje, tapdavo invalidais arba netgi žūdavo apsinuodiją žuvimi, kuria iki tol sėkmingai maitinosi, nuskęsdavo ramiame ežere. Ilgainiui žmones įsitikino, jog jų saloje gyvena ir keistos baidyklės. Nepanašios nė į vieną žinomą gyvūną ir kiekvieną akimirką pasiruošusios juos suėsti.

Tos baidyklės priešais žmogų atsirasdavo pačiais netikėčiausiais momentais, ir viską nulemdavo čebūvio sugebėjimas greitai bėgti. Tad gyvenimas kaime tapo tiesiog nebeįmanomas. Tuo labiau, kad jie atsidūrė ir savotiškoje izoliacijoje. Jų giminaičiai gyvenantys ežero pakrantėse, prisiklausė apie saloje vykstančias baisybes, neskubėjo ten su vizitais. Ir kai pagaliau kai kurie gentainiai po kelių mėnesių vis dėlto ryžosi aplankyti saliečius, paaiškėjo, jog žmonių ten nebėra, kaimas visiškai tuščias.

Elmolo gentyje pasakojama, jog kartkartėmis prie salos iš rūko išnyra miestas. Jis šviečia įvairiomis spalvomis, virš naktinio ežero iškyla sienos ir bokštai. Tačiau aiškiai matyti, kad šie bokštai apgriuvę, o iš kai kurių rūmų likę vieni griuvėsiai. artais girdisi, kaip iš šio miesto sklinda keistas pulsuojantis garsas - tarsi virš ežero sklistų laidotuvių giesmės garsai. Tie pasakojimai tapo jau savotiška tautosaka. Galima jais tikėti, galima netikėti. Tačiau praėjusio amžiaus gale į „prakeiktąją salą“ išvyko dvi privačios

ekspedicijos- iš Olandijos ir Vokietijos. Abi jos pradingo, nepalikusios jokių pėdsakų. Taigi envaitentneto salos paslaptis ir šiandien lieka neatskleista.

Egzistuoja keletas teorijų apie saloje vykstančius nutikimus. Viena iš jų tai vartai į paralelinius pasaulius. Paranormalių reiškinių tyrinėtojai mano, kad saloje kažkokiu būdu atsiveria ar susiformuoja vartai kurie nukelia į mūsų visatos paralelinius pasaulius. Pasak tyrinėtojų tokie vartai nėra retenybė. Jie egzistuoja daugybėje mūsų Žemės vietų tokių kaip Bermudų trikampis ar Drakono trikampis. Apie šias vietas dar pakalbėsime sekančiose knygos puslapiuose.

# Perų kaimelio paslaptys

Viena tokių vietų kuriose kaip manoma egzistuoja vartai į kitus matavimus yra Chai Marko kalno papėdėje (Peru pietinė dalis, Pumo miesto apylinkė). Čia prieš dešimt metų dar gyveno žmonės. Dabar buvusio kaimo vietovėje likę tik apgriuvę namai, skendintys piktžolių atvašynuose. Toks įspūdis, kad visi vietos gyventojai tą pačią valandą skubiai paliko savo namus.

Visą šią istoriją išsiaiškinti padėjo turistai. Iš Arizonos valstijos (JAV) atvykusi turistų grupė klaidžiojo po Pumo apylinkes ir grožėjosi puikiais spalvingais peizažais. Juos sudomino tas keistai apleistas kaimelis. Atvykę į Pumo miestą, Amerikiečių turistai ėmė klausinėti miestiečių, kas gi atsitiko prieš dešimt metų prie Chai Marko kalno. Tai ką turistai išgirdo, pranoko jų pačius fantastiškiausius lūkesčius.

Nedidelės suvenyrų krautuvėlės savininkas Pumo mieste - Chose Rodriges, kaip paaiškėjo, paliko minėtą kaimelį būtent prieš dešimt metų. - Ten gyventi tapo nebeįmanoma, - papasakojo Chose. - Mes jautėmės lyg ant vulkano: kartkartėmis žemė pradėdavo vibruoti po mūsų kojomis. Atrodydavo, kad tuoj prasidės žemės drebėjimas, tačiau viskas praeidavo. Vieną kartą

mano žmona Mari pabudo naktį išgirdusi vaikiškus balsus. Susidarė įspūdis, jog kažkokie vaikai, stovėdami tiesiai po mūsų langais, dainavo keistą dainą akompanuodami sau indėnų būgnais.

Mes puolėme prie langų, tačiau gatvėje nieko nebuvo. Nesuspėjome atsitokėti, kai tiesiai mūsų kambario viduryje atsirado šviečiantis rutulys, kurio viduryje aiškiai buvo matyti gyvis, panašus į gauruotą šunį su degančiomis akimis. Paaiškėjo, jog anomalių reiškinių liudytojais buvo visi kaimelio gyventojai. Daugelis savo akimis namuose regėjo vaiduoklius, kurie kartais elgdavosi gan agresyviai. Kai kada visuose namuose vienu laiku imdavo gesti lempos.

Tais momentais pastatų sienos keistai vibruodavo, oras gatvėje pradėdavo mirgėti, kai kada namų duris ir sienas sudrebindavo smūgiai, tačiau jokios žalos nepadarydavo. Kaimo gatvelėse retkarčiais pasirodydavo žmonės ir keisti gyvūnai, kurių anksčiau niekas niekada nebūdavo matę. Užkalbinti vietinių gyventojų, atėjūnai į juos nekreipdavo jokio dėmesio ir praeidavo lyg pro tuščią vietą. O kartą atsitiko įvykis po kurio visi kaimo gyventojai iškart susikrovė turtą ir iškeliavo kas kur.

Vieną vasaros vakarą žemė vėl pradėjo vibruoti, pasigirdo duslus ūžimas ir virš medžių užsižiebė ryškiai geltonas rutulys. Iš jo išsiveržė akinantis spindulys, apšvietė keletą sodybų. Išbėgę iš savo namų, žmonės be žado žiūrėjo į keistą reiškinį. Po 15 min. rutulys dingo. O kitos dienos pavakare paaiškėjo, jog visų kaimo gyventojų, kuriuos apšvietė „dangiškasis prožektorius", oda tapo įdegusi keistu žalsvu atspalviu ir ėmė niežėti.

Po kiek laiko ant odos atsirasdavo pūslelės, kurios trūkinėjo, palikdamos šlapuojančias žaizdas. Pumo mieste gydytojai tik rankomis skėsčiojo: niekas nebuvo susidūrę su tokiomis keistomis ligomis. Po mėnesio nukentėjusieji pradėjo mirti. Po paskutinės ugninio rutulio aukos mirties visi kaimo gyventojai tuoj pat paliko savo namus.

Visa tai primena NSO pasirodymus. Kai kuriems tyrėjams šis faktas apie oranžinį rutulį įrodo, kad galbūt vietos gyventojai buvo apšvitinti kažkokias spinduliais iš NSO objekto. Paranormalių reiškinių tyrėjų teigimu NSO dažnai pasirodo vietose kuriose manoma esant kažkokios energijos vartams kurie atv atveria vartus į kitus matavimus. Kaip pamatysime toliau – tokius vartus pavyko aptikti ir Pumo apylinkėse.

Taigi, išklausę visus tuos pasakojimus, turistai nutarė daugiau nebelankyti tos keistos vietos. Tačiau tarp jų buvo vienas žmogus, kuris visai kitaip reagavo į šiuos pasakojimus. Tai buvo anomalių reiškinių tyrinėtojas Haris Hopkinsas. Jis jau ne vienerius metus tyrinėjo „mirtina vietą", esančią netoli Sedo miestelio JAV pietvakarinėje dalyje, kur savo akimis matė keistus reiškinius.

Nuostabiausia, kad Hopkinsui kartu su tyrinėtojų grupe pasisekė nustatyti, jog Sedono apylinkėse egzistuoja savotiški vartai tarp išmatavimų, arba paralelinių pasaulių, kurie atsiranda tam tikru laiku. Jeigu tuo momentu šalia vartų atsidurtų žmogus, tai jis žengęs žingsnį į kitą išmatavimą, pradingtų be pėdsakų. Tyrinėtojai žino, jog būtent čia gana dažnai nusileidžia „skraidančios lėkštės".

Išklausęs Rodrigeso ir kitų vietinių žmonių pasakojimų apie keistus reiškinius Pumo apylinkėse, profesorius suprato, kad

kalbama apie anomalią zoną, labai primenančią „Sedonos vartus“. Juk čia, Peru pietuose, sprendžiant iš visko, kartkartėmis taip pat atsiveria tunelis į kitus išmatavimus. Po metų Hopkinsas grįžo į Pumo apylinkes. Tyrinėtojas jautė, kad visa paslaptis gludi ne kaimelyje, o kažkur netoliese, Chai Marko kalnuose, kur turi būti akmeniniai statiniai, panašūs į jo tyrinėtus “Sedonos vartus”. Ir jo pastangos buvo apvainikuotos sėkme. Už 37 km nuo Pumo miesto, uolose, jisai surado darinį, primenanti akmenine sieną (apie 50 kv.m) su nedidele stačiakampe niša. Tačiau Hopkinso laukė nusivylimas.

Grįžęs į Pumo miestą, jis vietos valdžiai pranešė apie savo atradimą, bet išgirdo atsakymą, jog ši atradimą jau prieš tai padarė tyrinėtojas Mamuri. Maža to, Pumo valdžios atstovai mokslininkai papasakojo keletą vietinių legendų apie „Dievų vartus“, per kuriuos senovės Peru gyventojai galėjo patekti į jų šalį. Tačiau Hopkinsas vis dėlto mano, kad jo ekspedicija buvo sėkminga.

Visu pirma jam pasisekė sudominti tyrinėtojus šia dar viena anomalia zona. Be to, iš Perų jis sugrįžo atlikęs ten daugybė įdomių stebėjimų. Pvz. paaiškėjo, jog pridėjus ranką prie „Dievų vartų“ gali pajusti lengvą akmenų vibraciją ir dilgčiojimą odoje. Kai kada šalia „vartų“ tarsi iš po žemės pradeda skambėti tyli muzika. Kaip byloje legenda, kurią išgirdo Haris Hopkinsas Pumo mieste, ateis laikas, kai „Vartai“ viena kart atsivers ir dievai gales sugrįžti pas Žemės gyventojus, kad galėtų gyventi, kartu su jais ir ginti nuo vargų bei nelaimių.

## Miškų anomalijos

Miškai, kaip ir negyvenamos salos taip pat slepia savo paslaptis. Tokių miškų pasaulyje yra ne viena dešimtis. Net gi mūsų kaimynai Latviai gali džiaugtis turėdami anomalinę zoną, tiesa, ji laikoma viena didžiausių anomalių zonų pasaulyje. Kalbu apie Pokainių mišką esantį šalia Rygos. Tiems, kas norės patys aplankyti šią keistą vietą, pasakysiu, kad miškas yra Dobelės

rajone.

Miškas auga ant kalvų, kurių yra lygiai 30. Labai keistai atrodo ąžuolai, ant kurių lapai auga tik iš vienos pusės. Tačiau pati didžiausia miško keistenybė – jame esantys akmenys! Niekas negali pateikti įtikinamos versijos iš kur miške atsirado šie nemažai sveriantys rieduliai? Labiausiai paplitęs padavimas apie tai, kad senais laikais į šias vietas rinkdavosi maldininkai iš visos Europos, kurie atgabendavo ir miške palikdavo akmenis, kaip išsilaisvinimo iš nuodėmių simbolį

*Pokainių miškas*

Dar pasakojama, kad vienoje kalvoje yra užkastas kažkoks objektas. Vieni tyrinėtojai galvoja, kad tai gali būti radioaktyvus meteoritas, kiti – senovinė kapavietė. Tačiau archeologams, vykdantiems kasinėjimus, kol kas nepavyko aptikti jokių kapaviečių ar kitų objektų.

Akmenys esantys Pokainių miške yra tikri turistų traukos objektai. Žmonės čia plūsta patikrinti kalbas apie jų nepaprastas galias. Sakoma, kad padėjus delną ant akmens yra jaučiama šiluma sklindanti iš jo. Juk paprastas akmuo tikrai neskleidžia šilumos. Arba kaip paaiškinti akmenų gydomąsias savybes, kai ant jų pagulėję žmonės jaučiasi žymiai geriau?

*Pokainių miškas*

Tai dar ne visos paslaptingosios vietos keistenybės. Pokainių miške yra laukymė, kurioje auga sena pušis. Po šia pušimi temperatūra visada aukštesnė, nei aplinkui – kažkur iš apačios sklinda šiluma, kuri pasklinda po visą kūną, jį sušildydama netgi per didžiausius speigus.

Pokainės miške dažnai keistai ima elgtis prietaisai – laikrodžiai sustoja, kompasai rodo neteisingą kryptį, Buvo atlikti radiacinio lygio matavimai šioje vietovėje, kurie nudžiugino vietinius gyventojus – radiacinis lygis yra normos ribose.

Taigi norintiems aplankyti kokią nors anomalinę zoną, toli vykti nereikės.

Dar vienas nepaprastas Hoia-Baciu (Transilvanija) miškas yra vadinamas „Transilvanijos Bermudų Trikampiu“. Apie šį tankų mišką ir keistus nutikimu jame pirmą kartą buvo išgirsta 1960 metais kuomet žinomas biologas Aleksandras Siftas padarė keletą nuotraukų kuriose matėsi metalinis, disko formos blizgantis objektas kabantis virš miško. Tuo metu miške jis tyrė keistą

žmonių susirgimą kurie pabuvoję miške teigdavo, jog juos pradeda pykinti, jie pasijunta blogai ir ant kūno atsiranda keisti išbėrimai. Taip pat miške sugesdavo elektroniniai prietaisai, kartais nutrūkdavo radijo ryšys. Biologas visa tai susijo su nežinomu antgamtinės kilmės veiklos sutrikimu.

Kai kurie žmonės mano, kad miškas yra vartai į kitą dimensiją. Yra žinoma keletas istorijų kuriose žmonės teigia nieko nepamenantys po to kai įeidavo į mišką. Jų pasakojimai gana panašūs. Patekę į tankų Transilvanijos mišką jie negalėdavo papasakoti ką darė, kur ėjo ar ką matė. Praleidę jame po keletą valandų (kai kuriais atvejais net keliolika) jie neatsiminė visiškai nieko.

NSO fenomeno tyrinėtojams, tyrusiems šios dingimus, tai primena kitus žmonių dingimus kuriuose jie teigia buvę pagrobti ateivių. Gana dažnai tokiems pagrobtiesiems laikas išnyksta. Jie nepamena ką darę ar ką veikią keletą valandų.

Viena tokia istorija apie dingusius žmones šiame miške iš tiesų baugina. Pasak vietinių gyventojų gyvenančių greta miško, viena 5 metų mergaitė įbėgo į mišką ir jame dingo. Kaimo žmonės ėmė jos ieškoti šukuodami mišką tačiau mergaitės surasti nepavyko. Po kelių savaičių iš miško išėjo ta pati dingusi mergina. Ji buvo apsivilkusi tais pačiais rūbais. Neatrodė, kad ji išbuvo miške keletą savaičių, nes rūbai buvo švarūs, nesuplyšę. Pats keisčiausias dalykas tai kaip atrodė pradingusi mergaitė. Ji buvo maždaug 5 metais vyresnė. Mergaitės tėvai ir kaimynai atpažino ją.

Pati mergaitė nieko negalėjo papasakoti apie tai kas jai nutiko. Ji nieko neprisiminė. Ši istorija skamba tikrai neįtikėtinai ir nežinia ar tai tik siaubo pasakaitė kurią seką vietinio kaimo gyventojai savo vaikams, ar tikras įvykis. Jei miške iš tiesų egzistuoja vartai į kitą dimensiją, tai galbūt mergaitė pabuvojo kitoje dimensijoje?

Neseniai buvo organizuojama ekspedicija į paslaptingąjį Transilvanijos mišką. Mokslininkai stengėsi įminti paslaptis glūdinčias jame. Jiems pavyko atrasti kai ką keisto. Miško

viduryje yra taisyklingas apskritimas kuriame niekas neauga. Jo skersmuo apie 45 metrus. Jei šalia apskritimo žolė žaliuoja, tai jame neauga jokia augalų rūšis. Paėmus dirvos pavyzdžius ir sulyginus juos su už apskritimo esančiais pavyzdžiais buvo nustatyta, kad jie yra vienodi. Dirva turi visko ko reikia augalų augimui. Todėl už apskritimo esančioje žemėje žolė žaliuoja. Tas pats turėtų būti su žeme kuri yra apskritime, tačiau taip nėra.

Kas iš tiesų dedasi šiame miške nėra suprantama. Viena aišku. Šis miškas tikrai keistas ir kelti koją į jį nesinori.

*Šokantis miškas" Kaliningrado srityje*

Kaliningrado srityje taip pat galime rasti nepaprastą mišką. Pasivaikščioję šiame pušyne žmonės pradeda skųstis nepakeliamu galvos skausmu ir nežinia kur prapuolusia energija. Miškas, pramintas šokančiu, užduoda daugybę mįslių: kodėl čia augantys medžiai tokie išsiraitę ir kodėl šią vietą aplenkia paukščiai bei kiti gyvūnai?

Už kelių dešimčių kilometrų nuo Lietuvos sienos esantis pušynas netoli Rasytės (rusiškai – Rybačij) miestelio lyg magnetas traukia smalsuolius. Miškas palei Kuršių marias iš tiesų atrodo įspūdingai. Augmenijos čia nedaug – tik samanos, menka žolė ir pušys, kurių kiekviena – vis kitokia, lyg atskira istorija. Medžiai išsiraitę į skirtingas puses. Kai kurių kamienai išsišakoję prie pat

žemės, kiti lyg gyvatės nuvinguriavę, persisukę kilpomis. Žiūrint į juos iš tiesų ima svaigti galva – šitiek daug keistai atrodančių pušų vienoje vietoje. Efektą sustiprina tai, kad visai šalia šokančio miško stovi tiesios lyg stygos pušys, būdingos ir Lietuvos pajūriui.

„Būna, kad po ekskursijų po šį mišką žmonės ima skųstis svaiguliu. Sako, kad jiems sukasi galva, darosi silpna. Bet kiti nejaučia nieko“, – pasakojo Karaliaučiaus ekskursijų vadovų ir gidų asociacijos narė Antanina Maksimova.

Iš paranormaliais reiškiniais tikinčių žmonių gidė yra sulaukusi pastabų rečiau lankytis šioje vietoje. Todėl atvedusi grupes, pati stengiasi likti nuošaly. Vietiniai rusai kartais šią vietą vadina „girtu mišku“ – išsiraičiusios pušys jiems atrodo kaip apsvaigusios.

Kodėl ši vieta tokia keista, sklando pačių įvairiausių versijų. Vieni tikina, kad pušys tokios išaugo dėl šioje vietoje siaučiančių besikeičiančios krypties vėjų. Geologai tikina, kad medžių augimą paveikė nestabilus smėlio dirvožemis.

Ekstrasensai šį fenomenalų reiškinį aiškina savaip – esą šioje vietoje susikerta teigiama ir neigiama energija. Ufologai suskubo paaiškinti, kad čia lankėsi ateiviai. Kiti prisimena, kad šiame pušyne kadaise buvo bandomi lazeriai – Kuršių nerija mokslininkams atrodė tam itin tinkama. Spėjama, kad būtent dėl jų taip pušys ir išsirietė.

Yra išlikusi ir legenda, aiškinanti, kaip atsirado „šokantis miškas“. Pasakojama, kad vietiniai itin saugojosi atvykėlių, neprisileisdavo svetimų. Bet kartą mariomis atplaukė mergina, turėjusi tik arfą. Vietiniams patiko jos grojama muzika ir jie įsileido svetimšalę. Jai grojant šoko visi. Taip pat – ir pušys. Mergina nustojo groti, o pušys liko lyg šokančios. Net ir dabar romantikai aiškina girdintys šiame miške arfos garsus.

Neseniai šį mišką tyrinėjo studentai, rengę mokslinį darbą. Išvadose jie nurodė, kad kalčiausias yra vėjas, kuris šioje vietoje būna itin stiprus. Teigiama, kad dar keli tokie miškai yra Švedijoje ir Rusijoje, Kemerovo srityje.

# Meksikos tylos zona

Meksikoje yra mažai žinoma vieta vadinama „Tylos zona". Vietovė yra nutolusi 400 mylių nuo JAV. Šioje kalningoje dykumų vietovėje yra neįmanoma gauti jokių signalų. Radijo, telefono, GPS signalai čia neveikia. „Tylos zonoje" neįmanoma priimti jokio signalo kuris gali sklisti ore. Tiksli šio reiškinio priežastis niekada nebuvo atskleista, nors teorijų yra gana daug.

Viena iš teorijų teigia, kad ši vietovė yra paveikta nežemiškos kilmės būtybių savo technologijomis, tad žmogaus technologijos joje nustoja veikti. Nors tai skamba šiek kiek kvailokai yra daugybė žmonių palaikančių šią teoriją.

Pirmą kartą apie vietovę ir keistenybes joje buvo sužinota 1930 metais. Tais metasi meksikietis, aviatorius Fransisko Sarabia, skrisdamas virš minėtos vietovės pastebėjo, kad jo radijo signalas nustojo veikti, tačiau niekas tuo nesusidomėjo. Juk tai galėjo būti radijo stotelės gedimas, o ne anomalios vietos kaltė. Šis fenomenas 1966 metais buvo patvirtintas kuomet organinės chemijos mokslininkas atlikinėjo lauko tyrimus minėtoje vietovėje. Jis pranešė, kad būnant joje jam niekaip nepavyko

susisiekti su kita grupe mokslininkų savo nešiojamąja radijo stotele. Tačiau galutinis vietovės anomalijos unikalumas buvo patvirtintas tik 1970 metų liepos 11 dieną.

Tą dieną JAV oro raketa paleista iš „Baltojo smėlio raketų bazės" Naujojoje Meksikoje, nukrypo nuo kurso ir sudužo minėtame regione. Raketa gabeno du konteinerius su radioaktyviomis medžiagomis. Netrukus buvo išsiųsta kariškių komanda į nelaimės vietą. Atvykę kariškiai pastebėjo, kad jų radijo signalai neveikia. Šis įvykis sudomino tiek Meksikos tiek JAV vyriausybes. Meksikoje buvo sudaryta mokslininkų komanda kuri turėjo atlikti tyrimus ir nustatyti anomalių reiškinių priežastis.

Atlikus visus vietovės matavimus ir tyrimus tikroji tiesa taip ir liko neatskleista. Viena teorija teigia, kad po žeme glūdi milžiniški klodai naudingų iškasenų. Tarp kurių tikriausiai yra dideli kiekiai urano. Kuris galėtų sukurti elektromagnetinius impulsus ir taip sutrukdyti bet kokį radijo ryšį sklindantį virš jo.

Kita teorija pagrįsta meteoritų bombardavimu šioje vietovėje. Per tūkstančius metų šioje vietovėje buvo nukritę daugiau meteoritų negu kur nors kitur. Gali būti, kad nežemiškos kilmės meteoritai turintys savyje žmonijai nežinomų medžiagų skleidžia kažkokias bangas kurios slopina radijo ryšį.

Įdomumo dėlei reikėtų paminėti, kad vietiniai žmonės gyvenantys aplink šią vietovę dažnai praneša apie NSO ar keistas šviesas danguje. Kai kurie liudininkai teigia matę kaip didžiuliai diskai nusileidžia į minėtą vietovę kalnuose. Kaip ten bebūtų, kol kas tiesa apie „Tylos zoną" vis dar neatskleista.

# Drakono trikampis

Bermudų trikampio „šlovė" dėl dingstančių laivų ir lėktuvų plačiai žinoma visame pasaulyje. Turbūt nereikia pasakoti tų kraupių ir paslaptingų istorijų apie Bermudų trikampį, nes ko gero visi esame apie tai girdėję. Kur kas mažiau žinomas regionas

Japonijos vakarų pakrantėje, bet šio regiono istorija ne mažiau kraupi. Japonų jūreiviai nesiryžta čia įplaukti; šia vietą jie vadina Ma No Umi — Velnio jūra. Pasak legendos, čia iš jūros dugno išnyra milžiniški drakonai ir užpuola nelaimingus jūreivius.

Japonų jūreiviai dažnai pasakoja apie keisčiausius nutikimus šiame plote, liudija girdėję siaubingų garsų ir matę baisių raudonų šviesų. Jie tiki, kad jūros dugne gyvena milžiniškas siaubūnas. Šią pabaisą jie vadina Li-Lung — Vakarų jūros drakonu karaliumi. Taip pat tvirtina, kad jo irštva išpuošta paties pagrobtais laivais.

Ši paslaptinga zona driekiasi nuo Japonijos vakarų pakrantės į pietus iki Japo salos ir iki Taivano vakaruose. Kaip ir Bermudų trikampyje, laivų ir lėktuvų avaringumas čia didesnis negu įprastinis. Tiesą sakant, šis vandenyno plotas labai primena vakaruose esantį savo giminaitį. Kaip ten, taip ir čia oro sąlygos keičiasi labai staiga ir labai smarkiai, kyla netikėti rūkai, formuojasi potvynio bangos, vyksta drebėjimai ir audros, „klysta" kompasai. Ir didžiausias panašumas - siaubinga niekuo nepaaiškinamų skendimo ir dingimo reiškinių statistika.

Atsižvelgdama į tai, kad čia be pėdsako dingsta daugybė laivų, Japonijos vyriausybė XX a. pabaigoje paskelbė šią vietą pavojinga zona. Pavyzdžiui, 1952 m. rugsėjo 24 d., nepaisant puikaus matomumo ir ramios jūros, be pėdsako dingo laivas Kiao Maru No. 5. Kartu su laivu dingo visi dvidešimt du įgulos nariai ir

devyni mokslininkai.

Žinios apie tokius paslaptingus dingimo reiškinius Vakarų pasaulį pradėjo pasiekti palyginti neseniai, tačiau patiems japonams - tai šimtmečius trunkantys ir iki šiol nesiliaujantys įprasti reiškiniai.

Žinoma padidėjusi laivų ar lėktuvų dingimo statistika nebūtinai turi reikšti, jog šiose vietose dedasi kažkas paslaptingo ir mistiško. Tarp teorijų, kuriomis remiantis buvo mėginama paaiškinti laivų žuvimo priežastis, buvo ir teorija apie nepaprastai galingą magnetinį lauką, kuris  tokiuose jūrų teritorijoje esą pakeisdavęs visų navigacijos prietaisų parodymus ko pasekoje laivai pasiklysta ir sudužta. Tiesa, lieka vienas nepaaiškinamas faktas. Dingusių laivų ar lėktuvų nuolaužos nėra randamos.

# Lėlių sala Meksikoje

Į pietus nuo Meksiko miesto (Meksika) yra sala kuri atrodo lyg iš siaubo filmų siužeto. Visoje saloje ant medžių yra iškabinta lėlės. Jų yra tiek daug, kad lankantis toje saloje pasijunti kaip

nesavas, apima keistas bauginantis jausmas ir salą norisi greičiau palikti.

Legenda byloje, kad prieš 50 metų, maža mergaitė plaukiojusi gretimos salos pakrantėje nuskendo, taip pradėdama šią kraupią salos lėlių gyvavimą. Tuo metu saloje gyveno žvejys atsiskyrėlis Don Julian Santana Barrera. Greitai po mergaitės žūties jis žvejodamas ištraukė lėlę. Kitą dieną jis vėl sužvejojo dar vieną lėlę, kitą dieną dar vieną. Žvejys palaikė tai kažkokiu ženklu tad pradėjo rinkti ir kolekcionuoti lėles. Jas iškabindavo ant medžių aplink salą.

Toliau istorija tampa miglota ir nelabai aiški. Kai kurie teigia, kad Barrera mirė neaiškiomis aplinkybėmis. Dvasios apsigyvenusios lėlėse jį nužudė. Kiti prisiekinėja, kad savo akimis matė, kaip lėlės naktimis atgyja ir tampa salos šeimininkėmis.Tačiau vienas faktas lieka aiškus. Klaidžiojant po salą jautiesi kaip nesavas. Visos tos lėlės stingdo kraują venose.

Turistai norintys aplankyti šią lėlių salą turi nemažai pavargti. Jūs nerasite jokių turistinių organizacijų kurios organizuoja keliones į minėtą salą. Turėsite ieškoti privačių baržų savininkų kurie sutiktų jus nugabenti į salą. Už tokią baržą sumokėsite nuo 100 iki 120 dolerių, tad dauguma turistų norintys aplankyti salą

plaukia grupėmis, kad pasidalintų išlaidas.

## Ąžuolų salos paslaptys

1795 m. vasarą į vieną iš daugelio mažų Mahono įlankos salelių išsilaipino jaunuolis iš Naujosios Škotijos, vardu Danielis Makginisas. Saloje jis pastebėjo žmogaus buvimo pėdsakų, o iš vieno seno ąžuolo kamieno kyšojo senovinio laivo takelažo liekanos. Puri žemė po medžiu piršo prielaidą, kad čia kažkas užkasta. Makginisas pamanė, kad rado vietą, kur paslėpti lobiai. Nuskubėjęs namo jis pasikvietė į pagalbą du geriausius savo draugus - Džoną Smitą ir Antonį Vojaną ir kitą dieną pradėjo kasti.

Draugai iškasė 13 pėdų pločio duobę. Keturių pėdų gylyje jie aptiko grindinį, išklotą atvežtinėmis akmens plokštėmis, dešimties pėdų gylyje atkasė medinius atraminius polius, o 20 ir 30 pėdų gylyje rado ąžuolinius grindinius. Bičiuliai suprato, kad reikia daugiau jėgos ir įrankių, todėl grįžo namo tikėdamiesi surinkti lėšų, reikalingų paieškos darbams tęsti.

Tąkart jiems nepavyko, tačiau 1803 m. vietos gydytojas, vardu Simeonas Lindsas, išgirdęs apie Smito atradimus, jais susidomėjo ir padedamas draugų suskubo rinkti lėšas. Naujai suburta grupė uoliai ėmėsi darbo. Kas dešimt pėdų kasėjai atkasdavo po medinių rąstų grindinį. Pasiekę 90 pėdų gylį jie išsemdavo po kibirą vandens ir du kibirus purvo.

Vieną vakarą jie prisikasė prie to, ką palaikė paskutiniu sluoksniu prieš atrandant lobius. Kitą dieną visi ilsėjosi ir svarstė, kaip pasidalys laukiančius turtus. Deja, atėję pirmadienio rytą jie rado visą duobę apsemtą vandens, kuris siekė iki trylikos pėdų gylio. Kasėjai mėgino išsemti vandenį, tačiau veltui - vandens lygis nekito. Vandenį bandė išsiurbti, tačiau taip pat nesėkmingai.

1805 m. ta pati grupė nusprendė lygiagrečiai iškasti dar vieną 105 pėdų gylio duobę ir iš jos horizontaliai išrausti tunelį iki lobių. Tačiau ėmė kasti per arti pirmojo šulinio: siena tarp abiejų

duobių griuvo, ir naująjį šulinį užliejo šimtai galonų vandens. Pritrūkus lėšų darbus teko nutraukti.

*Ąžuolų salos kasinėjimai*

Joks vėlesnis bandymas prisikasti iki lobių nebuvo taip arti tikslo kaip šis. Vėliau buvo nustatyta, kad egzistuoja rūpestingai iškastas požeminis tunelis. Jis prasideda paplūdimyje, už 500 pėdų, ir susisiekia su duobės dugnu. Taigi rąstai ir molis atliko hermetinio kamščio funkciją. Vos juos išjudinus į požeminį rūsį plūstelėjo vanduo ir jį užliejo. Buvo mėginta šulinį gręžti.

Su grąžtu buvo iškelta skrynios detalių, monetų, dekoratyvinių grandinėlių ir kitokių smulkių metalinių daiktų, betono sluoksnis, minkšto metalo (aukso, sidabro) lydinių ir netgi buvo ištrauktas teksto, parašyto ant pergamento, fragmentas. Šie realūs ir akivaizdūs įrodymai, kad po žeme užkastas lobis, skatino tęsti pastangas iškelti turtus į paviršių.

Smalsuoliams nedavė ramybės klausimas, kas galėtų būti lobių savininkas. Buvo iškelta mintis, jog tai galėtų būti inkų,

pasprukusių nuo ispanų užkariautojų, auksas. Kiti manė, jog čia galėjo būti paslėptas britų kariuomenės, grįžtančios iš Amerikos nepriklausomybės karo, iždas. 1937 m.

*Gręžinys saloje*

Naujosios Anglijos verslininkas Džilbertas D. Hedonas iškėlė prielaidą, kad turtai galėję priklausyti plačiai žinomai asmenybei kapitonui Vili amui Kidui. Tyrinėdamas V. Kido istoriją D. Hedonas tikėjosi išsiaiškinti, kokie turtai ten slypi. Kaip ir kitų, taip ir jo pastangos pasirodė esančios bevaisės.

Iki 1965 m. Ąžuolų sala pasidarė panaši į korį, kuriame apstu šulinių ir tunelių. Ieškodamas lobio amerikiečių geologas Bobas Danfildas pamėgino pasinaudoti brutalia jėga. Jis atsigabeno 70 tonų ekskavatorių ir iškasė 140 pėdų gylio ir 100 pėdų pločio duobę, tačiau nerado nieko, išskyrus ankstesnių paieškų pėdsakus.

1970 m. nauja paieškos grupė - Tritono aljansas - atliko išsamius geologinius salos tyrimus. Jų pranešimas taip ir nebuvo paviešintas, tačiau rezultatai paskatino Tritono grupę imtis kasinėjimo darbų. Grupės nariai pradėjo vykdyti planą, pavadintą Gręžiniu 10-X. 200 pėdų gylyje buvo rasta žalvario, porceliano, medžio dirbinių fragmentų, tačiau paieškų metu grupė patyrė daugybę sunkumų.

Vietos gyventojai tvirtina, kad per šimtmečius beatodairiškų paieškų sala tapo tokia sujaukta, kad paslėptų lobių surasti jau nebeįmanoma. Kiti vis dar tikisi rasti turtų. Tačiau bent jau kol kas atrodo, kad Ąžuolų saloje paslėpti lobiai visiškai saugūs.

# Paryžiaus katakombos

Paryžiaus katakombos – tai didžiulis tunelių ir kriptų labirintas, besidriekiantis po Paryžiaus gatvėmis, sukurtas per daugelį metų kasant vertingas uolienas. Paryžiaus katakombos pradėtos kasti dar senovės romėnų laikais ir seniausios jų yra net 2000 metų senumo. Katakombos buvo kasamos siekiant išgauti kalkakmenį – pagrindinę senojo Paryžiaus statybinę medžiagą. Jos glūdi giliai po žeme – netgi giliau už metro tunelius. Vidutinis jų gylis siekia 18m po žeme.

Romėnų laikais palaikai buvo laidojami už Paryžiaus miesto ribų, tačiau išplitus krikščionybei, žmonės pradėjo laidoti kūnus mieste, šalia bažnyčių. XII a. kapinių plėtrą bandyta stabdyti įvedant mokesčius. 1777 m. vyriausybė galiausiai priėmė sprendimą iškelti kapines. Policijos leitenantui generolui Alexandre Lenoir kilo mintis panaudoti nenaudojamus požemius šalia „Porte d'Enfer" miesto vartų.

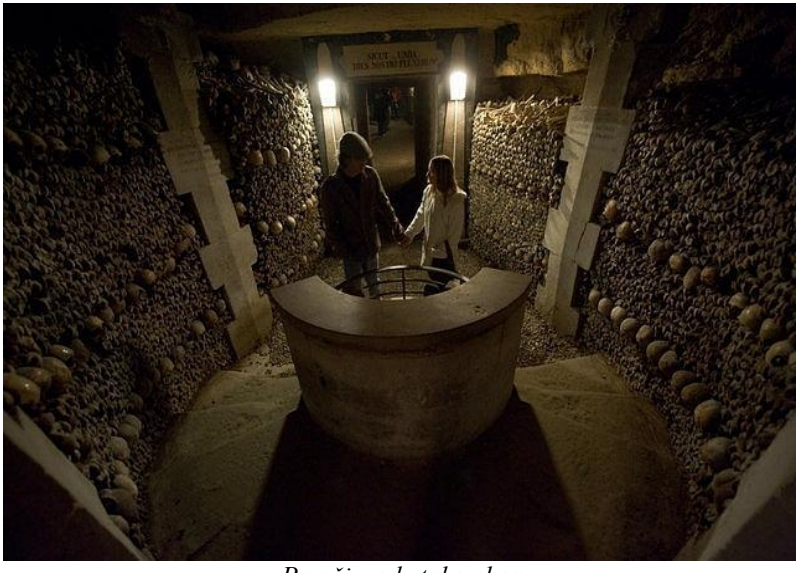

*Paryžiaus katakombos*

Iki 1810 m. tuneliuose palaikai saugoti netvarkingai, tik po renovacijos jie sudėlioti taip, kaip galima pamatyti dabar. Kaulai salėse kruopščiai suguldyti – iš jų sudaryti ornamentai, pavyzdžiui, yra išdėlioti širdies kontūrai iš kaukolių ir blauzdikaulių.

Per 30 metų katakombose palaidoti 6-7 milijonai paryžiečių. Palaikai buvo masiškai perkeliami iš kapinių į katakombas nuo 1786 iki 1788 m. Į šią amžino poilsio vietą suspėjo ir 1788 m. Paryžiuje vykusio sukilimo dalyvių kūnai. Paskutinieji palaikai perkelti 1814 m.

Palaikų perkėlimo procesija vyko su visa derama pagarba: kaulai su karučiais, lydimais kunigų, naktį slaptai gabenti į prieš tai pašventintas katakombas. Masinis palaikų perkėlimas buvo įtakotas dėl staigios miesto plėtros ir žemės stygiaus kapavietėms, be to, dažnai laidojami palaikai siekdavo gruntinius vandenis, kuriais išplisdavo įvairios infekcinės ligos.

XVIII a. Paryžiuje buvo kilusi panika, po to kai keletas namų nugarmėjo į po jais esančius požemius. Stebėtina, bet tam tikrose katakombų salėse vykdavo koncertai, o pirmuosius turistus katakombos pradėjo traukti 1867 m. Ši keista vieta buvo tapusi populiaria karališkųjų šeimų ir svarbių asmenų atrakcija. Antrojo Pasaulinio karo metais čia slėpėsi partizanai, o dalis kriptų paverstos bunkeriais. 1871 m. Paryžiaus komunos nariai šiuose požemiuose nužudė grupę monarchistų.

Katakombos yra didelės ir painios, tačiau nemažai tunelių yra avarinės būklės, sienos ir lubos nutrupėjusios ir suskilusios. Kai kurios sienos nuniokotos vandalų ir sektantų bei išpaišytos grafiti piešiniais. 2007 - 2008 m. dalis tunelių buvo renovuoti ir tapo saugesni.

„TheGuardian“ naujienų portalas rašo, jog 2004 m. Paryžiaus policininkai pratybų metų katakombose netikėtai aptiko pilnai įrengtą kino salę bei restoraną su baru. Nelegalūs restorano savininkai tunelį į šią vietą buvo užtvėrę užrašu „Rekonstruojama – praėjimo nėra“, o norėdami atgrasinti smalsuolius – įrengė stebėjimo kameras, profesionaliai perdarė elektros instaliaciją.

Lankytojus gąsdino įrašytu į kompaktinį diską šunų lojimu. Policijai sugrįžus po trijų dienų, rasti tik nukirsti elektros laidai bei raštelis „Nedrįskite mūsų ieškoti“. Šiuose ilguose ir klaidinguose tuneliuose be galo sunku aptikti slaptas draugijas bei nusikaltėlius, kurie čia veržte veržiasi. Sakoma, jog internete nesudėtinga surasti įėjimus į neoficialias Paryžiaus katakombų vietas.

Oficialiai lankytojams atvira Paryžiaus katakombų dalis yra žinoma kaip „Denfert-Rochereau Kostnica“. Ji šiuo metu yra viena populiariausių Paryžiaus lankytinų vietų. Didžioji dalis katakombų tunelių ir slaptų išėjimų į miestą eiliniams turistams yra nepasiekiamos, tačiau nepamirštama patirtis būtų tiesiog apsilankyti toje Paryžiaus katakombų dalyje, kurioje vedamos ekskursijos.

# Požeminis nacių miestas

Savo memuaruose Aleksandras Liskinas pasakoja apie kelionę į Kenšicės miestelį, esantį prie pat sienos Lenkijoje su Vokietija. Tai buvo 7-ame praėjusio amžiaus dešimtmetyje. Būtent šioje vietoje, netoli kaimelio, vokiečiai buvo pastatę įtvirtintą rajoną, kuriame buvo gynybinis griovys, karinis miestelis ir kiti objektai,

iš kurių liko vien tik griuvėsiai ar atskiri pastatai. Vokiečiai šią tvirtovę pavadino „Regenwurmlager”, t.y. „Lietaus slieko stovykla”.

Po Antrojo pasaulinio karo buvusiame vokiečių miestelyje bazavosi viena iš sovietų armijos Šiaurinės grupės brigadų. Į šį dalinį atvyko karo prokuroras. Jis apžiūrėjo apylinkes ir Kšivo ežerą, susižavėjo jo grožiu ir ramumu. Tačiau tada Liskinas dar net neįtarė, kad po jo kojomis išraizgyti metro tuneliai, kuriuos išrausė vokiečiai, tačiau vėliau apleido.

*„Lietaus slieko stovyklos” tuneliai*

Norėdami palinksminti aukšto rango svečią, Liskiną lydėję kolegos nusprendė jam parodyti ežere esančią salelę, kuri lėtai dreifavo vandens paviršiumi, tarsi plaustas. Kšivos ežeras turėjo apendikso formos tęsinį, kurio centre svečias pamatė metalinį bokštelį, primenantį oro tiekimo bokštelį Maskvos metro stotims. O terikonai – dirbtinės kilmės sąvartynai aplink ežerą – pasirodė išraižyti praėjimų, besileidžiančių gilyn po žeme.

Liskinas žinojo, kad po karo pabaigos iki 6-ojo dešimtmečio pradžios „Lietaus slieko stovykla” buvo apleista ir tik šioje vietoje

dislokuoti rusų kariškiai ėmėsi žvalgyti šias vietas. Pirmiausia tvirtovėje ir jos prieigose darbavosi išminuotojai, kurie ieškojo minų laukų ir ginklų sandėlių. Buvo rasta daugybė keistų objektų, pavyzdžiui, požeminis maitinimo kabelis, kuris buvo pritaikyta 380 V įtampai, šulinys, į kurį krito vanduo, ir daug kitų objektų, rodančių, kad po žemėmis yra didelis objektas. Garnizono inžinieriai padarė išvadą, kad keistasis šulinys – dalis autonominės elektrinės, o krentantis vanduo suko turbiną.

Jiems taip pat pavyko aptikti ir užmaskuotą įėjimą į tunelį. Šiame tunelyje, ko gero, buvo įrengta nemažai spąstų. Taip manyti leidžia tas faktas, kad vienas drąsuolis į tunelį įvažiavo motociklu, tačiau taip niekada iš jo ir neišvažiavo. 6-ojo dešimtmečio pradžioje ryšininkams vis tik pavyko prasiskverbti į tunelį, jie netgi sugebėjo juo nueiti keletą kilometrų. Savo kelyje kariškiai matė daugybę atsišakojimų, tačiau nė vienu jų nedrįso pasukti.

Keista tai, kad A.Liskinas nepabandė pažvelgti į labirintą. „Lietaus slieko stovyklos" aprašymą prokuroras pateikia pagal bevardžio karininko žodžius. Šis karininkas pats taip pat nematė šios stovyklos, tačiau girdėjo pasakojimus žmonių, pabuvojusių po žeme: „Galima įtarti, kad po mumis yra ištisas požeminis miestas, kurioje sukurtos sąlygos, leidžiančios autonomiškai egzistuoti daugelį metų. Žmonės, pasišviesdami prožektoriais, įėjo į požeminį metro. Tai buvo būtent metro, nes tunelio dugnu buvo nutiesta geležinkelio linija. Beveik iš karto buvo aptiktas požeminis krematoriumas. Gali būti, kad jo krosnyse buvo sudeginti paskutiniųjų požeminio miesto statytojų kūnai. Didžiulis požeminis tinklas nežinantiems žmonėms yra pavojus keliantis labirintas".

Yra žinoma, kad į tunelį vieną kartą buvo nusileidęs Šiaurinės armijos grupės vadas generolas - pulkininkas P.Mariachinas, tačiau jis savo atsiminimų apie tai nepaliko.

Liskinas pateikė ne tik karininko įspūdžius, bet ir „miesto" aprašymą, kurį sudarė pulkininkas V.Spiridonovas – vienas iš paskutinių Kenšicės brigados vadų. Reikia pasakyti, kad 8-ame dešimtmetyje požeminis vokiečių tunelis tapo egzotišku

atrakcionu. Tiesa, juo pasimėgauti galėjo tik išrinktieji, t.y. aukšto rango karininkai, kuriems likimas lėmė tarnauti šioje apleistoje vietovėje.

V.Spiridonovas papasakojo apie išminuotojų pateiktą ataskaitą, kurioje buvo rašoma, kad buvo ištirti 44 km požeminių komunikacijų, esančių po garnizonu. Tunelio aukštis ir plotis yra po 3 m, metro sienos ir lubos sustiprintos gelžbetonio plokštėmis, grindys išklotos akmens plokštėmis. Pats V.Spiridonovas kariniu automobiliu buvo įvažiavęs į tunelį ir labirintu nuvažiavo apie 20 km į Vokietijos pusę.

Įdomus dar vienas dalykas. Aplink ežerą yra nemažai sugriuvusių ar išlikusių karo laikų statinių iš gelžbetonio. Gerai įtvirtintuose dokuose buvo stambaus kalibro kulkosvaidžiai ir patrankos, po jais iki 50 m gilyn buvo įrengti aukštai, kuriuose buvo kareivinės ir sandėliai. Antžeminiai ir požeminiai statiniai buvo sujungti tarpusavyje arba metro labirintais.

Tiek vokiečiai, pastatę „Lietaus slieko stovyklą", tiek ją atradę rusai kruopščiai slėpė informaciją apie tunelį nuo vietinių gyventojų ir valdžios. Yra žinoma, kad tik vienas lenkų kraštotyrininkas, daktaras Podbelskis, aktyviai domėjosi labirintu, tačiau tyrinėjimus atliko tik pokario metais, kol buvusiame vokiečių kariniame miestelyje įsikūrė rusų garnizonas.

9-ame dešimtmetyje 80-mėtis Podbelskis papasakojo, kad šio objekto statyba prasidėjo dar 1927-ais metais, o nuo 1937-ųjų metų šie darbai buvo labai paspartinti, nes Hitleris ruošėsi karui. Kraštotyrininkas teigia, kad fiureris pats atvažiuodavo iš Berlyno požeminio tunelio bėgiais. Slaptos metro komunikacijos veda į

strategines saugyklas, esančias už 5 km nuo Kšivo ežero.

Šis ežeras taip pat turi paslaptį. Kšivos ežero plotas – daugiau nei 200 tūkstančių kvadratinių metrų, o gylis – nuo 3 iki 20 m. Dumbliname šio ežero dugne ne vienas žvejys yra pastebėjęs didelį liuką, kuris, tikriausiai, ir turėjo būti paslėptas po plaukiojančia sala. Šis liukas galėjo būti kaip vožtuvas, skirtas labirintui užtvindyti ekstra atveju. Tačiau 1945-ųjų m. sausio mėnesį vokiečiams tai, ko gero, jau neberūpėjo.

1992-ais metais rusai pasitraukė iš Kenšicės ir lenkams paliko požeminio labirinto paslaptis.

Paprastai būna taip, jei apie kažką tyli oficialusis mokslas, tai šis faktas būna arba visiški niekai, arba šimtaprocentinė tiesa, kažkaip susijusi su dabartiniais žmonėmis ir realijomis. Kodėl taip mažai ištirta „Lietaus slieko stovykla", galima tik spėlioti. O turint laisvesnio laiko galima susimąstyti – kaip iš viso buvo pastatytas požeminis miestas?

Ir kodėl vokiečiai tokio labirinto nepastatė savo šalyje? Jo statymo metu Lenkija buvo nepriklausoma valstybe, ir tai galėjo būti kliūtis aktyviems vokiečių darbams. O ir pati Vokietija 1927-ais metais buvo vos atsistojusi ant kojų po Pirmojo pasaulinio karo, kai 1924-ais metais gavo milijardinius kreditus iš JAV ir Didžiosios Britanijos. Vargu ar Vokietijos vyriausybė turėjo pakankamai lėšų tokio didelio objekto statybai.

Pats sumanymas – kaimyninėje šalyje įrengti metro – atrodo gana keistas. Jeigu labirintas buvo statomas gynybiniais tikslais tam atvejui, jei karas būtų pralaimimas, tai galima daryti išvadą, kad požeminio miesto galimybėmis vokiečiai taip ir nepasinaudojo. Ar verta buvo rausti šiuos daugiakilometrinius tunelius?

Buvo dar vienas paslaptingas faktas, kurio niekaip negali paaiškinti kariniai istorikai, tačiau kuris visiškai paaiškina vokiečių požeminių komunikacijų egzistavimą Kenšicės rajone. 1945-ais metais šiame rajone kariavo Pirmosios tankų armijos 44-oji gvardijos tankų brigada, kuriai vadovavo generolas M.Katukovas. Brigada susidūrė su dviem vokiečių pulkais – SS

divizijos mokykla „Negyva galva” ir aprūpinimo tarnybos dalimis. Vokiečiai greitai suprato, kad jiems nepavyks atsilaikyti prieš rusų tankus, ir… išnyko vos per keletą valandų. Kaip vokiečiams tai pavyko padaryti, jei visi atsitraukimo keliai buvo atkirsti? Gali būti, kad jiems padėjo išsigelbėti būtent „Lietaus slieko stovykla”.

Beje, internete yra keletas filmukų, kuriuos nufilmavo aštrių pojūčių mėgėjai, apsilankę šiose vietovėse. Lieka tikėtis, kad lenkų istorikams pavyks įminti „Lietaus slieko stovyklos” mįsles ir paaiškinti, kada ir kokiu tikslu buvo statoma ši tvirtovė.

# Dadlitaunas- mirties zona

Dadlitaunas (Dudleytoavn) – nedidelis ir apleistas miestelis kornvolo (Cornwall) apygardoje (Konektikuto valstija, jav). Ši vietovė jau daug metu garsėja bloga šlove. To priežastis – daugybė paslaptingu mirčių, nelaimingu atsitikimu, gyventojų dingimų. Daugiau kaip prieš 100 metu žmonės paliko šią vietą. Tačiau ir šiandien ji traukia anomalių reiškinių tyrinėtojus ir šiaip smalsuolių dėmesį.

Miestelis išsidėstęs trijų kalnų - Boldo, Vudberio ir Koltfuto – papėdėje, iš visų pusių apsuptas tankaus miško, kurį pavadino bauginančiai - Tamsiuoju mišku, nes pro jo tankmę praktiškai neprasiskverbia saulės spinduliai. Su Dadlitaunu iš tiesų susiję nemažai tragiškų epizodų.

1792-ais metais Geršomas Holisteris susilaužė kaklą, nukritęs nuo šiaudų krūvos, sudėtos kluone Viljame Tanerio fermoje. Buvo kalbama, kad jį kažkas pastūmė. Nužudymu buvo įtariamas fermos šeimininkas, tačiau kaltinimai jam taip ir nebuvo pateikti. O pat Taneris elgėsi gana keistai – jam visur vaidenosi velniai ir demonai. Jis tvirtino, kad su tamsos atėjimu iš miško į miestą patraukia nelabosios jėgos, o vienas iš monstrų tiesiog jo akyse sudraskė į dalis kažkokį vyrą.

1804-ais metais generolo Hermano Svifto žmona Sara Faje žuvo audros metu nuo žaibo smūgio. Jos vyras neužilgo po šio tragiško įvykio išprotėjo. Merė Cinė buvo jauna žinomo amerikiečių žurnalisto ir leidėjo Horacijaus Grilio žmona. Ji užaugo Dadlitaune. Moteris pasikorė, likus savaitei iki to, kai jos vyras pralaimėjo prezidento rinkimuose. Merės savižudybės priežastis taip ir liko neatskleista.

Kartas nuo karto šiame miestelyje dingdavo ištisos šeimos. XIX amžiaus pabaigoje nuo tuberkuliozės mirė Džono Patriko Brofio žmona. Neužilgo dvi jo dukros dingo be pėdsakų miške, o Brofio namas vieną naktį sudegė iki pamatų. Džono kūno nuodėguliuose nebuvo aptikta, daugiau jo niekas nematė nei gyvo, nei mirusio.

1899-ais metai Dadlitaunas buvo praktiškai ištuštėjęs. Senieji gyventojai mirė vienas po kito, jaunesnieji, išgąsdinti pasakojimų apie prakeiksmą, stengėsi išvažiuoti į kitas vietas. Apleistos žemės apaugo mišku.

1920-ais metais Kornvolyje apsigyveno daktaras Viljamas Klarkas, ne vienus metus dirbęs Niujorke, kur buvo žinomas kaip puikus onkologinių ligų specialistas. Jis svajojo apie ramų gyvenimą gamtos apsuptyje, ramioje vietoje. Klarkas pastatė

namelį miške netoli Dadlitauno į kurį ir įsikėlė gyventi su žmona. Kartą Viljamui teko kuriam laikui su reikalais išvykti į Niujorką. Žmona liko viena namelyje miške. Kai daktaras po kelių dienų grįžo, jo žmona jau buvo išprotėjusi. Savo dienas ji baigė psichiatrinėje ligoninėje.

Gali būti, kad Dadlitauno prakeiksmo istorija prasidėjo dar 1510 metais, kai už bandymą nuversti karalių Henriką VIII buvo nužudytas hercogas Edmundas Dadlis - senos anglosaksų giminės atstovas. Kerštingas karalius nepasitenkino priešo žūtimi – jis pasinaudojo juodąja magija ir prakeikė visus šios giminės palikuonis. Bent taip jau pasakojama padavimuose.

Tačiau Dadlių šeimą iš tiesų ėmė persekioti nelaimės. Edmundo sūnus Džonas, Nortumberlendo hercogas, pasekė savo tėvo pėdsakais ir taip pat suruošė sąmokslą prieš karalių. Džonas su savo vyresniu sūnumi Gilfordu už tai sumokėjo savo galvomis.

Trečiasis Džono Dadlio sūnus, grafas Robertas Leičesteris su šeima slapta išvyko iš Anglijos ir išplaukė į Ameriką, siekdamas išvengti susidorojimo. Jo proanūkis Džozefas gimė Seibruke (Konektikutas) 1674-ais metais. Džozefas Dadlis susilaukė 12 vaikų. 1748-ais metais vienas jų, Gideonas, nusipirko žemės Kornvolyje, kur pasistatė fermą. 1753-iais metais Gideono broliai Barzilajus ir Abelis taip pat nusipirko žemės sklypus. Dar po kelių metų prie jų prisijungė ketvirtas brolis Martynas, kuris iki tol gyveno Masačiusetse.

Po kiek laiko broliai tapo didžiausiais žemvaldžiais šiuose kraštuose. Iškirsto miško vietoje išaugo kaimelis, kuris buvo pavadintas Dadliviliu. Einant metams, jis išsiplėtė ir pagal tradicijas buvo pavadintas Dadlitaunu. Legenda pasakoja, kad nė vienam iš brolių Dadlių nepavyko sulaukti senatvės – visi jie išprotėjo.

Tie, kuriems teko pabuvoti Dadlitaune, jį pavadino „mirties zona”, nes miške mažai laukinių gyvūnų, negirdėti paukščių čiulbėjimo. Drąsuoliai, išdrįsę pasivaikščioti „užburtame” miške, pasakojo apie kažkokias keistas ugnis ir garsus. Kiti pasakojo, kad miške sutiko mažas piktas žalias pabaisas, kurios aplink save

skleidė ugnį.

Vieną kartą į šias vietas atvyko televizijos filmavimo grupė. Vos tik operatoriai susiruošė nufilmuoti landšaftą, staiga prieš kameras sušmėžavo kažkoks didelis šešėlis. Iš karto po to žmonės pajuto dusulį, aparatūra nebeveikė – korespondentams teko atsisakyti filmavimo.

1998-ųjų m. liepos mėnesį Sara ir Džeinė su dviem savo draugais atvažiavo į Dadlitauną, susidomėję legenda apie prakeiktą miestą. Vos tik jaunuoliai pasuko keliuku, vedančiu link Boldo kalno, visi keturi pajuto nemalonius ir keistus pojūčius. Džeinei prasidėjo skrandžio spazmai, Sarai ėmė skaudėti nugara, o vaikinus, kaip jie vėliau papasakojo, be jokios priežasties apėmė siaubas.

Jaunuoliai savo automobilį sustabdė kelkraštyje, su savimi pasiėmė prožektorius ir vaizdo kameras, ėmė kilti pėsčiomis į kalną. Aplinkui buvo mirtina tyla. Drąsuoliai nuėjo tik keletą metrų, kai pasigirdo triukšmas. Garsas priminė per asfaltą traukiamą metalą. Džeinė atsisuko ir pamatė ant žemės nupieštus kažkokius ženklus. Sara žibintuvėliu apšvietė šią vietą. Prožektoriaus šviesoje išryškėjo užrašas: „Niekada negrįžkite… Šėtonas”. Raidės atrodė ką tik nupieštos, tarsi tai būtų įvykę prieš 1-2 minutes.

„Vaiduoklių medžiotojas” iš Bostono Robinas Beronas kartą duobėje aptiko sukruvintą karvės ragą. Be to, jis atkreipė dėmesį į tai, kad šalikelėje matosi akmenų nuolaužų su išbraižytais ant jų keistais ir nesuprantamais simboliais. Tai galėjo liudyti apie tai, kad Dadlitauno apylinkėse buvo vykdomi būrimo ar satanistiniai ritualai.

O štai dar vieno liudininko pasakojimas: „Man Dadlitaune teko pabuvoti du kartus – tai šiurpi vieta. Pirmą kartą buvau vienas, o antrą kartą nusprendžiau pasikviesti draugus. Vos tik mes įžengėme į mišką, viskas aplinkui nutilo. Nebuvo girdėti jokio garso – nei paukščių čiulbėjimo, nei žiogų svirpimo, nors buvo pats rugpjūčio vidurys.

Staiga po kojomis pamatėme grunte išbraižytą užrašą. Tikriausiai, tai buvo kažkas parašyta lotyniškai. Mes nė vienas nesugebėjome perskaityti užrašo. Ėjome toliau, tačiau po kokių 100 žingsnių visi trys, net nesusitarę, sustojome. Mus, kaip ir tą kartą, kai buvau atėjęs vienas, apėmė neapsakomas noras tučtuojau pasukti atgal. Šis jausmas buvo toks stiprus, kad mes negalėjome jo įveikti. Kai mes išeidinėjome iš miško, jame vėl pasigirdo įprastiniai garsai…”.

Kokia apleisto miesto paslaptis? Žinomas demonologijos specialistas ir „vaiduoklių medžiotojas” Edas Vorenas pareiškė, kad Dadlitauno prakeiksmas neturi jokio ryšio su aristokratu Edmundu Dadlių. Vorenas tvirtina, kad broliai Dadliai buvo kilę iš anglų teisėjo šeimos. Šis savo laiku už burtus myriop nuteisė ne vieną dešimtį žmonių. Kažkas iš nuteistųjų prakeikė Dadlį, štai ir pasekmės.

Vorenas taip pat mano, kad jokių pabaisų, atseit gyvenančių Tamsiajame miške, iš tiesų neegzistuoja. Paprasčiausiai pati šių vietų atmosfera žmones išveda iš proto, todėl jiems ima vaidentis pabaisos. Tačiau Dadlitaune darytose fotografijose matomos keistos permatomos figūros. Greičiausiai, visos šios keistenybės susijusios su stipria geopatogenine zona.

# Senovės Maltos technologijos po žeme

Mažoje Vidužemio jūros saloje Maltoje, giliai po žeme yra viena didžiausių akmens amžiaus mįslių Europoje. Sostinę Valetą supa daugybė mažų miestukų, vienas jų Hal Saflieni. 1902 m. čia

buvo padarytas šimtmečio atradimas. Statybininkai, kasę duobę pamatui, netikėtai pamatė nemažai vienodų, labai gerai išsilaikiusių patalpų.

Statybų savininkas nebuvo sužavėtas radiniu, nes jautė, jog moksliniai tyrinėjimai užtęstų statybos laiką. Samdomus darbininkus jis įtikino nuslėpti atradimą ir statybos darbai buvo tęsiami ir baigti. Tačiau paslaptis apie požeminį namą nebuvo išsaugota.

*Požeminis Maltos statinys*

Iki aštuntojo dešimtmečio pradžios jį buvo galima apžiūrėti, tai viena iš svarbiausių salos priešistorinių laikų įžymybių. Požeminis namas buvo uždarytas, nes baimintasi, jog nuo lankytojų iškvėpto oro gali pradėti gesti akmuo. Kokios gi paslaptys glūdi giliai po žeme? Į požemį įeinama per minėtąjį 1902 pastatytą namą.

Požemis trijų aukštų, dvylikos metrų. Daugybė vienas virš kito esačių kambarių iškalti iš vientisos uolos. Čia yra įvairaus dydžio įėjimų, koridorių, kambarių, nišų. Tarp jų stūkso kolonos, remiančios pagrindinės salės kupolą. Visa tai nepriekaištingai atlikta: matyti statūs kampai, akmeninės sąramos, tiesios linijos. Galingi monolitiniai blokai be jokio plyšio kyla iš akmeninių

grindų. Visas statinys sukuria vieningumo įspūdį, nes yra iškaltas iš vieno uolos gabalo.

Kam tarnavo šis nuostabus statinys? Iš karto perspėju, mokslininkai neturi vieningos nuomonės. Akmuo taip puikiai apdirbtas, jog sunku patikėti, kad darbas buvo atliktas primityviais įrankiais. Archeologai mano, kad požeminio namo amžius yra apie 5500 metų ir kad jis buvo akmens amžiaus Maltos gyventojų orakulo vieta.

Ši mintis kilo todėl, kad pastate yra neįtikėtinai puiki akustika. Tereikia sušnibždėti į sienoje esačią įdubą ir balsas bus sustiprintas kelis kartus. Kuo žemesnis balsas, tuo labiau jis stiprėja. Kas prieš tūkstantmečius taip puikiai nusimanė apie akustiką? Tai tiesiog „Hi-Fi" įrenginys, senovėje iškaltas iš akmens pagal išankstinį planą. Sunku patikėti, kad akmens amžiaus žmonės tai suprojektavo ir padarė. Jiems ši užduotis per sunki. Kas gi buvo statinio architektas, kieno smegenys sumąstė šį šedevrą?

Septyni laiptai veda iš antro aukšto, kuriame yra akustinė įranga, į pirmą. Paskutinė pakopa baigiasi vienoje iš daugelio įdubų (jei nežengsi į šalį). Visos duobės atskirtos aukštomis sienomis ir sudaro siaurą gilų rūsį, paskutinėje duobėje yra daug apvalių urvų, kuriuos galima pasiekti šliaužiant siauru koridoriumi.

Nei viso požeminio namo, nei pirmo aukšto paskirtis neaiški. Giliai po žeme atrastas ir kraupus radinys: po metro gylio kaulų dulkėmis – daugybė žmonių kaulų! Maltos archeologijos tėvas Temistoklis Zamitas suskaičiavo, kad tai – šešių, septynių tūkstančių žmonių kaulai.

Kam buvo reikalingas požeminis namas? Koks tabu saugo šį paslaptingą statinį? Žinoma tik, kad Maltos gyventojai nuo senų laikų vengia šios mįslingos vietos.

Požeminiame name yra dar vienas technikos stebuklas, niekaip nesusijęs su akmens amžiumi, – aukščiausios klasės oro kondicionavimo sistema. Ar lankytojų mažai, ar daugiau nei penkiasdešimt žmonių leidžiasi siaurais laiptais žemyn,

temperatūra nekinta. O juk dėl Pietų saulės prakaituojantys turistai yra tikri radiatoriai, kurie turėtų tuoj pat įkaitinti patalpas.

Aišku tik viena: mūsų žiniomis, tuometiniai Vidužemio jūros salos gyventojai negalėjo sukurti tokio aukšto techninio lygio stebuklo, koks yra Hal Saflienyje. Taigi spėliokite ir kurkite teorijas!

# Tikroji tiesa

Ne visada viskas atrodo taip kaip yra. Ypač kuomet kalba pakrypsta apie paranormalius, antgamtiškus reiškinius. Kartais pasakojimai kurie pasiekia mūsų ausis slepia šiek tiek kitokią tiesą nei mes manėme iki šiol.

Šiame skyriuje supažindinsime jus su kai kuriais „paranormaliais“ reiškiniais, nutikimais, vaizdo įrašais kurie nėra tokie jau antgamtiški kaip mes galvojome.

# „The Slender Man“ tiesa

Paslaptingų būtybių apie kurias galėtumėme rašyti yra be galo daug. Vienos jų garsios, kitos nelabai. Tokie sutvėrimai kaip Loch Neso pabaisa, ar sniego žmogus visiems puikiai girdėti. Čia nekalbėsime apie tai.

Šį skyrių pradėsime viena garsiausių 21-ojo amžiaus būtybių apie kurią ką nors yra girdėjęs ne vienas. Tai mistinis, legendinis, daug kam baimę įvarantis Slender Man. Šios istorijos pabaigoje atskleisime kai ką tokio, kas galbūt nuvils Slenderio gerbėjus, bet apie viską iš pradžių.

Slender Man vaizduojamas kaip labai aukštas ir veido neturintis vyras su juodu arba pilku kostiumu, baltais marškiniais ir juodu arba raudonu kaklaraiščiu. Daugumai mėgstantiems siaubo žanro žaidimus vardas „The Slenderman“ yra puikiai žinomas. Tai mistinė būtybė kuri kėsinasi jus nugalabyti.

Video žaidimas susilaukė stulbinančio populiarumo. Milijonai

žmonių įniko į mistinį ir paslaptingą Slenderman'o pasaulį. Interneto platybėse galima atrasti daugybe pasakojimų apie šį „žmogų". Daugumos žaidėjų įsitikinimu „The Slender man" nėra tik žaidimų personažas. Tai reali būtybė kuri kelia siaubą.

Pasikapsčius galima rasti įvairiausios informacijos. Vieni pasakojimai teigia, kad Slenderman'as grobia vaikus, kad jis vietoj rankų turi čiuptuvus lyg koks aštuonkojis. Kitos teorijos teigia, kad tai nežemiškos kilmės sutvėrimas dėl nežinomų tikslų esantis Žemėje. Viena aišku – jis kelia siaubą ir susidomėjimą, štai todėl video žaidimas ir tapo toks populiarus. Juk smagu žinoti, kad žaidi žaidimą kuriame gyvena paslaptimis apipinta būtybė.

Po pirmosios kompiuterinio žaidimo dalies sėkmės kūrėjai išleido ir antrąją.

Taigi, pradėkime nuo to kaip pasaulis sužinojo apie „The Slender man". 2009 metais vienas youtube.com vartotojas įkėlė vaizdo įrašą kuriame pradeda savo pasakojimą. Pasak jo, 2006 metais vaikinas vardu Aleksas (Alex Kralie) statė filmą pavadinimu Marble Hornets. Filmui įgaunant pagreitį jo nuotaika vis prastėjo, jis darėsi vis uždaresnis. Iki filmo pabaigos likus visai nedaug jis nusprendė daugiau nebefilmuoti. Apie tai jis prasitarė savo draugui Džėjui (youtube vartotojas kuris įkėlė vaizdo įrašus). Džėjus niekaip negalėjo suprasti kodėl filmas į kurį įdėta tiek daug darbo nebus užbaigtas, kai iki jo pabaigos liko tiek nedaug. Paklaustas ką Aleksas darys su jau nufilmuota medžiaga, atsakymas buvo trumpas – „sudeginsiu".

Džėjui suprato, kad filmas į kurį įdėta tiek daug darbo neturi būti sunaikintas. Jis įtikino Aleksą filmuotą medžiagą atiduoti jam. Neilgai po to Aleksas persikėlė į naują mokyklą ir Džėjus daugiau jo nebematė. Ilgą laiką vaikinas laikė vaizdo įrašus nė nenutuokdamas kas juose nufilmuota iki 2009 metų kuomet jis nusprendė peržiūrėti juostą. Štai tada pasaulis ir išgirdo apie „The Slender man".

Pripažinkite. Juk istorijos pradžia tikrai įtraukianti. Tik ir rūpi sužinoti kas bus toliau. Po savo intro video kuriame Džėjus pristatė istoriją jis ėmė talpinti Alekso filmuotą vaizdo medžiagą.

Juostose buvo matomas keistas, aukštas žmogus juodu kostiumu. Jo veido nebuvo galima įžiūrėti. Pirmosiose vaizdo įrašuose jis būdavo nufilmuotas atsitiktinai. Jis stovėdavo šalia Alekso namų, ar jį sekdavo. Vėlesniuose įrašuose įtampa vis didėdavo.

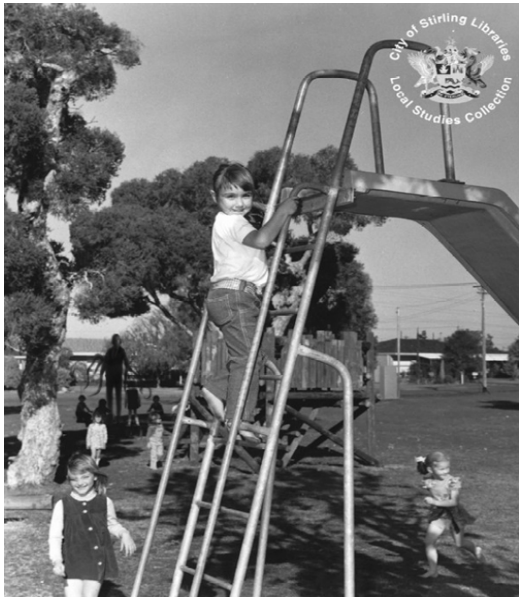


Vaizdo įrašus youtube svetainėje peržiūrėjo milijonai žmonių. Žinoma kiekvieno Džėjaus įkelto video komentarai buvo uždaryti, kad niekas negalėtų komentuot ir taip išsiaiškinti teisybės. Ne gana to buvo „atrastos" nuotraukos kurios yra darytos 1980- 1990 metais (jas matote šalia straipsnio). Nuotraukose matomi žaidžiantys vaikai, o už jų stovintis aukštas kostiumuotas žmogus. Tai lyg patvirtino Slenderman'o egzistavimą. Vaizdo įrašai ir nuotraukos internete plito nežmonišku greičiu. Slenderman'as tapo toks populiarus, kad buvo nuspręsta sukurti kompiuterinį žaidimą kuris pelnė didžiulę sėkmę.

Kaip ten bebūtų, tačiau esame priversti nuvilti tuos kurie tikėjosi perskaityti dar vieną mistinę istoriją apie paslaptingą būtybę. Slender Man yra pramanas. Šis neegzistuojantis veikėjas buvo sukurtas *Something Awful Forum* metu vykusiam paranormalių fotografijų kūrimo konkurse. Forumo dalyviai nusprendė sukurti neegzistuojantį veikėją. Jie nufilmavo vaizdo medžiagą, padirbo nuotraukas, sugalvojo iš koto verčiančią ir įtraukiančią istoriją. Štai taip pasaulis buvo apmulkintas. Tačiau tai niekada nebuvo slepiama.

Slenderman istorija buvo skirta sudominti ir išpopuliarėti,

tačiau pasibaigus forumui kortos buvo atskleistos plačiajai visuomenei, tačiau tikintieji norėjo tikėti tuo kuo tiki. Tad legenda apie lieknąjį vyrą vis dar gyva ir greitu metu tikrai nežlugs.

Visa ši istorija tik parodo, kad ne viskas ką mes perskaitome ar išgirstame yra tiesa. Taip pat tai rodo apie fanų aklą tikėjimą pramanais. Galbūt nereikėtų kaltinti jų. Juk ko gero jie nė nežino tikrosios Slender Man istorijos.

## New Yorko NSO. Kas už to slypi?

Neatpažintų skraidančių objektų yra nufilmuota tūkstančiai. Vieni jie tai nesunkiai paaiškinami objektai, tokie kaip lėktuvai, meteorologiniai balionai ar kamuoliniai žaibai, tačiau egzistuoja ir tokių vaizdo įrašų kurių niekas nesugeba paaiškinti.

*Kadras iš vaizdo įrašo*

Vienas toks įrašas buvo padarytas New Yorke. Šį vaizdo įrašą ko gero būtų galima vadinti vienu garsiausiu ir labiausiai žinomu

įrašu, kuriame tariamai užfiksuotas NSO. Kadrą iš vaizdo įrašo matote nuotraukoje. Patį vaizdo įrašą galite rasti čia: New Yorko NSO. Kas už to slypi?

Ne vienam šis video yra puikus įrodymas apie nežemiškų civilizacijų apsilankymą Žemėje, ar mažų mažiausia įrodymas, kad NSO tikrai egzistuoja. Ne veltui pradžioje paminėjome žodį „tariamai", nes visa tai yra didžiulė klastotė. Žinoma, galbūt nederėtų to vadinti klastote, nes niekas nesiekė apgauti žmonių. Visuomenė pati eilinį kartą patikėjo tuo, kuo norėjo tikėti.

Pradėkime nuo pradžių. Vaizdo įrašas buvo sukurtas kaip komercinė reklama "SciFi Happens" vaizdo įrašų kanalui. Žmonės siųsdavo savo užfiksuotus paranormalių reiškinių vaizdo įrašus administracijai, o šie skelbdavo juos internete. Tad reikėjo kažko tokio kas pritrauktų žmonių susidomėjimą ir paskatintų juos dalintis savo turima vaizdo medžiaga. Taip ir gimė New Yorko NSO vaizdo įrašas.

Žinoma, kaip ir būna dažniausiai, atsitiko taip, kad žmonės patikėjo, kad visa tai yra tiesa. NSO įrašas ėmė plisti nežmonišku greičiu ir taip tapo visiems puikiai žinomu. Savo ruoštu "SciFI Happenes" tylėjo. Jiems tai buvo puiki proga išgarsėti.

Vaizdo įrašą taip pat nagrinėjo ir ufologų forumai, bei specialistai ir visų nuomonė buvo vieninga – tai klastotė. Viena iš ryškiausių klaidų yra tai, kad moteris parodo ranka kur yra NSO sakydama: - „jis štai ten", nors objektas vos spėjo pajudėti. Tai įvyksta taip greitai, lyg ji jau žinotų kur objektas skrenda. Iš to galima spręsti, kad įrašas buvo nufilmuotas nematant jokio objekto, o tik vėliau viskas suklijuota į vientisą, visiems nuostabą keliantį vaizdo įrašą kuris „įrodo" NSO egzistavimą.

# Angelas išgelbėjo dviratininką ?

Internete galima rasti daugybe vaizdo įrašų kurie rodos kėsinasi sugriauti žmonių nusistovėjusią pasaulėžiūrą apie mums

suvokiamus dalykus. Vienas toks buvo peržiūrėtas milijonus kartų. Tikriausiai ne vienas jūsų jau esate jį matę. Tai vaizdo įrašas kurį užfiksavo saugos kameros Kinijoje. Jame matome kaip dviratininką nuo baisios avarijos išgelbėja iš kažkur atsiradusi būtybė. Vaizdo įrašą galite peržiūrėti čia: „Angelas išgelbėjo dviratininką" , o kadrą iš įrašo matote apačioje.

Pradėkime nuo pradžių. Vaizdo įrašas Youtube svetainėje buvo peržiūrėtas milijonus kartų. Veiksmas vyksta Kinijos gatvėse. Iš priekio atvažiuoja sunkvežimis, o skersai jį – dviratininkas kuris nepastebi kokia siaubinga nelaimė jo laukia. Iki susidūrimo likus vos keletai akimirkų, iš kažkur nežmonišku greičiu atlekia šviesos šaltinis kuris paskutiniuoju momentu tampa žmogumi ir teleportuoja nelaimėlį dviratininką į kitą kelio pusę, taip išgelbėdamas jam gyvybę.

Tuo metu sunkvežimio vairuotojas sustabdo automobilį ir išlipa pasižiūrėti kur auka, kurią jis tikriausiai partrenkė, tačiau jos nėra. Ji kitoje kelio pusėje. Šalia dviratininko taip pat stovi ir jį išgelbėjusi būtybė. Ji susideda rankas į kišenes ir pasišalina greitu žingsniu iš įvykio vietos. Iš eisenos ir kūno sudėjimo paaiškėja, kad ji yra moteris.

Skamba neįtikėtinai -tiesa? Vaizdo įrašas sulaukė daugybės

nuomonių ir komentarų. Jis buvo aptarinėjamas ne tik youtube svetainėje, bet ir paranormalių reiškinių forumuose. Teorijų apie paslaptingą moterį yra apstu. Vieni teigia, kad tai žmogus turintis antgamtinių galių, lyg koks superherojus kuris gelbsti gyvybes, kitų nuomone tai angelas sargas, ar žmogus iš ateities. Tiesa šiek tiek kitokia.

Šis video buvo sukurtas išreklamuoti kinų kompiuterinį žaidimą „Mergina su drakono totemu". Įrašas kuriame išgelbėjamas dviratininkas yra ne vienintelis šio žaidimo reklaminis triukas. Oficialiame puslapyje x.wanmei.com galima rasti ir kitokių merginos galių įrodymų. Kaip daiktų judinimas per atstumą, ar pasivertimas šviesos pliūpsniu. Tai gi, toks reklaminis triukas puikiai veikia, visuomenė susidomėjo šiuo paslaptingu reiškiniu ir ėmė dar labiau populiarinti jį.

# Ateivio skrodimas – ar galime tuo tikėti?

Neryškioje nespalvotoje kino juostoje vos galima įžiūrėti suglebusio humanoido su išsipūtusia galva ir šešiais rankų pirštais figūrą. Juostoje užfiksuotas ateivio lavonas pjaustomas patologo. Ar tai negalėtų būti pats tvirčiausias įrodymas iš visų kada nors gautų, kad daugiau kaip prieš penkiasdešimt metų Rosvelyje buvo nusileidęs ateivis iš kito pasaulio?

1947 m. liepos 7 d. netoli Rosvelo (Roswell) esančioje Fosterio rančoje buvo rastos keisto nežinomo objekto nuolaužos ir keli ne žmonių padermės palaikai. Kitą dieną Rosvelo karinių oro pajėgų poligono ryšių karininkas džiaugsmingai pranešė Rosvelo dienraščiui Daily Record, kad elitinė karinių oro pajėgų 509-oji bombonešių eskadrilė numušė ateivių erdvėlaivį. Tačiau jo pranešimas buvo tuoj pat paneigtas. Jungtinių Valstijų karinių oro pajėgų 8-o dalinio vadas generolas Rodžeris Ramis (Roger Ramey) pareiškė, kad iš tikrųjų jie numušė eksperimentinį oro

balioną. Ramio paaiškinimas iš karto buvo priimtas už tikrą pinigą ir ilgus metus buvo laikomas oficialia versija. Tokia apgailėtina neigimo praktika, kurios griebiamasi vos tik kam nors prabilus apie skraidančias lėkštes, būdinga daugumai vyriausybių.

Nepaisant to, kad visuomenė priėmė oficialią incidento versiją, šis nutikimas sukėlė naują liudijimų apie NSO pasirodymus bangą, ypač iš atokesnių šalies vietų, kur buvo karinių bazių. Tokios vietos kaip Area 51 Nevadoje ir faktas, kad jo egzistavimą vyriausybė apskritai neigė, kelia įtarimų ir skatina kurti paslaptingas teorijas. Tačiau 1947-aisiais įvykęs Rosvelo incidentas nenuėjo užmarštin.

*Kadrai iš ateivio skrodimo vaizdo įrašo*

1994 m. Naujajai Meksikai atstovaujantis Kongreso narys pateikė paklausimą apie šį įvykį. JAV Kongreso tyrimų skyrius, žinomas kaip Vyriausioji vertinimų valdyba (General Accounting Office), nustatė, kad daugelio JAV Karinių oro pajėgų dokumentų, susijusių su šiuo įvykiu, yra dingę arba sunaikinti. Vis dėlto Vyriausioji vertinimų valdyba padarė išvadą, kad virš Fosterio rančos buvo numuštas oro balionas, o rasti tariamieji palaikai

tebuvo žmogaus pavidalo manekenai. Tuo viskas ir baigėsi.

Vargu ar JAV pareigūnai nujautė, kad netrukus informacija apie Rosvelo incidentą televizijos kanalais apskries visą Žemės rutulį.

1992 m. Klivlande (Ohajo valstija) apsilankė žiniasklaidos verslininkas Rėjus Santilis (Ray Santilli). Jis norėjo susitikti su į pensiją išėjusiu operatoriumi, iš kurio norėjo nusipirkti 1955 m. filmuotos medžiagos apie Elvį. Operatorius jam parodė juostą, kurioje buvo užfiksuotas ateivio skrodimas.

Šiuos kadrus jis nufilmavo tarnaudamas kariuomenėje. 1994 m. lapkritį R. Santilis įsigijo juostą ir sutiko parodyti ją per 1995 m. rugpjūčio 19-ąją vyksiančią metinę Britanijos NSO tyrimų asociacijos konferenciją. Tačiau 1995-ųjų kovą apie juostą sužinojo žiniasklaida, ir teko organizuoti filmo pristatymą pasauliui. Premjera įvyko gegužės 5-ąją Londono muziejuje. Iki 1995 m. rugpjūčio pabaigos filmuotus tariamojo ateivio autopsijos kadrus pamatė milijonai viso pasaulio žmonių.

Vis dėlto, nors tai buvo įtikinamas įrodymas, skeptikai nedelsdami ėmė reikšti abejones dėl juostos patikimumo. Didžiausią įtarimą kėlė autopsijos autentiškumas, esą ji galėjo būti nufilmuota naudojant specialiuosius efektus. Dauguma specialistų teigia, kad filmas neautentiškas, tačiau pripažįsta, kad jis yra labai geros kokybės. Holivudo kino efektų industrija labai uždara, joje dirbantys specialistai palaiko plačius ryšius, tačiau niekas iki šiol neturi nė menkiausio supratimo, kas galėjo sukurti Rosvelo filmą. Kai kurie biologai abejoja, ar palaikai gali būti dirbtiniai; dar kiti tvirtina, kad tai žmonių palaikai, pakeisti taip, kad atrodytų kaip ateivių.

Rosvelo autopsija kelia daugybę ir kitokių klausimų. Pirmasis juostos savininkas niekada nebuvo atskleistas, nors demonstruojant filmą buvo tokių, kurie teigė, esą juostos autoriai ir bandė paaiškinti, kaip tai nutiko. Beje, R. Santilis niekam nerodė dar vienos juostos, kurioje užfiksuota kito ateivio autopsija, ir niekada neleido jos kruopščiai ištirti. Svarbiausia tai, kad ateiviai juostoje atrodo taip pat, kaip juos apibūdino liudininkai, matę kūnus Naujosios Meksikos dykumoje savo

akimis.

*Kadrai iš ateivio skrodimo vaizdo įrašo*

Visi juostą matę ekspertai teigia, kad tai falsifikatas. Pats R. Santilis iš Rosvelo autopsijos juostos susižėrė gražaus pinigėlio ir nepaliauja tvirtinęs, kad ji esanti originali. Kaip yra iš tikrųjų, ko gero nebesužinosime. Žmonės instinktyviai linkę abejoti oficialiais vyriausybės pareigūnų paneigimais, tačiau kitos versijos taip pat sunkiai įtikėtinos, todėl pasakyti, kaip yra iš tikrųjų - labai sunku.

# Šaltiniai

http://apiemistika.lt
http://wikipedija.org
jesusgentletouch.blogspot.com
www.catholic.org
exonews.org
www.bravoreligioustours.com
keepcalmandloveon.wordpress.com
steissd.livejournal.com
moco-choco.com
youtube.com
www.pouted.com
news.nationalgeographic.com
www.secret-realite.net
www.slightlywarped.com
neosurrealismart.com
www.worlditc.org
www.etsy.com
www.ilikewallpaper.net
www.wallsave.com
www.elixirofknowledge.com
www.jasoncolavito.com
galerie.chip.de

Neįtikėtini faktai ir mįslės
Matt Lamy 100 įdomiausių neatskleistų paslapčių